4 Kim Kime İhanet Ediyor? TÜSİAD-Çiller Dalaşı
6 RP ve Dinsel Gericilik
10 15-16 Haziran'dan Öğrenmek
Orta Dünya ve Türkiye: Durumdan Çizgiler
20 ANC, Rejimin Hizmetinde

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

1-15 Haziran 94, Sayı:1, Fiyatı:15 000 TL

SERMAYE CEPHESİNDE

Sivil Darbe Senaryoları

Kriz Dönemleri Olayların Hızını Artırmakla Kalmaz; Gerçeklerin Olabildiğince Açık Bir Hal Almasına da Yol Açar. Devleti Gerçekte Kimlerin Yönettiği, Parlamenter Demokrasinin Nasıl da Rezilce Bir Oyundan İbaret Olduğu Çıplak Gözle Görülür Hale Gelir.

Kriz dönemleri, olayların akıl almaz bir hıza kavuştuğu, her bir günün yeni ve şaşırtıcı olaylara gebe olduğu dönemlerdir. Türkiye kapitalizminin, iyiden iyiye kriz çukurunun dibine doğru yuvarlanmış bulunduğu şu günlerde de yaşadığımız budur. Her yeni olay, derin bir şaşkınlık yaratarak gelmiş olan bir önceki olayı neredeyse unutturuyor. Bankalar batıyor, kurtarılıyor. Kapitalistler, işçileri sıra sıra kapının önüne, işsizliğin kör dünyasına doğru iteliyor. ANAP lideri, tekelci sermayeden hükümeti devir emri aldığını açıklıyor. Hükümetin başı, "demokratikleşme paketi" için genelkurmaydan izin istiyor. Başbakanla cumhurbaşkanı, cumhurbaşkanı ile genelkurmay başkanı, büyük sermaye ile orta ölçekli sermaye hergün birbiriyle bayağı bir ağız dalaşı yürütüyor!

Kriz dönemleri, yalnızca olayların hızını artırmakla kalmıyor; aynı zamanda yüzlerdeki bütün maskeleri yük haline getirerek gerçeklerin alabildiğince açık bir hal almasına yol açıyor. Büyük sermaye çevreleri, cumhurbaşkanına, başbakana, ana muhalefet partisine emirlerini artık örtülü iletmek gereği bile duymuyor. Açıktan emrediyor ve pervasızca azarlıyor. "Demokratikleşme paketi"nin hükümet eliyle ve parlamentoda değil de genelkurmay odalarında hazırlandığı bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Devleti gerçekte kimlerin yönettiği, parlamenter demokrasinin nasıl da rezilce bir oyundan ibaret olduğu, tüm bu temel sınıfsal gerçekler, olayları dikkatle izleyen işçi ve emekçilerin çıplak gözle algılayabileceği açıklıkta sahnede beliriyor.

Önümüzde akıp giden bütün bu tablo, düzen cephesinde belirgin bir panik halinin yaşandığını da gösteriyor. Yaşanan krizin ne denli boyutlu ve karmaşık bir hal aldığı konusunda ilk bakışta bile yeterli bir fikir veriyor.

Kriz, çok boyutlu, bütünsel bir krizdir.

Bugün Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz, derinliği ve kapsamı sınırlı bir kriz değildir. Yapısal ve önemli değişiklikleri dayatan çok boyutlu bir krizdir. Temelinde bir ekonomik kriz bulunmakla birlikte, salt bu cepheyle sınırlı kalmamakta, düzen, ideolojik ve politik cephelerde de ciddi açmazlarla yüzyüze bulunmaktadır.

İşin ekonomik cephesine bakacak olursak: Düzen, göstergelerini kaynak ve döviz alanlarındaki tıkanmayla ortaya koyan bir ekonomik kriz ile yüzyüzedir. 1980'li yıllarda yine benzer göstergelerle ortaya çıkan krizi, düzen, düşük ücrete dayalı bir "ihracata yönelme" politikasıyla atlatmaya çalışmıştı. Bu çabasında '80'li yılların ortalarına kadar kısmen bir başarı elde ettiği de söylenebilir. Bu başarının arkasında ise, bir yandan tüm hakların zapturapt altına alınması karşısında işçi ve emekçilerin uzun süre bir direnç ortaya koymamış olması, diğer yandan da uygun dış konjonktürel ortam sayesinde ihracatta belirli bir gelişme elde edilebilmiş olması vardı. Ne var ki, bu iki etmen de kapitalist ekonominin krizine geçici bir çare olabilirdi. Ve nihayet, bu iki etmendeki dengeler bozulmaya başlayınca kriz, yeniden ve bu kez daha kuvvetli bir biçimde düzenin kapısını çalmaya başladı. İşçiler '87'den '91'e kadar geçen süreçte ortaya koydukları eylemlilikle düşük ücret politikasında önemli gedikler açtılar. Diğer yandan da, özellikle İran-Irak savaşının yol açtığı ihracat artışını sağlayan uygun dış konjonktürel ortam, Türkiye kapitalizmi aleyhine değişmeye başladı. Düzen, çare olur diye büyük bir şevkle atıldığı Türki cumhuriyetler seferinde ise ciddi herhangi bir mevzi elde

Devamı 3. Sayfada,

Kızıl Bayrak

KIZIL BAYRAK HER YERDE DALGALANACAK!

Komünistler, politik arenaya çıktıkları ilk günden, Ekim 1987'den bu yana, Türkiye'nin bir devrim ülkesi olduğu gerçeği üzerinde ısrarla durdular. Bugün, şu içinde yaşadığımız süreçte, düzenin iyiden iyiye içine yuvarlanmış bulunduğu çok boyutlu kriz, bu gerçeği bir kez daha ve çarpıcı bir biçimde doğrulamaktadır. Kapitalist düzenin yaşam damarları iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde ciddi bir tıkanma ile yüzyüzedir.

Kapitalist düzenin içinde bulunduğu zorluklar, yüzyüze olduğu açmazlar, bugün çok daha açık bir biçimde görünür hale gelmiştir. Komünistler, çok çeşitli vesilelerle kapitalist düzenin bu açmaz ve zorluklarını sergilediler. Kuşkusuz, bundan sonra da sergilemeye devam edeceklerdir. Ne var ki, biz burada işin bir başka cephesini vurgulamak ve öne çıkarmak istiyoruz. Biliniyor ki kapitalizm için, bir şartla, içinden çıkılamayacak ya da aşılamayacak bir kriz durumu yoktur. Bu şart da, işçi ve emekçilerin devrimci bir örgütlenme ve önderlikten yoksun olmasıdır. Zira, işçi ve emekçiler böyle bir örgütlenme ve önderliğe, ihtilalci

Devamı 3. Sayfada,

(d)ELİKANLI GÖREV BAŞINDA

Salman Kaya'ya çekilen meydan dayağının ardından gürültülü biçimde görevden alınıp, sonra da sessizce göreve döndürülen Taşanlar, (d)elikanlılığa devam ediyor.

Bir grup sendika yöneticisinin Ankara'da başlattığı açlık grevi, 25 Mayıs gecesi (d)elikanlının terör ekipleri tarafından basılarak, grevciler apar topar gözaltına alındılar.

Tabir her ne kadar Taşanlar'ın ağzında ünlendiyse de, (d)elikanlılık hiç de onun icadı değildir. O, uşaklığını yaptığı sermaye devletinin bir temel özelliğini en açık sergileyenlerden biridir sadece.

Evet... Asıl ve en büyük (d)elikanlı, sömürgeci sermaye devleti T.C.'dir. Sermaye iktidarı, ilk yıllarından bu yana bu özelliğini defalarca kanıtlamıştır. Bu konudaki ilk icraatları, Mustafa Suphi ve Çerkes Ethem olaylarıdır. Ardından İstiklal Mahkemeleri, işçi sendikalarına ve TKP'ye karşı yürütülen takibatlar ve nihayet Kürt ulusuna karşı yürütülen sömürgeleştirme politikaları... Denebilir ki, (d)elikanlılıkta T.C.'nin eline su dökebilecek bir burjuva devlet daha zor bulunur. "Ankara kahramanı" Taşanlar'ın (d)elikanlılığı, ağababası ve en büyük haydut olan sermaye devletinin kirli serüvenleri yanında, neredeyse bir hiç kalır. Öyle ya, ne yapmıştır bu "zavallı" emniyet müdürü? Her emniyet müdürünün "görev"i olan, cinayetler, kitle gösterilerine silahlı/coplu saldırılar, işkence vb.nden başka... Sendikacıları satın alıp çalışanların mücadelesini yozlaştırmak mı, köleci iş yasalarıyla ücretlilerin elini kolunu zincirlemek mi, IMF reçetelerindeki "acı ilaç"ı ücretlilere zorla içirmek mi, kardeş Kürt ulusuna karşı pis bir sömürgeci savaş politikası gütmek mi?...

Çalışan kitlelerin örgütlü mücadelesi, bu tür "memur"ların ağzının payını kolaylıkla verebilir. Ama asıl zor ve önemli olan en büyük (d)elikanlının, sermaye devletinin, kirli serüvenine son vermektir. Bu ise, tüm ezilenlerin muhalefetini birleştirip seferber edebilecek, iktidar perspektifine sahip politik bir sınıf hareketinin işidir. Sermayenin kan ve gözyaşı üzerine kurduğu zorba diktatörlüğün tek alternatifi, işçi sınıfının sosyalist iktidarıdır.

Kamu çalışanları, sendikal/demokratik hak mücadelesini sürdürdükçe, karşılarına Taşanlar gibi daha pek çok (d)elikanlılar dikilecektir. Mücadelenin gücü, bu türden "küçük memur"ları aşıp, devletle toplu pazarlık aşamasına da gelecektir. Bugün pek çok işkolunda olduğu gibi, sendikal hakları yasal kazanım düzeyine çıkarmak olanaklı ve gereklidir. Ne var ki, bu gereklilik, ücretli köleliğin sonu, ücretli emeğin kurtuluşu değildir. İster kamu çalışanı, ister işçi, isterse sözleşmeli statüde çalıştırılsın, tüm ücretli emekçiler, kendi sınıf iktidarlarını-sosyalizmi hedefleyen politik bir mücadelede birleşmek zorundadırlar. Ücretli emeğin asıl zaferi, köle ücretlerinin artırılması, zincirlerin biraz olsun gevşetilmesi değil, ücretli kölelik sistemine-kapitalizme son verilmesi olacaktır. Tüm sanayi ve hizmet sektörlerinin çalışanlarının, son yılların temel sloganlarından biri haline gelen "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarını yaşama geçirmek üzere, bu şiarı gerçek kılabilmek için ihtilalci sınıf partisini inşa mücadelesine katılmalıdırlar.

SERMAYENİN KATİL SÜRÜSÜ TERÖRDE SINIR TANIMIYOR

Sermaye devleti, halka daha sempatik görünsünler diye katillerinin çullarını yenileyerek Amerikan polislerine benzetmekle övünüyor. Devletin yeni giysili, sempatik katilleri ise her geçen gün daha da azgınlaşarak sağa sola saldırıyorlar. Volkan Günday, Kadıköy'de arabasını hatalı park ettiği için bir trafik polisi tarafından sokak ortasında vuruldu. Kalbine sıkılan tek kurşunla öldü. Bir süre önce başka bir polis 17 yaşındaki "sevgilisi"ni arabasının arka koltuğunda kurşunlayarak öldürmüştü. Geçtiğimiz hafta içinde ise İstanbul Emniyet Müdürlüğü Bakım Onarım Şubesi'nde görevli bir başkomiser, tartıştığı çay bahçesi görevlisini beylik tabancasıyla yaraladı. Sarayburnu'nda gezmeye gelen başkomiser, otomobil park sorunu yüzünden görevli ile tartıştı. Tartışmanın büyümesi üzerine beylik tabancasını ateşledi.

Her barışçıl kitle gösterisi, polisin önüne gelene saldırarak katliam provası yaptığı bir antrenmana dönüşüyor. Burjuva devlet, kendisini rahatsız edebilecek her tür kitle eyleminden öyle bir rahatsızlık duyuyor ki, paralı katillerini her an tetikte olmaları için alabildiğine şartlandırıyor. Yaşamları öldürmekle içiçe geçmiş bu katiller sürüsü, günlük hayatları da dahil her tür sorunlarını silahla, şiddetle çözmeye alışıyorlar. Hemen hergün ailesinden ya da çevresinden birisini silahla vuran bir polis haberi burjuva medyaya malzeme oluyor. Burjuva devleti, işleri adam öldürmek olan, bunun için eğitilmiş bu uşaklarını korumak için bir de terane bulmuş; polisler, ağır ekonomik koşullara ve "terör"ün hedefi olmanın getirdiği strese dayanamayarak "bunalıma" giriyor ve bazen bu türden münferit(!) olaylar yaratıyorlarmış!

Eğer "bu cinayetlerin sorumlusu bir bunalımdır" deniliyorsa, doğrudur. Evet, sermayenin kokuşmuş düzeni, değişmez ve kaçınılmaz bir bunalım içindedir. Bu bunalımdır ki, sermayenin katiller sürüsünü tetikte olmaya ve düzene en küçük bir başkaldırıda silaha davranmaya itmektedir.

Bu düzenin çürümüşlüğünü her fırsatta haykıran, emekçilerin ve tüm ezilenlerin başkaldırısını örgütlemeye çalışan devrimcilerin bu katillerin en temel hedefi olması rastlantı değildir. Onurlu bir yaşam için ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleyi seçen yüzlerce devrimci devletin paralı katillerince katledilmiştir. Bu katil çeteleri burjuvazi tarafından özel olarak beslenmekte, korunmakta ve sayıları artırılmaktadır. Her geçen gün yeni teçhizat ve araçlarla sokağa salınan bu polisler elleri kaşınarak ortalıkta dolaşmakta, alacak can aramaktadır.

Kapitalizm tarihsel ömrünü çoktan tamamlamıştır. Eğer uzatmaları oynayarak ayakta kalabiliyorsa kanlı katilleri ile salyalar saçarak etrafa saldırabiliyor ve yıkılmaz gibi görünüyorsa bu, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır.

Evet, burjuvazi tarihin çöplüğüne atılmaktan korkmaktadır. Bu yüzden eli kanlı katillerini ve her türlü cinayet aygıtını, kendi rezil sömürü ve talan düzenini korumak için seferber etmektedir. Gün geçtikçe azgınlaşmakta, pervasızlaşmaktadır. Bize düşen korktuklarını başlarına getirmektir. Burjuvazi ve kokuşmuş düzen tarihin çöplüğüne atılacaktır. Bu ise işçi sınıfının politik öncülüğünde yürütülecek bir sosyalizm kavgası ile mümkün olacaktır.

Sömürgeci Zulüm Kürtleri Göçe Zorluyor!

Yıllardır sürdürülen Kürt halkını yok sayma ve ezme politikası, son aylarda köyleri yakıp yıkmaya kadar vardı.

Terörün bir ucu ambargo uygulamasıyla başladı. Gerillaya gönderiliyor iddiasıyla, bir çok köye gıda, ilaç ve giyecek ambargosu uygulandı. Bu nedenle Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı köylerden 6 bin insan göç etmek zorunda kaldı. Bir diğer uygulama da '87 yılında başlatılan yayla yasağıydı. Bu uygulama hayvancılığa büyük darbe indirdi. Hayvancılıkla geçinen köylüler, bu tarihten sonra metropollere göçetmeye başladılar.

Tüm bu uygulamaların gerilla mücadelesini durduramadığını gören sömürgeci sermaye devleti, bu kez de köylerde "Ya korucu ol, ya da terk et!" uygulamasına başladı.

Yerel kaynakların bildirdiklerine göre 17 Mayıs sonrası Lice-Genç-Kulp üçgeninde sürdürülen köy yakmalar, Lice-Kulp-Silvan arasında bulunan alana kaydırıldı. Bu saldırıda yedi köy ve dört mezrada bulunan 50 ev yakıldı. Bir yandan da Dersim'de Çemişgezek-Hozat arasında kalan Ali Boğazı bölgesi bombardımana tutuldu. Saldırılar üzerine bir bildiri hazırlayan ARGK, "74 köy ve 10 mezranın tamamen, 9 köyün kısmen yakıldığı"nı ve "36 köylünün kayıp olduğunu" açıkladı.

Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı kimi köylere baskın düzenlenirken, bir yandan da bir çok ev ateşe verildi. Ayrıca Muş'un Varto ilçesine bağlı köylerde çok sayıda ev yakıldı. 40 kişi gözaltına alındı.

Kürtler, tüm bu baskılarla, sömürgeci zulümle yurtlarını terke zorlanıyor. '91'de Saddam'ın zulmünden kaçan Güneyli Kürtler şimdi tersinden, sömürgeci sermaye devleti T.C.'nin zulmünden kaçan Kuzeyli Kürtleri bağrına basıyor.

Kirli savaşın faturası, sömürgeci sermaye düzeni tarafından doğrudan işçi sınıfına ve emekçilere çıkarılmasına karşın, bugüne kadar sınıftan ciddi, kalıcı ve örgütlü bir ses yükselmedi.

Kapitalizm, doğası gereği bunalımdan bunalıma sürüklenmeye mahkumdur. Ancak son krizin böyle derin dalgalar halinde gelmesinin başlıca nedeni savaştır. Bu nedenle Türkiye işçi sınıfına çok büyük görevler düşmektedir. Bir halk, çoluk-çocuk, kadınerkek topraklarından kopartılıp atılıyor, yok ediliyor. Unutmamak gerekir ki, bu olaya sessiz kalmak, tarih boyu sürecek bir UTANCIN altına imza atmak demektir.

Baş Sayfadan Devam

edemedi. Kapitalist ekonomi, bu iki etmendeki dengelerin bozulmasına paralel olarak kısa sürede yeniden borcunu ancak yeni borçlar bulabilirse ödeyebilir duruma geldi. Çöküş alarmları yeniden çalmaya başladı. Ve bugüne gelindi. Bugünlerde ise, ekonomik bunalım kendini çok daha sarsıcı biçimlerde hissettirir hale gelmiştir. Kapasite kullanım oranlarında düşüş, çoğalan ve yoğunlaşan iflaslar, artan ve hızlanarak artacak olan tensikatlar...

Düzen, yalnızca iktisadi planda değil, diğer cephelerde de bir kriz içerisindedir. Bu, kapitalist düzenin işini çok daha güçleştirmekte, sıkıntısını çok daha fazlalaştırmaktadır. Örneğin ideolojik planda yaşadığı kriz, sermaye iktidarının iktisadi krizi atlatma çabasını da güçleştirmektedir. Ne denli "ortak fedakarlık", "kurtuluş savaşı" vb.nden sözetse de, geniş kitleleri bir arada tutan ortak bir ideolojik eksenin var olmadığını, Kemalizm'in bu işlevi göremeyecek denli yara aldığını düzen de bilmektedir.

Siyasi planda ise düzen, zaten uzun süredir kitleleri peşinden sürükleyebilecek bir düzen içi alternatife sahip değildir. Bu anlamda da bir yönetim kriziyle karşı karşıyadır. 27 Mart seçimleri, sermaye iktidarı için bu açıdan son bir umuttu. Bu yüzden bu seçimlere bütün gücüyle yüklendi. "Oy kullan!" kampanyası ile, "bölücülük" ve "irtica" öcüsü yaratmak suretiyle, darbe umacısıyla kitlelerin burjuva partilerin birkaçı etrafında kenetlenmesini sağlamaya çalıştı. Ama tutmadı. 27 Mart seçim sonuçları da bütün burjuva partilerin "azınlık partisi" olduğu gerçeğini değiştirmedi.

Burjuvazinin olağan yönetme sanatındaki bu tıkanma, krizin iyiden iyiye derinleştiği koşullarda, düzenin karşısına çok daha ciddi bir sorun olarak çıktı. Zira, sömürgeci-kapitalist düzene kriz koşullarında yıpranma kaygısını çok daha az hisseden, işçi ve emekçilere dönük saldırıyı tereddütsüz ve pervasız biçimde uygulayabilen bir "kriz yönetimi" gereklidir. Bu ise, meşruiyeti tartışmalı hale gelmemiş ve/veya yıpranma gibi politik kaygıları olmayan güçlerle başarılabilir bir iştir.

Düzen cephesinde bir süreden beri sürüp giden, son günlerde ise TÜSİAD - Hükümet - Genelkurmay -Cumhurbaşkanı söz düellolarıyla iyice ayyuka çıkan dalaşmaların arkasında da, temelde bu konudaki çözümsüzlük, arayış ve çatışmalar vardır.

Görünen o ki, gelinen yerde (tüm sermaye çevreleri değilse bile) büyük sermaye çevreleri, DYP-SHP koalisyon hükümetiyle bu işin yürümeyeceği konusunda netleşmiş durumdadırlar. Kitleler nezdinde yıpranmış, meşruiyetini önemli ölçüde yitirmiş bu koalisyon hükümetinin gereken tedbirleri (siz işçi ve emekçilere saldırı olarak okuyun), gereken hız ve cesaretle alıp uygulayamayacağını düşünmektedirler. Kriz dönemlerinde, düzenin bu tür sorunlarının çözümü orduya havale edilir. Fakat Türkiye'de ordunun yıpranmış olması, işçi ve emekçilerin örgütlülükten yoksunluğu gibi faktörler yüzünden sermaye düzeni, bu seçeneği şimdilik geri planda tutmak istiyor. Sermaye iktidarının bugünkü hedefi, "askeri darbe" ile aynı işlevi görecek, işçi ve emekçilere aynı pervasızlıkla saldıracak, fakat bunu yaparken sivil görünümün avantajlarından da yararlanacak bir alternatif yaratmaktır. Geniş bir parti ler yelpazesini içinde barındıran bir "milli mutabakat hükümeti", Anayasa'nın 119. maddesine dayanılarak partilerüstü bir olağanüstü hal hükümetinin uygulanması, teknisyenler hükümeti vb. ise şu sıra yoğun bir biçimde gündemde tutulmaya çalışılan sivil darbe türleridir.

Tüm bu sivil darbe türlerinin ise ortak bir özelliği vardır. Belki meşruiyet bunalımını ortadan kaldıramayacaklar, ama tek tek partileri yıpranma kaygısından "kurtararak" azgın bir saldırı için uygun koşulları yaratmış olacaklar. Parlamentonun varlığının yaratmış olduğu bazı biçimsel engellerin ortadan kalkmasına hizmet edecekler.

Düzen, her ne kadar "ortak fedakarlık", "kurtuluş savaşı", "hepimiz aynı gemideyiz" edebiyatıyla işçi ve emekçilerin baskı ve sömürüye "rıza" göstermesini sağlamaya çalışsa da, biliyor ki, bu pek sonuç alıcı olmayacaktır. Zaten yıllardır yoksulluğa, baskı ve sefalete mahkum edilmiş işçi ve emekçilerin, daha fazla yoksullaşmaya kolayından "rıza" göstermeyecekleri burjuvazinin de gördüğü açık bir gerçektir.

Geçen süreçte sömürgeci-kapitalist düzen, Kürt cephesinde kalıcı hiçbir başarı elde edemedi. Bu süre zarfında, eğer Kürdistan'da tutunabilmeyi başarabildiyse, bunun en önemli nedenlerinden biri de metropollerdeki suskunluktu. Şimdi, krizin iyiden iyiye derinleşmesi nedeniyle, metropollerdeki fitili ateşleyecek kıvılcımı bizzat kendisi çakmak zorunda kalmaktadır. Böylece düzen, her iki cephede birden zorlanmaya başlayacak; işçi hareketi ile Kürt hareketinin ortak mücadele imkanları çoğalacaktır. Bunun ise, sömürgeci sermaye iktidarı açısından çok ciddi bir tehlike olduğu açıktır. Düzen, bu yüzdendir ki, işi "rıza"dan çok zor ile, terörle çözme hesapları yapıyor. Şu ya da bu biçimde, sivil ya da askeri daha açık bir terör rejimine doğru yol alıyor.

Sermaye düzeni, tüm bu politikalarında başarılı olabilecek mi? İşçi ve emekçileri terörle daha fazla yoksulluğa, sömürüye, işsizliğe boğun eğen bir sinmişlik durumuna sokabilecek mi?

İşçiler, sermayenin saldırılarına ilk günlerde gösterdikleri tepkilerle, bu saldırılara kolayından boyun eğmeyeceklerini de gösterdiler. Ayrıca, sendika bürokrasisinin ayak oyunlarına kurban giderlerse, saflarında bölünme ve tereddüt olursa ve yenilirlerse, bunun en büyük nedeninin önderliksizlik olacağını da açığa vurmuş oldular.

Öyleyse bu noktada, komünistlere, öncü işçilere ve tüm devrim güçlerine belirleyici önemde görevler düşmektedir. Bugün, düzenin krizinin ve açmazlarının iyice arttığı bu dönemde, devrimci politik-örgütsel iradenin belirleyiciliği de kat be kat artmıştır. Yığın hareketini etkilemek, yönlendirmek ve onun ortaya çıkaracağı öncü ve diri güçleri örgütlemek... İşte görev budur! Bu alanda gösterilecek kararlılık ve ataklık, sınıf mücadelesinin seyri üzerinde hiç kuşku olmasın ki, küçümsenmeyecek etkiler yaratacaktır.

Kızıl Bayrak

Baş Sayfadan Devam

sınıf partisine sahip değillerse, kapitalizm, şu ya da bu hızla, şu ya da bu güçlükle işçi ve emekçileri ezecek, onların yaşam ve ücret koşullarını sefalet çizgisinin çok daha altına çekecek ve böylece de kendi asalak düzenini bir süre daha yaşatmayı başaracaktır. Evet, kapitalizm çok boyutlu bir kriz içindedir, çürümüş ve asalak düzeni her yanından parça parça dökülmektedir; ama onun hala böylesi önemli bir şansı da vardır. İşçi ve emekçiler, devrimci politik bir önderlikten hala yoksun durumdadırlar. Bu ise, krizin yükünü işçi ve emekçilere bindirerek sömürü ve talanı bir süre daha uzatmak amacında olan kapitalist düzenin bu amacına ulaşmak için sahip olduğu en büyük avantajdır.

Tüm bu tablo, bize, komünistlerin en acil görevlerinin ne olduğunu da kendiliğinden gösteriyor: İhtilalci sınıf partisini örgütlemek!

* * *

İhtilalci sınıf partisi, devrimci sınıf bilincinde ve örgütlülüğünde bir sıçrayışı ifade eder. Devrimci sınıf partisini örgütlemek demek, içinde yaşanılan dönemin, ülkenin, siyasal konjonktürünün süzülmüş bir bilincine ve bu bilinç etrafında sınıf ve emekçi kitleleri örgütlü bir eylem sürecine seferber edebilme yeteneğine ulaşmak demektir. Sağlam bir teorik-programatik temel ekseninde ve sağlam bir devrimci örgütsel temel üzerinde, sınıfın en ileri, en bilinçli, en militan kesimlerinin politik irade birliğinin kurulmuş olması demektir.

Komünistler, başlangıçtan bu yana, faaliyetlerini *"En temel görev devrim, en acil görev parti!"* bilinciyle yürüttüler. Yakın zamandan bu yana ise bu görevi çok daha somut ve yakın bir hedef olarak önlerine koydular. 1994 yılını ihtilalci sınıf partisini inşa çabasında "dönemeç yılı" ilan ettiler.

Bugün, bu ilk sayısıyla yayın hayatına başlayan *Kızıl Bayrak* da, kendi yayın çizgisini ve amacını, işte bu temel perspektife ve göreve bağlı olarak ele almaktadır. *Kızıl Bayrak*'ın komünist mücadelede tutacağı yer ve izleyeceği yayın çizgisi, komünistlerin ihtilalci sınıf partisini inşa çabaları ile, önlerine koydukları bu acil görevle sıkı sıkıya ilintili olacaktır. *Kızıl Bayrak*, yayın çizgisi ve pratik tutumuyla; komünistlerin öncü işçileri, sınıfı ve emekçi kitleleri politik olarak kuşatma, etkileme, yönlendirme ve kazanma çabalarına kendi alanından, kendi alanına uygun yöntem ve araçlarla en etkin desteği sunmayı amaçlamaktadır. Bunu yapabilmek, komünistlerin temel perspektiflerinin, taktik ve şiarlarının öncü işçilere, devrimcilere ve emekçi yığınlara ulaştırılmasında etkili bir silah olabilmek, *Kızıl Bayrak*'ın en temel hedefidir.

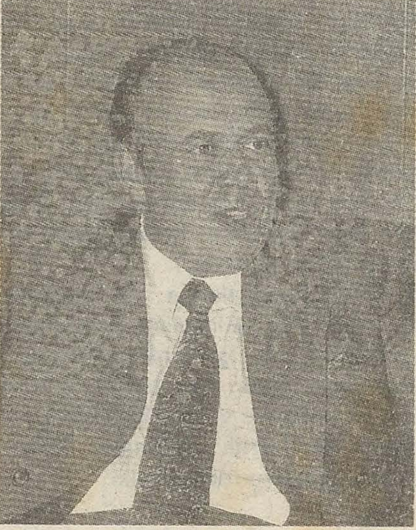
Kızıl Bayrak, ayrıca, devrimci harekette saklı duran parti potansiyellerinin ayrıştırılması, ortaya çıkarılması ve parti mücadelesine kazanılmasında da, parti inşa görevinin bu özel alanında da komünist harekete etkili, işlevsel bir destek sunmaya çalışacaktır. Yayın gündemini bu görevleri gözetir tarzda oluşturacaktır. Devrimci hareketin programatik-politik plandaki zaaflarına karşı düzenli ve düzeyli bir müdahaleci çizgi izleyecektir.

Kızıl Bayrak, komünistler için herşeyden önce açık alanı sınıfsal bir perspektifle ve devrimci tarzda kullanma imkanı demektir. Politik-örgütsel mücadelenin bu önemli ve kritik alanında da yetkinleşmenin bir aracıdır. Komünistler, başından beri açık alanın istismarı sorununda ilkesel bir titizliğe sahip oldular. Sol hareketin bu alandaki tasfiyeci anlayış ve alışkanlıklarına karşı sürekli bir mücadele yürüttüler.

Biz komünistler, *Kızıl Bayrak* ile, devrimci sınıfsal temelde ve asli olanı asla zayıflatmadan açık alanın nasıl kullanılabileceğini göstermek iddiasıyla da yola çıkıyoruz. *Kızıl Bayrak* deneyimini yakından izleyenler, komünistlerin bu alanda da tümüyle farklı bir perspektife ve pratik çizgiye sahip olduklarını, çok geçmeden açık bir biçimde göreceklerdir.

TÜSİAD-Çiller Dalaşı
KİM KİME İHANET EDİYOR?

Kavgayı Asıl TÜSİAD Veriyor ve Hedef Tahtasında Tabi ki İşçi Sınıfı, Emekçiler Var, Çiller Değil. Bu Kavga Kapitalist Saldırı Paketinin Yüzüne "Halkçı" Bir Kılıf Geçirmek İçindir.

İki "taraf" da bu "kavga" oyununu çok sevdi. Çiller, şimdi her konuşmasına "Kim bu iş çevreleri, kim bu düzenleri bozulanlar?" diyerek başlıyor. Kendisini "halk çocuğu, halkın çıkarları için bu yola baş koymuş" biri olarak nitelendiriyor. Kızı, demagojide babasını da geçecek anlaşılan. O, bu demagojileri yaparken, halk çocuğunun(!) kocası Özer Çiller, kamu bankalarının trilyonlarını eş dost bankalara dağıtarak batırmak, eşinin başbakanlığını fırsat bilip kasasını tıka basa doldurmak işi ile meşgul oluyor.

Diğer "halk çocukları" da TÜSİAD'ın üyeleri oluyor! TÜSİAD da, T. Çiller'i krizin sorumlusu olmakla ve halkın üzerine "hain" enflasyon bombalarını -aynen böyle!- yağdırmakla suçluyor. Ve gene "halkın çıkarları" için T.Çiller'i yerden yere vuruyor.

Emekçi halka karşı düşmanlık ve savaş ilanı olan 5 Nisan paketinin, biri siparişçisi, diğeri ise hazırlayıcısı ve uygulayıcısı olan bu iki taraf da, dikkatleri ve tepkileri, pakete muhalif(!) ilan etikleri birbirlerinin üzerine çekiyorlar. Böylece her biri, hem kendisinin, hem de saldırı paketinin kapitalist yüzüne "halkçı" bir kılıf geçirmeye çalışıyor. Bu sahte kavgayı görüntüde hangi taraf "kaybetmiş" olursa olsun, sonuçta bu kavga, saldırı paketinin önünü açmaya hizmet ettiği ölçüde her iki taraf da bu işten karlı çıkmış olacak.

Önce şunu tespit edelim; kavgayı asıl TÜSİAD veriyor ve hedef tahtasında tabii ki, Çiller değil, işçi sınıfı, emekçiler var. Temelde TÜSİAD, o "haşmetli" kolunu kaldırdı mı, taşı bir tek kuş vurmak için atmaz, hesabını geniş tutar. Şimdi bu kavga oyununun perdesini biraz aralayalım, bakalım arkasında hangi dolaplar dönüyor:

1. TÜSİAD, bir eliyle vereceğini daha sonra teşviklerle, muafiyetlerle kat be kat geri alacak da olsa, ek vergi vb. bir ödemede bulunmak istemiyor. Saldırının ilk ilan edildiği günlerde yoğun tepkileri yatıştırmak ve düzenin ideolojik aygıtlarına denetim kanalları açmak için basın "Haydi zenginler, eller cebe!" kampanyaları açtı. Ve hemen bütün TÜSİAD üyeleri de bu kampanyaya destek vermiş göründüler. Artık bu en kritik eşiği aştıklarını düşündükleri için şimdi bu oyunu sona erdirdiler. Oyunun şimdi "Sanayici vergi vermemeli ki, yatırım yapsın; yatırım yapmalı ki, ülke kalkınsın!" perdesi açıldı. TÜSİAD üyeleri ödediklerini geri alırken bir bölümünü diğer sermaye gruplarına kaptırma tehlikesi yerine, hiç ödemeyerek işi garantiye almak istiyor. Koalisyon, bu göstermelik ek vergi ile görüntüyü kurtarmak ve emekçi halka karşı suç ortaklığını gizlemek isterken, TÜSİAD'ın ise koalisyon partilerinin akıbetini düşünecek hali yok. Nasıl olsa sırada diğer hizmetkarları bekliyor. Aralarındaki anlaşmazlığın bir yönü bu.

2. Kitlelerin saldırı karşısında beklenenden daha tepkisiz kaldığını tespit eden TÜSİAD, kendi lehine gördüğü bu koşulları, saldırıyı bir an önce şiddetlendirerek kullanmak hesabındadır. Bu yüzden sabırsızlanmakta ve koalisyon hükümetini bu konuda daha hızlı davranmaya zorlamaktadır.

3. TÜSİAD çatısı altında örgütlü olan tekelci sermaye kesimi, 5 Nisan paketindeki kararlarda somutlanan soygundan sermayenin diğer kesimlerinin de nasiplenmesine karşı çıkıyor. Bütün ganimetin kendi kasasına aktarılmasını talep ediyor. Çiller, programın özünde ve temel kararlarında TÜSİAD ile tam bir anlaşma içinde ve onun hizmetinde. Ama, hazır "fedakarlık" demagojisi ile işçi sınıfının elini kolunu bağlamışken, bunu fırsat bilip kendisinin ve yakın çevresinin cebini de tıka basa doldurmak istiyor. TÜSİAD da, makul ölçülerde olmak kaydıyla kendisine verilen bu hizmetlerin karşılığının alınmasına bir itirazda bulunmuyor. Ama aşırıya kaçmamalarını ve yakayı ele verecek acemi yöntemler kullanmamalarını istiyor. Hem kıt kaynakları telef etmemek için, hem de gelecek tepkilerin sadece Çiller ekibini değil, baş demagogu olduğu 5 Nisan kararlarını da hedefleyeceğini bildiği için. TÜSİAD'ın üyeleri, Özer Çiller'in banka vurgunlarından bu yüzden "rahatsız" oluyorlar. Halbuki Özer Çiller de eski bir TÜSİAD üyesidir ve bu işlerin yolunu yöntemini onlardan öğrenmiştir. İşin özünde aralarında hiçbir anlaşmazlık yoktur.

4. TÜSİAD, Çiller ve kadrosunun bu programı hayata geçirmek konusunda yeterince yetenekli olmadığını, yıprandığını, makyajının döküldüğünü, maskesinin düştüğünü, "muhalefet" vitrininde tazelediği kendi devşirmesi M. Yılmaz ve ANAP kadrolarının bu koşullarda daha başarılı olacağını düşünüyor.

5. TÜSİAD, bu mızrak bu çuvala sığmaz derken, çuval olarak kastettiği sadece Çiller ve mevcut hükümet değil. Başında kim olursa olsun mevcut hükümet yöntemleridir. "Madem mızrak çuvala sığmıyor ve sığmayacak, öyleyse boşuna hız ve zaman kaybedileceğine, bu saldırıyı örtüsüz -yani çuvalsız- gerçekleştirelim" demektedir. TÜSİAD'ın, krize olağan hükümet yöntemleriyle müdahalenin başarılı olmayacağı yönündeki eğilimi kuvvetlenmektedir. Hele bu hükümetin başında makyajı dökülmüş, maskesi düşmüş parti ve liderlerin olduğu koşullarda bu eğilim daha da pekişmektedir. TÜSİAD'ın paketi desteklemesi, ama hükümetten desteğini çekmesi, bir "ara rejim" yolunun da döşenmesi anlamına gelmektedir.

Çiller, artık sermaye sınıfına hizmetkarlığının son demlerini yaşadığının ve yakında bavulunu toplayıp -önceki hazine müsteşarı gibi- memleketine, ABD'ye geri gönderileceğinin, başbakanlık günlerinin sayılı olduğunun farkındadır. Çiller, *"MGK ve Güreş hükümeti destekliyor, SHP destekliyor, MHP destekliyor; o halde ara rejime, olağanüstü hale, sıkıyönetime, darbeye ne gerek var? Biz, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da sermayenin her türlü hizmetini görmeye, emekçi halka karşı en ağır suçları işlemeye hazırız! Paketi biz hazırladık, en kararlılıkla da biz hayata geçiririz. İki yıldır yaptıklarımız bundan sonra yapacaklarımızın da teminatıdır."* diyerek uluslararası sermaye çevreleri ile TÜSİAD'ı ikna etmeye çalışmaktadır. Ama sermaye sınıfı kişiler üzerine politika inşa etmez. Anlaşılan ABD de artık Çiller'den desteğini çekmektedir. Çiller, önce süslenmiş püslenmiş, sonra kullanılmış ve eskimiş bir paçavradır. Öyleyse artık köşesine çekilmelidir. Ama anılarını yazacak olursa kitabının tanıtımı için destek de ihmal edilmemelidir! Çiller ise, tekelci sermayeye yaptığı o kadar hizmetten sonra şimdi böyle kolay gözden çıkarılmış olması karşısında içerliyor, hatta zaman zaman ülkeyi kendisinin yönettiği hislerine bile kapılarak ve kendi mantığı içinde gayet tutarlı olarak TÜSİAD'ı "hıyanet ve dalalet" içinde olmakla suçluyor. Evet, doğrudur... TÜSİAD, düne kadar allayıp pullayıp el üstünde tuttuğu hizmetkarı Çiller'e karşı bugün "hıyanet ve dalalet" içindedir! Ama oyunun kuralı budur! Çiller ise, "Ben bildiğiniz tüm başbakanlardan daha fazla *made in USA*'yım, son kullanma tarihim henüz geçmedi" diyerek kendince oyunbozanlık yapmaktadır.

Bu tescilli emekçi halk düşmanları, eğer bugün "halkçı" maskesi takacak cüreti kendilerinde bulabiliyorlarsa, bunun başlıca nedeni, tüm emekçi halka karşı sorumlu olan işçi sınıfının, politik bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliğidir. Bu geriliğin üstesinden gelmek görevi ise, kominstlerin ve sınıf bilinçli işçilerin önünde durmaktadır.

Sermaye Sınıfı Ekonomik "Kurtuluş Savaşı"ndan Neden Vazgeçti?

Kurtuluş savaşı demagojisi artık bir tarafa bırakıldı. Düzenin eli kalemli korucuları bu konuda taktik değiştirirken acaba neyin hesabını yaptılar?

1. Kurtuluş savaşı demagojisi, her şeyden önce ülkenin bir batak içinde debelendiği ve uçurumun kıyısında olduğu gerçeğinin kabulü demekti. 14 yıllık "fedakarlık" döneminden sonra bu gerçeğin kabul edilmesinin, emekçi kitlelere yeni "fedakarlık" çağrısı çıkartırken pek de anlamlı olmadığı görüldü.

2. Bir süre sonra işler düzelmeyince, bu demagoji ters tepecek ve kitleler, o kadar "fedakarlığa" rağmen, çıkmazı sermaye tarafından bile tescil edilen bu çürümüş düzenden bütünüyle ümitlerini kesip gerçek kurtuluş yolları aramaya koyulacaktı.

3. Zaten birinci " kurtuluş" savaşında bile asker kaçaklarının sayısı bir hayli yüksekti. Bugün Türk ordusundaki asker kaçağı sayısı da dikkate alındığında, kitlelerin bu ekonomik "kurtuluş" savaşına da pek ilgi göstermeyeceği ortadaydı!

4. "Kurtuluş" savaşı demagojisi, doğal olarak emekçi kitlelerin sefaletinden sorumlu "düşmanlar"ın kim olduğu sorusunu da beraberinde gündeme getirecekti. Bir de bu soruya doğru yanıt verilmesi halinde siz görün sermaye sınıfının halini!

Sömürücüler, soyguncular, vurguncular çetesi karşısında cirit atarken; emekçi kitlelerin, düşman olarak gidip de KİT'lere ve KİT işçilerine saldırması pek beklenemezdi doğrusu. **Sermaye sınıfı, emekçi kitleleri doldurusa getireyim derken, kendi mezarını kendi elleriyle kazmak gibi ters bir duruma düşmek istemedi!** Bunun yerine yalan makinaları, propagandada artık şunları öne çıkarıyor:

1. Türkiye ekonomisi güçlü ve ayaktadır.
2. Sadece bazı küçük sorunlar vardır. Bunlar büyümenin sorunlarıdır.
3. Yapılacak bir kaç yıllık fedakarlık ile ekonomi düze çıkacak, ülke refaha kavuşacaktır.

Ama bu propaganda da tutmayacaktır. Bu düzen çürümüştür, kokuşmuştur ve işçi sınıfı tarafından hakettiği yere, tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Er ya da geç, ama mutlaka!

Salman Kaya'nın Dövülmesi ve "DEMOKRAT" SHP

İşçiler, sendikacılar, aydınlar tutuklanıyor. Devrimci basın üzerinde baskı yoğunlaşıyor. Kitleler copla, dipçikle, işkence ile yıldırılmaya çalışılıyor. SHP, Salman Kaya'ya inen yumrukları görüyor da, bunları görmüyor, duymuyor, bilmiyor mu? Haklarını arayan işçiler, kamu emekçileri coplandığında, protestocu öğrenciler yerlerde sürüklendiğinde, Kürtler bombalandığında, devrimciler kurşunlandığında, siyasi tutsaklar saldırıya maruz kaldığında, DEP milletvekilleri yaka paça tutuklandığında sesi soluğu çıkmayan SHP, şimdi bu olay üzerine neden koalisyondan ayrılma demagojileri savuruyor?

SHP'ye bu demagojik tehditleri savurtan, yüzündeki "demokratik" maskenin yere düşmesinden duyduğu korkudur. Kendisinin de "soldan" omuzladığı bu düzenin ne denli kanlı ve kirli bir düzen olduğunun bütün çıplaklığı ile açığa çıkmasından duyduğu telaş ve paniktir. Hükümet ortağı partinin bir milletvekilinin bile kafasını, Ankara'nın göbeğinde gündüz gözü ile evire çevire kıran devlet terörü; düşünün ki Kürt halkına, Türk emekçilerine karşı hangi suçları hangi yöntemlerle işlemektedir? Polis copu, asker dipçiği, DGM dosyaları, işkence tezgahları, infazları, kontrgerilla cinayetleri, MİT'leri, itleri ile düzenin kanlı sömürü çarkları nasıl dönmektedir?

Demokratikleşme masalı ile kitleleri uyutmaya çalışan SHP, bu terörün başlıca suç ortaklarından biri değil midir? Demokratikleşme paketi diye diye devlet terörünü meşrulaştıran tüm aşağılık yasalara ortak olan, devletin kendi yasalarını bile hiçe sayarak uyguladığı baskı ve katliamlara destek veren bu aynı SHP değil midir? İşte SHP'nin korkusu bu soruların sorulması ve yanıtlanmasıdır. Zira o, kendisinin ve düzenin yüzündeki "demokratik" maskenin düşmüş olmasından dolayı korku içindedir.

SHP'li milletvekilleri, "ekonomide zor bir döneme giriyoruz, böyle bir dönemin başlangıcında saygıdeğer polis teşkilatımızın ve emniyet güçlerimizin üç beş kendini bilmez yüzünden yıpranması doğru olmaz. Bu yüzden sorumlular hakkında işlem yapılmalıdır" demektedirler. Dikkatler sadece Salman Kaya'nın dövülmesi olayı üzerine çekilmekte, devlet terörünün bütün faturası Ankara Emniyet Müdürü Taşanlar'a ve "üç beş kendini bilmez"e çıkarılmaktadır. Böylelikle de bu terör devletinin kirli ve kanlı yüzü aklanmaya çalışılmaktadır.

Salman Kaya ise, bu "vahim" olay hakkında ancak kendisi gibi "yorgun" demokratları ajite edebilen şu değerlendirmeyi yapıyor: *"Milletvekili kimliğimi ayaklar altında ezen o kişilerin emniyet güçleri olması mümkün değildir. O güçler, yargısız infazlarla ve köyleri yakarak, boşaltarak köle bir toplum yaratmak isteyen eli kanlı bir çetedir. Emniyet güçleri değildir".* Kaya, bu sözlerle, mevcut düzenin ve onun emniyet güçlerinin gerçek yüzünü gizlemeye çalışıyor. Kaya, bu düzenin ücretli kölelik düzeni kapitalizm olduğunu bilmiyor mu? Kaya, bu düzenin "emniyet"inin infazlarla, köyler yakılarak, boşaltılarak, haklarını arayan kamu emekçileri coplanarak, direnen işçiler tutuklanarak, protestocu öğrenciler yerlerde sürüklenerek sağlandığını bilmiyor mu? Kaya, "emniyet" güçlerinin, bu "köle toplumunu" korumak ve kollamak görevi ile yükümlü bir terör şebekesi olduğunu bilmiyor mu? Biliyor elbet! Biliyor ama, devlet terörünün kendisini en çıplak ve en şiddetli olarak gözler önüne serdiği, adeta kitleler nezdinde kendi kendini teşhir ettiği bu olaylar karşısında "bunlar emniyet güçleri değil" demagojisi ile gerçekliği gizlemeye çalışıyor. Çünkü koalisyon ortağı ve düzenin "demokratikleşme" saldırısını cilalayan SHP'nin bir milletvekili olarak, bu terördeki suç ortaklığının açığa çıkmasından korkuyor!

Korkmakta da haklıdır!

"Demokratikleşme Paketi" Yeni Bir Saldırıdır

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilere yönelik saldırısını paket paket sürdürüyor. Önce 5 Nisan "istikrar paketi" adı altında ilk saldırı başlatıldı. Bu "paket"le %100'leri aşan zamlar, özelleştirmeler ve tensikatlar gündeme geldi. Tarihinin en büyük krizini yaşayan sermaye iktidarı krizin faturasını bir kez daha işçi ve emekçilere çıkardı.

Sermaye iktidarı 18 Mayıs'ta "demokratikleşme paketi" adı altında yeni bir saldırı paketi daha açtı. Bununla amaçlanan işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmak ve beklenti havası yaratmaktır. Böylece yeni ve daha kapsamlı saldırılar için ortam oluşturulacaktır. Sermaye iktidarının böyle bir ortama oldukça fazla ihtiyacı vardır. Çünkü içinde bulunduğu krizden çıkmak için azgınca saldıracaktır. Bu saldırı karşısında sesini çıkarmayan emekçiler onun en büyük arzusudur. İşte bu paketle sağlanmaya çalışılan budur. Bu paket yeni bir kandırmacadır. Demokratikleşme adı altında yeni bir saldırıdır.

Hatırlanacağı gibi 1991'de Demirel-İnönü ikilisi de aynı oyunu oynamışlardı. Yine onlar da "demokratikleşme paketi" açmışlar ve bir beklenti havası yaratmışlardı. Kürt realitesini tanıdıklarını söylemişler ve çeşitli demokratik haklar vaat etmişlerdi. Bu vaatlere inananlar kısa süre sonra bunların koca bir yalan olduğunu ve yeni bir saldırı ile karşı karşıya olduklarını gördüler. Kürt realitesini tanıyoruz diyerek, azgın bir şekilde Kürt halkına saldırdılar. Köyleri, kentleri yaktırdılar. En vahşi saldırı bu dönemde gündeme geldi. İşçiye, kamu çalışanına verdikleri vaatlerin karşılığı da cop ve işkence olarak bu kesimlere geri döndü vb.

Bugün de Çiller-Karayalçın ikilisinin yapmak istediği budur. Verilen vaatlerin hiçbiri gerçekleşmeyeceği gibi saldırı daha da yoğunlaşacaktır.

Burjuva basın organları bir ağızdan açılan "paket"i eleştiriyorlar. Sözde eksiklikler olduğunu ve tamamlanması gerektiğini savunuyorlar. Bunların derdi kesinlikle işçi ve emekçilere bazı demokratik haklar verilmesi değildir. Bu sermaye uşaklarının tek derdi ve korkusu bu "paket"in beklenen etkiyi yaratmayacağıdır. Yani işçi ve emekçilerde gerektiği ölçüde bir beklenti oluşturamayacağıdır. İktidarı da bu sebeple eleştirmektedirler.

Sermaye iktidarının yaşadığı kriz derindir. Bu krizden ancak krizin faturasını işçi ve emekçilere yükleyerek çıkabilir. Bu sebeple demokratik haklar vermesi de mümkün değildir. Tam tersine amacı varolan hakları da kısıtlamaktır. Maaşları bile ödemek istemeyen iktidarın grevli toplusözleşmeli sendika hakkı vermesi düşünülebilir mi? Veya fabrikaları özelleştirmek, kapatmak ve burada çalışan işçileri sokağa atmayı düşünenlerin işçiye haklar vermesi?

Hayır! Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere hak vermek gibi bir düşüncesi yoktur. İşçi ve emekçiler bu oyuna kanmamalıdırlar. '91'den dersler çıkarılmalıdır. Ve şu her zaman hatırda tutulmalıdır:

Haklar ancak mücadele ile alınır!

TERÖRİST DEVLETİN TERÖR YASASI

ANAP iktidarının, anayasanın 141, 142, 163. maddelerini kaldırmasından sonra hazırlanan "Terörle Mücadele Yasası"na dayanarak, İsmail Beşikçi, Edip Polat, Ayşenur Zarakolu, Fikret Başkaya, Sırrı Öztürk, Günay Aslan gibi aydınlar "terörist" damgası ile cezaevine kondular. Münir Ceylan, Haluk Gerger gibi sendikacı, yazar ve yayıncılar da yakında cezaevine konulacaklar. DİSK Deri-İş Örgütlenme Dairesi Başkanı Munzur Pekgüleç ve gene DİSK'ten bir çok sendikacı halen tutuklu yargılanıyor. Devrimci basına verilen para cezaları milyarları buldu. Sayısız kapatma davası açıldı ve bir çok dergi kapatıldı.

Bunca asalak, vergi kaçakçısı dururken, yolsuzluk dosyaları havalarda uçuşurken, devlet terörünün devrimcilere, aydınlara ve Kürt emekçilere yönelmesi sermaye devletinin gerçek işlevini de bir kez daha gözler önüne seriyor. Ve "terörle mücadele" yasalarının asıl adresinin işçi ve emekçilerin haklı mücadeleleri olduğu gerçeği açıkça itiraf edilmiş oluyor.

Muhalefette iken, ANAP'ın hazırladığı bu yasaya karşı sözde muhalefet eden, 12 Eylül rejiminin kalıntılarını temizleme ve demokratikleşme vaadinde bulunarak işbaşına gelen koalisyon ortakları da hükümet olduklarında gerçek yüzlerini açığa vurdular. Bu yasayı daha da ağırlaştıracak düzenlemeleri gündeme getirdiler. Düşünce "suçluları"nı da "terör" suçlusu saydılar. İşçi ve emekçilerin en küçük hak arayışları ve protestoları da artık "terör" suçu sayılıyor. Yapılması istenen yasa değişikliğine göre, işi durdurma, işgal gibi eylemler de "terör" suçu kapsamına alınacak. Yine 236. maddedeki kamu çalışanlarına ilişkin düzenlemede, aynı işyerinde çalışan 3 veya daha fazla kimsenin aldığı karar gereğince işe gitmeyen, işi yavaşlatan, işi durduran kamu çalışanları, bu kararı alan dernek, sendika veya meslek kuruluşları da "terör" suçu işlemiş olacaklar.

Sermaye devleti işçi sınıfına ve ezilen halka karşı işlediği suçları meşru göstermek için yasa üstüne yasa hazırlıyor. Bu yasaları göstermelik "Millet Meclisi"nde onaylatıp, halkın desteğini aldığını ilan ediyor. Daha sonra da her eylemi "terör eylemi" ilan ederek, devlet terörüne meşruluk kazandırmaya çalışıyor.

Yani tümüyle açlık ve sefaletimize neden olacak olan özelleştirmelere, işten atılmalara, sendikasızlaştırmaya karşı girişeceğimiz mücadeleler, eylemler "terör" suçu sayılacak, şimdiye kadar uygulanan, fakat geniş kitlelerin tepkisini çeken baskı yöntemleri de yasallaştırılmış olacak. Belediye işçilerinin grevi kamu sağlığını tehlikeye soktuğu için "terör suçu" sayılabilecek. Grevli toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadele eden kamu çalışanları "terörist" ilan edilecek. Basın ve yayın kuruluşlarına getirilen cezalar daha da ağırlaştırılacak. Kitap "terör" aracı olarak kabul edilirken, yazar ve yayıncı da terörist ilan edilecek. Varolan yasaya göre, işkencecinin savunma giderlerini karşılayan devlet, bu tasarı ile kefaletini de ödeyerek işkenceciyi ödüllendiriyor.

Bütün bu hazırlıklara bir yenisi daha eklendi. 5442 sayılı İl İdaresi Yasası'nda yapılması planlanan değişikliklere göre, tüm vali ve kaymakamlar olağanüstü yetkilerle donatılıyor. İl veya ilçenin tek hakimi olan vali ve kaymakam, temel hak ve özgürlükleri kısıtlayıp, askıya alıp, kaldırabiliyor. Dernek, sendika, vakıf vb. yerleri aratma, açık kalma zamanlarını belirleme ve üç aya kadar kapatma yetkisi de bunlara veriliyor. Şu sıralar ortakların açıkladığı "demokratikleşme" paketine sıkıştırılan bu değişiklik sonucunda, olağanüstü halin kaldırılabileceği açıklandı. Tabi kaldırırlar. Zira, Terörle Mücadele Yasası ve bu doğrultuda istenen yeni yetki yasası, zaten bütün ülkeyi "olağanüstü hal"le yönetmenin yasal dayanaklarını sağlamış oluyor.

Yükselen Dinsel Gericilik ve Refah Partisi

20. Yüzyılın Son Çeyreği Tüm Dünyada Yeni Bir Toplumsal-Siyasal Olguya Tanık Oldu. İslamcılık, İslam Dininin Toplumsal Hayata Egemen Kılınması Düşüncesi, En Çarpıcı Gelişmelerini Bu Dönemde Gerçekleştirdi. İslami Gericilik, Müslüman Nüfusun Ağırlıkta Olduğu Her Ülkede Açık Bir Yükselişe Geçti. Bu Süreçte Ortaya Çıkan Hareketler, 2. Savaş Sonrasında, Bizzat Emperyalistler Tarafından Kurdurulan (Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri...) ya da Revizyonizme Ekonomik-Politik Çıkarlar Temelinde Bağlı Olan ve Bu Doğrultuda Destek Gören (Libya, Sudan, Suriye...) İslami Devletlerden Farklı Olarak, Egemenlere Karşı Bir Kitle Mücadelesi İçinde Geliştiler. Özellikle İran Devriminden Sonra, İslami Terminolojide Anti-Amerikancı, Anti-Emperyalist Bir Retorik Yaygın Olarak Yer Almaya Başladı.

İslamcılık, işçi sınıfının uluslararası siyasette ağırlığını kaybettiği, önderliksiz kaldığı, genel olarak gerilediği dönemde güç kazanmaya başladı. Revizyonist SSCB'nin ve Doğu Avrupa ülkelerinin çözülüş yıllarında ise daha belirgin biçimde yükselişe geçti. Demek oluyor ki, islamcılık, sosyalizm alternatifinin zayıfladığı bir dönemde kitlelerin kokuşmuş kapitalizme, bu çürümüş sisteme tepkilerini örgütleyerek ilerledi ve ilerliyor. Sınıf mücadelesindeki bu durağanlık ve yenilgi dönemlerinin ortaya çıkardığı boşluğu, *"Kapitalizme ve emperyalizme karşı(!) faizci-kapitalist zulüm ekonomilerinin yıkılması mücadelesi"* retoriğiyle islamcılık doldurmaya başladı.

Bu gelişmeler Türkiye'de de yansısını buldu. Dünya çapında bir islamcı hareketlenmenin varlığına ve desteğine dayanan islami hareket Türkiye'de de güç kazanmaya ve siyasal etkinliğini artırmaya başladı. Yapılan son yerel seçimlerde, RP'nin gösterdiği başarı ise bu gelişmenin somut bir göstergesi oldu. Bu yazının asıl eksenini, RP'nin siyasal-toplumsal pozisyonunun temel çizgilerini belirlemek ve yakın geleceğimizde islami akımların güncel politikadaki etkinliğini kavramak çabası oluşturacaktır.

Önce, RP için bazı temel tespitleri yapmakla başlayalım.

Refah Partisi'nin sınıfsal yapısı

1978'den bu yana yoksullaşan ve giderek düzene karşı hoşnutsuzluğu artan kesimler, sadece işçi sınıfı ve emekçilerden oluşmuyor. Küçük-burjuvazi, özellikle küçük esnaf, yarı-feodal kalıntılar taşıyan taşra burjuvazisi ve küçük sanayici de bu zaman diliminde sermaye düzeninin tekelci işleyişinden payına düşeni aldı. Düzenin bunalımından bu kesimlerin payına, genelleşen iflaslar (küçük işletmelerin tekeller lehine tasfiyesi) ve gelir düzeyinde gerileme düştü. Olağan durumlarda geleneksel sağ partiler aracılığıyla tekelci burjuvaziye bağlanan bu kesim, düzene "radikal" eleştiriler yönelten RP'ye yöneldi. RP, ilk kadro birikimini bu kesimden çıkardı. Bugün de bu kesimler, RP içinde yönetici kadroları, dışarda ise siyasal yönlendirici gücü oluşturuyorlar. Bu kesimin ekonomik alandaki örgütü MÜSİAD (Müstakil İşadamları Derneği) adındaki patron örgütüdür. Küçük-burjuvazi, RP'ye, oldukça esnek, hareketli ve toplumun her kesimiyle dinamik ilişkilerin kurulabildiği bir çalışma ve propaganda alanı sağladı. İstanbul dolmuşlarındaki "Huzur İslamda" çıkartmaları, bu durumun iyi bir örneğidir. RP, bu olanakları, önce islamcılığın doğal çalışma ortamları olan camiler, Kuran kursları, tarikatlar vb. içinde, sonra da küçük-burjuvazinin var olduğu her alanda çalışarak geliştirdi. Bu gelişmeye üniversitelerdeki "türban eylemleri" de örnek gösterilebilir. Bugün artık RP, hareketli bir küçük-burjuva tabana sahip bir parti haline gelmiştir.

Kapitalizmin çarpık gelişimi ve bunalımının önemli bir sonucu da hızlı bir iç göç olayıdır. Bu nedenle metropollerin varoşlarına yerleşen kent yoksullarının sayısı her geçen gün hızla çoğalmaktadır. Her türlü sosyal-kültürel olanaktan uzak, ekonomik olarak en alta itilmiş, düzenin tam anlamıyla terkettiği kent yoksulları, her zaman için düzene karşı büyük bir hoşnutsuzluk içindedirler. Geçmiş dönemde bu hoşnutsuzluğu kısmen popülist devrimci akımlar örgütlemişti. Devrimci hareketin zayıfladığı, politik bir işçi hareketliliğinin olmadığı bugünkü koşullarda ise bu kesimler, düzen içindeki en "radikal" parti görünümündeki RP'ye yöneldiler. Bu kesim, giderek küçük-burjuvaziden sonra RP'nin militan gücünü oluşturan ikinci toplumsal katman haline geldi. Seçimlerde büyük oranda gecekondu bölgesinden oy alması da gösteriyor ki, RP, bugün küçük-burjuvazinin yanısıra kent yoksulları içinde de oldukça güçlü bir örgütlenme ağına sahiptir. Ayrıca işçi sınıfı içinde görece zayıf da olsa, giderek artan oranda örgütlenmesini sürdürmektedir. Geçmişin küçük ve orta ölçekli sanayicilerinden oluşmuş ve giderek büyüyen bir tekelci sermaye kesimi de Refah'a açık destek vermektedir. Bu, Refah'ın toplumsal yelpazede oldukça geniş bir yönlendirme gücüne sahip olduğu anlamına gelir. Bunların dışında bu süreçte bir islamcı aydınlar kuşağı yetişmiş ve bu kuşak, islamcı partinin örgütlenmesinde aktif rol oynar hale gelmiştir.

Dinsel motifleri kullanmanın RP'nin başarısına etkisi

Sanılanın aksine islami siyasal hareket, dinsel temelde gelişmiyor. Dinin, RP'nin örgütlenme faaliyeti içerisinde ayırt edici bir yer tuttuğu doğrudur. Ancak, toplumsal-ekonomik hayat sözkonusu olduğunda, tüm siyasi hareketler gibi islami siyasi hareket de tarihin temel yasalarının belirleyiciliği altında gelişmektedir.

RP'yi geliştiren, palazlandıran şey düzenin ayyuka çıkan çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu karşısında alt sınıflarda artan hoşnutsuzluk ve bu hoşnutsuzluğu örgütleyecek bir siyasal işçi sınıfı hareketinin mevcut olmayışıdır. Bu durum, düzenden giderek umudunu kesen yığınların en "radikal" alternatif olarak görülen RP'ye yönelmesine neden olmaktadır. Son seçimler bu açıdan bir göstergedir. Rüşvet, talan, hırsızlık yuvası haline gelmiş ve kontrolü imkansızlaşmış, mafya yuvası belediyeler seçmen tarafından "dürüst, inançlı ve haktan yana"(!) RP'li adaylara teslim edilmiştir. Burada din, ayırdedici bir yer tutan temel propaganda ekseni olmamıştır. Propagandanın temel eksenini, yolsuzluk ve talanın durdurulacağı ve adaletli bir belediye kurulacağı argümanları oluşturmuştur. Zaten RP'nin temel propaganda sloganı da "Allah'ın" ya da "İslam'ın düzeni" değil, "adil düzen"dir.

Eğer RP ve benzeri örgütler için din, temel propaganda eksenini oluşturmuyorsa, siyasi konumlanışlarında İslamiyet nereye oturmaktadır?

RP tipi islamcı örgütler için din, bir propaganda aracından çok örgütlenme, bir arada tutma ve kadrolarını kalıcılaştırma aracıdır. RP'nin elinde bulunan örgütsel olanaklar (Kuran kursları, öğrenci yurtları, tarikatlar vb.), ona, aldığı oyları kalıcılaştırabilme ve militanlaştırabilme ortamını sunmaktadır. Çeşitli toplumsal kesimlerden derlenmiş RP sempatizanları, bu olanakların yardımıyla militan bir kadro niteliğine dönüştürülmekte ve siyasal arenaya islami gericiliğin temsilcileri olarak sürülmektedir. Bu durum, RP açısından siyasal faaliyetin sürekliliğinin güvencesi olmaktadır.

RP'nin seçim başarısı

Son yerel seçimlerde RP, şehirlerde belediye başkanlıklarının önemli bir bölümünü eline geçirdi. Bu durum, haklı olarak birçok kesimde RP'nin atılımı olarak yorumlandı. RP için bir başarıdan sözetmek gerekirse, bu başarının sayısal olmaktan çok siyasal olduğu söylenmelidir. RP, reel oy oranında ciddi bir artış gerçekleştirememiş, ancak kendi siyasal etkinliğini kat be kat artırabilecek bir şeyi başarmıştır. Özellikle metropollerde belediyelerin denetimini ele geçirmek, küçümsenmeyecek bir siyasal etkinlik alanı demektir. Ayrıca, genel olarak siyasallaşmamış kitlelerin güçlü görünene gözlerini diktikleri düşünülürse, RP'nin bu seçim sonuçları ile, sayısal oylarını kat kat aşan bir siyasi güce ulaştığı kesindir. Ayrıca komünist bir sınıf siyasetinin oluşturulamadığı koşullarda, kentlerdeki yoksulların desteğini de kazanarak, etkinliğini büyük metropollere de yaymayı başarmış; bu ise kuşkusuz ki islamcı akımın siyasi etkinliğini oldukça kuvvetlendirmiştir. Metropollerde seçim kazanılan

bölgeler yoğunluklu olarak kent yoksullarının oturduğu bölgelerdir.

Burjuva siyasal yelpazede, parçalanmışlık had safhadadır ve hiçbir parti diğerlerinden net bir farklılık ortaya koyamamaktadır. Emekçi kitleler, derinleşen ekonomik kriz karşısında uygulanabilir olmasa bile net bir program ile siyaset sahnesine çıkan RP'ye bu yüzden yakınlaşmaktadırlar. RP, hemen tüm burjuva partilerinin aynı programı savunduğu birçok konuda ya farklı bir programa ya da demagojik de olsa farklılıkları varmış görüntüsü yaratan bir programa sahiptir. RP, ekonomik programını demagojik bir anti-kapitalist retorik ile sunabilmekte, faizsiz ekonomi yönetimini (ki, aslında faizi kaldırmayı değil, biçimini değiştirmeyi önermektedir) kapitalizm dışıymış gibi savunmaktadır.

RP, Kürt ulusal sorununda da diğer partilerden farklı bir programı savunuyor görünmektedir. Sözde islamcılığın ümmet anlayışına dayalı "islam enternasyonalizmi" (ya da pan-islamizm) ile beslenen federatif devlet ya da özerk yönetim anlayışını savunuyor gözükmekte; dinbirliği altında birleşen tüm ulusal gruplara iç işlerinde kendini yönetme "hakkı"nı tanımaktadır. "Hepimiz din kardeşiyiz." şiarı altında, Kürt ulusuna karşı "devlet partisi" görevini üstlenmesi ancak böyle mümkün olmuştur.

RP'nin burjuva parlamentosu içindeki yeri

RP, her ne kadar "radikal" talepler ve hedefler savunuyor gözükse de, İran'dan farklı olarak, **sınıfsal bileşimi gereği,** hiçbir zaman düzen tarafından dışarıya sürülmedi. İslamiyet için, Türkiye toprağında, özellikle 1960'dan sonra, daima parlamenter yol açık kaldı ve kalmaya da devam etmektedir. Bu durum, bir siyasal hareket olarak örgütlendiği ölçüde islami hareketi parlamentoyu kullanmaya sevketti. Aralarında RP'ye oy verenlerin de bulunduğu bugünün genç işçi kuşağı pek bilmiyorsa da, bu ülke, islamcıların iktidara ortak olduğu dönemleri de gördü. I. ve II. MC (Milliyetçi Cephe) ve CHP-MSP koalisyon hükümetlerinde MSP (RP geleneğinin o zamanki partisi) iktidar ortağıydı. Hem de kilit bir siyasal-sayısal güçtü...

MSP, siyasal arenada manevralarını, seçim yoluyla iktidarı almak ya da hükümete ortak olmak hedefleriyle yaptı. Zaman zaman, 1973 CHP-MSP koalisyonunda ve MC hükümetlerinde olduğu gibi, hükümete ikinci dereceden ortak olmayı başardı. "Adil düzen"in o dönemki partisi MSP, "batıl" partilerle aynı kabine içinde yer alarak hükümet etti. Diğer düzen partileriyle kurduğu bu ortaklıklar sırasında "batıl" devlet aygıtı ile barışık bir şekilde çalışarak içine kadrolarını yerleştirdi. MSP, bu ülkede 1972-78 yılları arasında, dört yıldan fazla bir süre iktidara ortak oldu. Erbakan, seçim meydanlarında "Hiçbirinin birbirinden farkı olmayan batıl düzenin şer güçleri" diye çattığı partilerin hükümetlerine başbakan yardımcılığı yapmaktan hiç gocunmadı.

Aynı Erbakan, Kasım 1992 genel seçimlerinde de koalisyon ortaklığına yönelik bir dizi girişimde bulunduysa da, bu kez şansı pek yaver gitmedi. Gerek tekelci burjuvazinin tercihleri, gerekse de emperyalist dengeler DYP-SHP koalisyonuna yol açarak RP'nin şimdilik kaydıyla yedekte tutulması sonucunu verince, Hoca'nın hevesi kursağında kaldı. Erbakan, muhalefet yaparken Demirel'i kof lastiğe benzetiyor, "...7. *defa yamanıp şişirilmesine rağmen, sonunda yine çatladı. Çünkü bunlar ithal malı, çünkü bu lastiğin malzemesi bozuk...*" diyordu. Oysa bu yedi yamalı lastiğin yamalarının bir kısmında, gerek hükümet ortağı olarak, gerekse dışardan destekleyerek yaptığı katkılarla RP geleneğinin de önemli bir payı vardır.

Ayrıca RP, siyasi arenadaki önder kadrolarının birçoğunu ya parlamenter mücadele içinde eğitti ya da bir başka siyasi partinin muhafazakar kanadından kopartarak kazandı. Bugün ise "düzen değişimi"ni yine parlamenter yoldan gerçekleştirmek için oy istiyor. Zira RP, geniş bir yoksul halk kesiminin oy desteğine sahip olsa da, asıl olarak düzenle geniş iktisadi, ticari ve siyasi bağları olan, orta sınıfların ve taşra burjuvazisinin partisidir. Bunların mevcut iktisadi düzende tek kaygısı ise, sömürü pastasından daha fazla yararlanabilmektir. Erbakan'ın "Adil düzene geçiş tatlı mı olacak, yoksa kanlı mı?" şeklindeki sözleri, RP etkisindeki marjinal radikal islami gruplara yönelik siyasal bir manevra olmaktan başka bir anlam ifade etmiyor. (Belirtmek gerekir ki, islamcı siyaset, yalnızca RP'den ibaret değildir. Parlamenter yolların dışında mücadele eden, az sayıda da olsa bir bölümü RP'yi uzlaşmacı bulan birçok islamcı grup vardır. Bugün için bu gruplar, genel olarak RP bayrağı altında toplanmaktadırlar.)

İslamcı parti anti-emperyalist mi?

MSP-RP geleneği, geçmişte anti-Amerikancı, anti-emperyalist olduğunu söylüyordu; bugün de söylüyor. Ancak ne dün, ne de bugün arkalarında Suudi petro-dolarlarının desteği olduğunu inkar edemediler. Edemezler de... Çünkü, çoğu açıkça Suudi sermayesiyle kurulmuş banka ve banker kuruluşlarının (Al-Baraka Türk, Faysal Finans vb.) "faizsiz, kar paylı mevduat sistemi", RP'nin ekonomik program diye savunduğu demagojinin kendisidir. Bu ekonomik program(!), Suudi Arabistan'ın resmi ekonomi yönetiminden başka birşey değildir. Bu finans kuruluşları, RP ve çeşitli islamcı yayınlara parasal destek sunmakta ve islamcı taşra ortaburjuvazisine kredi kaynakları yaratmaktadır. RP'ye ekonomik destek olan ve RP'nin temel sınıfsal eksenini belirleyen kesim, bu Suudi ve Arap destekli sermaye kesimidir. Ve emperyalist burjuvaziye göbekten bağımlıdır. İslamcıların en büyük para kaynağı ve desteği olan islami finans kuruluşlarının Suudi sermayesi ve ABD tekelleriyle olan bağları ortadadır. ABD petrol şirketleri, Arap çöllerinde cirit atmakta, ABD ordusu petro-dolar zengini Arap şeyhlerini canı gönülden korumaktadır. Suudi Arap sermayesinin emperyalizmle olan ilişkisini, petrol ticareti aracılığıyla Batı'ya göbekten bağlılığını görmek için uzağa gitmeye gerek yok. Körfez Savaşı, bu petrol zengini şeyhler, prensler ve krallar devletlerinin, kendilerini tamamen ABD'ye teslim ettiklerini bir kez daha göstermiştir.

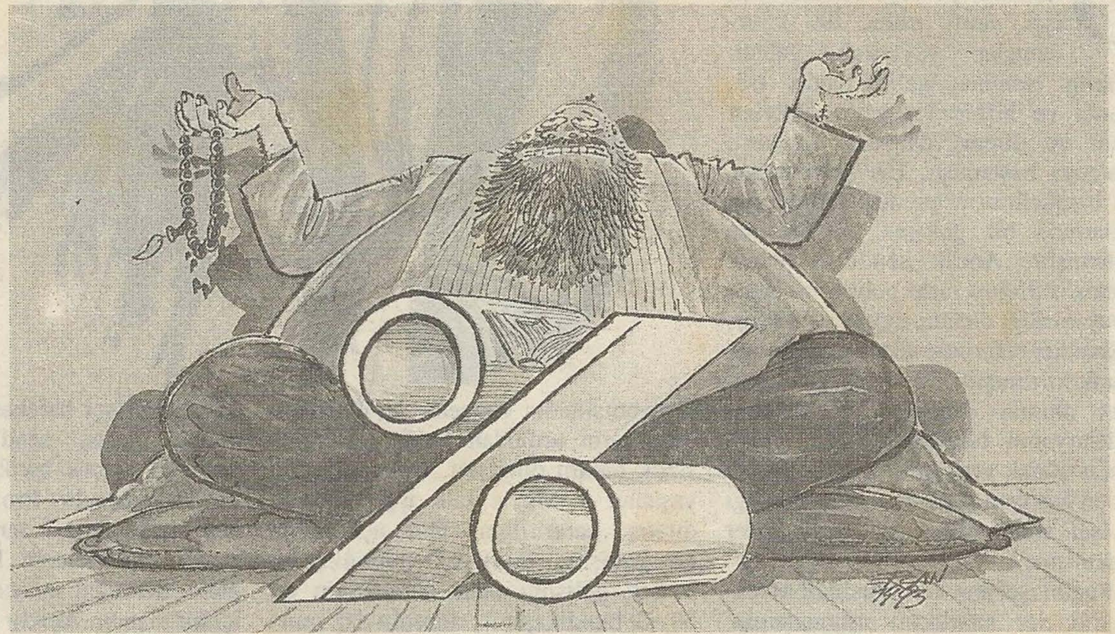
MSP-RP geleneği, hem bu ülkelerin "büyük şeytan" ABD ile muhabbetini eleştirmiyor, hem de bunları yardım alınan kardeş müslüman ülkeler olarak adlandırıyor. RP, "...büyük şeytan, dünyada şer'in temel nedeni, Yahudi dostu ABD..." ile güya düşman, ama onun Ortadoğu'daki uşaklarıyla dost!

Hiç şüphemiz olmasın; eğer RP, düzen için yıkıcı özellikte olsaydı, bu, önce ABD'yi telaşa düşürürdü. RP, durumun böyle olduğunu, ABD'nin RP iktidarından ürktüğünü söylüyor. Durum, tam tersidir. ABD'nin eski Türkiye büyükelçisi, tescilli CIA ajanı Morton Abromowitz, aynen şöyle diyor: *"Türkiye'de RP, köktendinci bir akım olmaktan çok, siyasi-demokratik* (siz onu burjuva demokratik okuyun) *bir temelde gelişiyor."* Ilımlı islam, ABD'nin, Türkiye siyasi hayatı için 1960'dan itibaren öngörüp uygulamaya çalıştığı bir taktiktir. ABD, RP iktidarından ürkmek şöyle dursun, olası bir islamcı iktidarı, Ortadoğu ve Orta Asya'daki çıkarları açısından uygun görmektedir. Yeni dünya düzeni içinde Türkiye'ye biçilen **daha aktif, daha açık bir ABD jandarmalığı** rolünü oynayabilmesi için, Türkiye'de islamcı motiflere dayanan bir iktidarın varlığı ABD için korkulacak birşey değil, tersine, biçilmiş bir kaftandır. **Ortadoğu'nun dengeleri açısından islami ama batılı bir Türkiye, ABD'nin "iş"ini en iyi görecek modeldir.** Bu modelin sınanmasına, Somali'ye ve Bosna'ya gönderilen "Müslüman Türk Askeri" ile başlanmıştır.

Emperyalizm için önemli olan, bir ülkede iktidara kimin geldiği değil, işine yarayıp yaramadığıdır. İşte bu yüzden ABD, uzun vadede RP atına da oynamaya çoktan karar vermiştir. Olası bir RP iktidarı için sadece birkaç pürüz vardır. RP, uzun yıllar anti-Amerikancı bir demagojiye yaslanarak var olmuş ve gelişmiştir. Kendi saflarında, özellikle partinin alt kademelerinde samimi, "anti-Amerikancı" çizgiye sahip kadrolar da vardır. Elbette birdenbire tersyüz dönemeyecek, nispeten uzun, sancılı bir "dönüşüm" süreci yaşayacaktır. RP gibi bir düzen partisi için bu dönüşüm sancılı olabilir, ancak imkansız değildir. RP liderinin Amerika'ya davet edilmesi, çeşitli RP'lilerin, Abdurrahman Dilipak gibi islamcı teorisyenlerin ABD ziyaretleri, RP ve bağlı teşkilatlarının Alman emperyalizmine kur yapması bu sürecin epeyce ilerlediğini göstermektedir.

Sanılanın aksine, **ne Refah anti-emperyalisttir, ne de emperyalistler anti-Refah!**

Bosna Paraları Repoda Çıktı!

Refah Partisi'nin işçi ve emekçilerden topladığı ve Bosna'ya gönderdiğini söylediği milyarlarca liranın akibeti belli oldu. Paralar Bosna'da değil, repoda çıktı. Yerel seçimler öncesinde tüm burjuva medya bu paraları RP'nin "iç ettiğini" iddia etmişti. Bununla ilgili günlerce haberler yayınlanmış, Bosna'lı yetkililerin RP'den para almadıklarına dair açıklamaları manşetlerden inmemişti. RP'li yetkililer bu iddiaları sürekli yalanlamış ve bu paralarla Bosna'da roket fabrikası kurduklarını söylemişti. Yerel seçimlerin sona ermesiyle bu olayın üzeri kapatılmıştı.

Ta ki, iki banka, TYT Bank ve Marmarabank batana kadar...

Ekonomik krizin sonucunda batan TYT ve Marmarabank'ın hesaplarının incelenmesi sonucu, RP'nin ve "adil düzen"in mutemedi S.Mercümek'in bu bankalarda milyarlarca lirayı repoya yatırdığı ortaya çıktı. Bu paralar da Bosna için toplanan paralar. Bu olay, sözde "adil düzen" kuracak olan RP'nin nasıl da adi bir yalancı, soyguncu ve faizci olduğunu gösterdi.

RP, yıllardır faize, haram paraya vb. karşı olduğunu propaganda etti. Bunları barındıran bugünkü sistemi eleştirip yerine "adil düzen"i kuracağını söyledi. Böylece sistemden hoşnutsuz ve sisteme öfkeli kesimlerin karşısına bir umut olarak çıkmaya çalıştı. Son yerel seçimlerde oynadığı oyun da buydu. Oysa görülen o ki, bu "adil düzen"ciler faizcilikle suçladığı kesimlere nal toplatıyorlar. Bunlarda soygunun, üçkağıtçılığın, yalanın, faizciliğin bini bir para. Anlaşılan RP'nin sloganı şu: İmamın dediğini yap, yaptığını yapma!

Son yaşanan bu olay, RP'nin "adil düzen"inin bugünkü düzenden hiçbir farkının olmadığını göstermiştir. RP de bu düzenin bir partisidir. Görevi bu soygun düzenini ayakta tutmaktır. Bunlar "faize karşıyız" derler, paraları repoya yatırırlar. Dahası, RP Gn. Bşk. Yardımcısı'nın da itiraf ettiği gibi, bunların üyelerinin büyük çoğunluğu da faizcidir. Mazlumun yanındayız derler, Bosna için topladıkları paraları ceplerine doldururlar. İşçi emekçi dostuyuz derler, Kağıthane'de, Güzeltepe'de, Ankara'da olduğu gibi yüzlerce işçiyi işten atarlar...

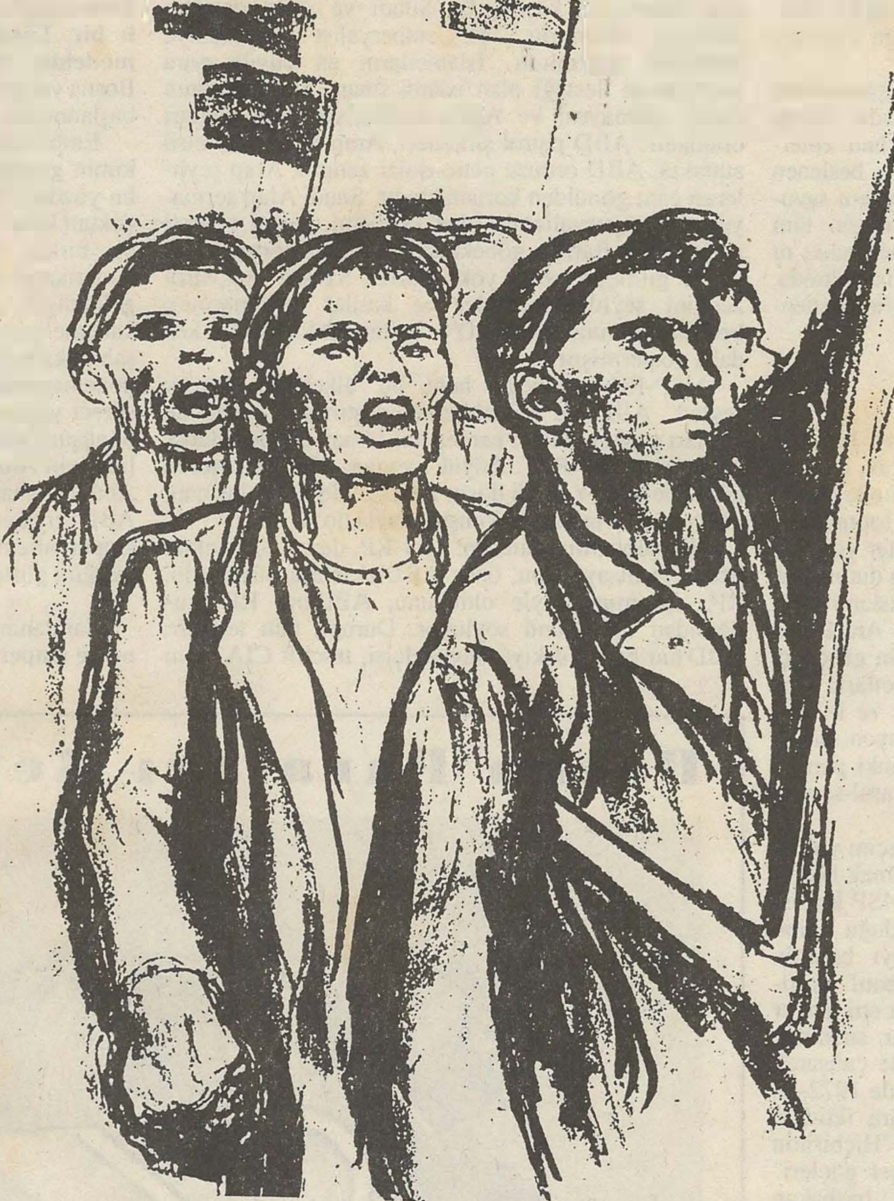
Bu sebeple bugünkü soygun düzeninin, ücretli kölelik düzeninin alternatifi RP'nin "adil düzen" soytarılığı olamaz. Çünkü bu da bir soygun düzenidir.

Bugünkü sistemin tek alternatifi vardır. O da sosyalizmdir. Ancak sosyalizmle "adil bir düzen" kurulabilir.

İŞÇİ SINIFI İKTİDAR MÜCADELESİ ALANINA ÇIKMADIKÇA

Sendikaların Bürokratik Yapısını Parçalamak Olanaksızdır!

Sendikal Mücadelenin Sınıfın Gerçek Çıkarları Doğrultusunda, Devrimci Bir İçerikle Yürütülebilmesi, Ancak Onu Yedekleyen, Onu Politik Mücadelenin Bir Yan Alanı Haline Getiren Proletaryanın Bağımsız Politik Önderliği İle Olanaklıdır. Bunun Olmadığı Koşullarda Sendikal Mücadelenin Önünde Her Zaman Sendika Bürokratları Bulunacaktır.

Oniki Eylül'ü izleyen dönemde karanlık perdeyi ilk aralayan işçi sınıfı oldu. İlk kıpırdanışlar yayılarak gelişti. '80'lerin sonuna gelindiğinde ise, ardarda ve birbirini aşarak yükselen eylem ve direniş dalgaları toplumu sarsmaya başlamıştı. Her yeni dalga, işçi hareketinin ekonomik-demokratik haklarında bir gelişme ve ilerleme sağlamıştır. Ancak sendikal mücadelenin darlığını kırıp politik bir güce kavuşamadığı ölçüde, eylem ve direniş dalgası her seferinde düzen kanallarına akarak kırılmıştır. Her yükseliş dalgasının olumlu deneyim ve birikimi proletaryanın bilincinde kalıcı kazanımlar olarak yerleşmiştir. Öte yandan kırılan her yeni dalgada tadılan yenilgi de işçi sınıfı üzerinde önemli izler bırakmıştır.

Bugün işçi hareketi, sendikal mücadelenin dar sınırlarını aşamamanın, politikleşememenin sancılarını belirgin bir tarzda yaşamaktadır. Bu, sınıfı yeni arayışlara zorlayan bir basınç yaratırken, aynı zamanda tersinden, bugüne kadar ona ulaşmayı başaramamış, ona önderlik etme yeteneğini gösterememiş devrimci harekete karşı bir güvensizliği beslemekte, bu koşullarda sendika bürokrasisinin ihanetlerinden kaynaklanan umutsuzluk da sınıf içinde yaygınlaşabilmektedir.

Emekçi yığınların kapsamlı bir saldırı ile yüzyüze kaldığı bugün, işçi sınıfının içinde bulunduğu bu durum çok daha yakıcı bir tarzda kendini ortaya koymaktadır. Sermaye düzeninin sınıfın kazanımlarına, hak ve özgürlüklerine el uzatan her saldırısı, doğaldır ki proleter saflarda tepkilere yolaçmakta, eylem ve direnişlere zemin hazırlamaktadır. Tam da bu nedenledir ki, korkunç bir sömürü paketi ile yüzyüze kalan işçi sınıfının nabzı, içinde bulunduğumuz şu dönemde daha hızlı atmaktadır.

Buna rağmen, sınıf hareketindeki ivme son derece sancılı bir tarzda tırmanmaktadır. Gerçekleşen ilk öfkeli eylemlerin ardından sınıfa bir belirsizlik hakim olmuştur. Oysa yalnızca yaşanan 1 Mayıs bile işçi sınıfının direniş kararlılığını tüm açıklığıyla göstermiştir. Sınıf eylemlerinin bu sancılı gelişimi sınıf hareketinin en büyük handikapının, düzenin dar sınırları içinde seyreden bir sendikal mücadeleyi aşamamak olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Sendika bürokratlarına yönelen tepkinin ötesi

İşçi sınıfı bugün tepkisini hareketin daha ileri bir mecraya akışının önündeki pratik engel olan sendika bürokrasisi üzerinde yoğunlaştırmıştır. İstanbul 1 Mayıs '94 gösterisinin en güçlü sloganı "Kahrolsun sendika ağaları!" olmuştur. Geçen yılın 1 Mayıs'ında da alanlar bu sloganlarla sarsılmıştı.

Ancak işçi sınıfının sendika bürokrasisine karşı duyduğu bu yoğun tepkiye daha yakından bakmak gerekir. Dile gelen birikimin yalnızca sendika ağalarıyla sınırlı olduğu sanılmamalıdır. Gerçekte proletaryanın hıncı yuhaladığı sendika bürokratları kadar reformist mücadelenin ufuksuzluğuna ve çıkışsızlığına yönelmektedir. Kuşkusuz bu olgu henüz içgüdüsel, henüz bilinçaltıdır.

Bugün bilinçaltı olanı bilince dönüştürmek tayin edici bir önem taşımaktadır. İşçi hareketinin gelişiminin önünü kesen sendika bürokrasisi yalnızca gerçek barikatın bir gölgesi, bir yansımasıdır. Proletaryanın önündeki temel engel sendikal istemlerle sınırlı mücadelenin kendi dar içeriğidir. Sendikal mücadele alanı düzen içi bir alandır. Açıktır ki, proletaryanın bağımsız politik eylemi geliştirilemediği sürece ne işçi sınıfı sermaye iktidarına karşı savaşımında gerçek bir ilerleme kaydedebilir ne de sendikaları politik mücadelenin etkin bir destekleyici aracı olarak harekete geçirebilir. Proletarya hem politik ve hem de örgütsel planda sendikal mücadeleyi ve onu çerçeveleyen düzen sınırlarını aşamadığı koşullarda, sendikaları kendi içinde devrimcileştirmek ve önünü tıkayan sendika bürokrasisini parçalamak da asla olanaklı olmayacaktır. Dolayısıyla bugün işçi hareketinin önündeki temel sorun politik bilincini ve eylemini, bir bütün olarak politik mücadeleyi geliştirmektir.

Sendikal mücadelenin sınıfın gerçek çıkarları doğrultusunda, devrimci bir içerikle yürütülebilmesi, ancak onu yedekleyen, politik mücadelenin bir yan alanı haline getiren proletaryanın bağımsız politik önderliği ile olanaklıdır. Bunun olmadığı koşullarda sendikal mücadelenin önünde her zaman sendika bürokratları bulunacaktır.

İşçi komiteleri, taban inisiyatifi ve politikleşme imkanları

Bugün, öncü işçilerin inisiyatifinde çeşitli komiteleşmeler yaşanmaktadır. Bu tip örgütlülükler genellikle sınıf hareketinin yükseliş dönemlerinde sınıf hareketinin taşıdığı dinamizmin bir sonucu olarak doğarlar. Kitle hareketi üzerinde yükseldikleri ve o anki mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verebildikleri ölçüde, eylemliliği daha ileri bir düzeye taşıma olanaklarına sahiptirler. Bu tür örgütlülüklerin işlevi ve biçimi sıkı sıkıya eylemin gelişimi ve gücüne bağlıdır. Örneğin, bir fabrika işgaline önderlik eden sıradan bir direniş komitesi, eylemin bir anda politik bir gösteriye, kitlesel bir hareketliliğe dönüşmesiyle politik bir biçim alabilmektedir. Ancak kendiliğinden hareketin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu tip örgütlenmeler, kendiliğinden mücadelenin temel özelliklerini de taşırlar. Bu nedenle de hareketlilik geri çekildiği andan itibaren komitelerin işlevi de çoğu kere sönmeye yüz tutar.

Fakat proletaryanın eylemini kendi içinde dönüştürmek, ilerletmek ve politikleştirmek açısından bu tip komiteler özel bir öneme sahiptirler. Birincisi, bu komiteleri oluşturanlar büyük çoğunlukla kendiliğinden kitle hareketinin öne çıkardığı doğal önderler, şu veya bu oranda devrimci hareketle bağı olan sınıf bilinçli öncü işçiler olmaktadırlar. İkincisi, varlık hakkını kazanan komiteleşmeler, yapay ve sınıf hareketinden kopuk oluşumlar değil, bizzat bu hareketin dinamizmini taşıyan, ona önderlik eden örgütlenmeler olmaktadırlar. Her iki özellik de, bu komitelerin dar sendikal mücadeleyi parçalamak ve sınıf hareketini politikleştirmek açısından önemli bir rol oynayabileceklerini anlatıyor. Bu ise ancak bu tür örgütlenmeleri dıştan ve içerden devrimci temelde etkilemeye çalışmak, sınıfın bağımsız politikasıyla kuşatmak ve yönlendirmekle mümkündür.

Öte yandan işçi komiteleri, mevcut sendikaları taban basıncıyla harekete geçirmek açısından da önemli bir işlev yerine getirebilmektedirler. Ancak işçi sınıfı devrimci bir temelde harekete geçmediği ve politik örgütlülüğüne kavuşamadığı koşullarda bu işlevin sendikaların bir bütün olarak devrimcileştirilmesi olarak tanımlanması doğru olmayacaktır. Böylesi örgütlenmeler bir bütün olarak bürokratik mekanizmayı parçalamak yeteneğinden ziyade, sınıfın taban inisiyatifini geliştirmek, onu mücadele içerisinde eğitmek ve sendika bürokrasisi üzerinde bir taban basıncı yaratmak açısından fonksiyoneldir.

Safsata ve tuzak: "Dürüst ve namuslu" sendikacılar!

Kuşkusuz bugün sınıf mücadelesinin düzen dışı bir mecraya akışını engelleyen, politikleşmiş bir hareketliliğin önünde barikat ören sendika bürokrasisine karşı verilecek mücadele

özel bir önem taşır. Ancak sınıf mücadelesinin hedefini sermaye iktidarı üzerinde odaklaştırmadan esas dikkatini sendika bürokrasisine yöneltmek, bir bütün olarak işçi hareketini zaafa uğratacaktır. Aslolan işçi sınıfını sermaye düzenine karşı politik düzeyde harekete geçirmektir. Sendika bürokrasisi bu yürüyüşün önünde belki önemli ama yalnızca ara bir barikattır. Bu barikatı parçalamadan iktidar mücadelesini başarıyla vermek mümkün değildir. Fakat öte yandan iktidar perspektifine sahip olmadan da sendika bürokrasisi engelini ortadan kaldırmak olanaksızdır. Buradaki diyalektik ilişkiyi doğru kavramak ve temel olanı doğru saptamak gerekir: Asli görev işçi sınıfını proletaryanın bağımsız ideolojisiyle kuşatmak ve bu temelde örgütlemektir.

Bu nedenledir ki, sendikaların devrimcileştirilmesini, sınıfın bağrından çıkmış "dürüst ve namuslu" sendikacılar tarafından içerden zaptedilmesi olarak sunmak hem safsatadır ve hem de en kötüsünden bir reformizmdir. İlkin mücadeleyi belirleyen ona önderlik eden unsurların dürüstlüğü ve namusluluğu değil, fakat politik tavrıdır. Nihayetinde sendikal mücadeleye kendi içinde önderlik etmek burjuva ideolojisi içerisinde hareket etmek, düzen sınırlarını aşamamak anlamına gelmektedir. Dolayısıyla işçi sınıfı hareketi için sendikanın yönetim kademelerini işgal eden unsurların "dürüst ve namuslu" olmaları hiç bir şey ifade etmemektedir.

Bu ahlaki tanımlama sendika bürokratlarının burjuva niteliğindeki politik kimliklerini perdelemekten öte bir işlev taşımamaktadır. Tayin edici olan şudur: Bu unsurlar iktidarı hedef alan politik bir tutum alabilmekte midir? Açıktır ki devrimci sıfatını dahi taşıyamayan, burjuva ahlakın en bayağı anlamında "namuslu ve dürüst" olan bu tip sendikacılar üzerinden sınıf hareketini politikleştirmeye çalışmak, reformizm batağına gömülmektir. Bir an için sözkonusu sendikacıların devrimci olduklarını varsaysak bile, bu unsurlar sendikal mücadeleyi sınırlayan ekonomizm/reformizm aşılamadığı sürece mekanizmanın dişlileri arasında öğütülmekten kurtulamayacaklardır. İşçi sınıfının, gerçek temsilcilerinin sendikaların yönetim kademelerinde tutunabilmesi, mücadelenin düzeyine ve niteliğine bağlıdır. Sınıf hareketi politikleşip, gerçekten devrimci bir mecraya akmadığı sürece, sendika hiyerarşisinde yerini korumak ancak bürokratik mekanizmaya ve onun temelindeki sermayeye boyun eğmekle mümkündür. Unutulmamalıdır ki sendikaların bürokratik yapısının kaynağı, onun yönetim kademelerini işgal eden sendika bürokratları, yani kişiler değildir. Bürokratlar ve bürokratik mekanizma yalnızca özün yansımasıdır. Mücadelenin reformizm ile sınırlı içeriği ile onu taşıyan örgütün bürokratik biçimi arasında dolaysız bir bağ vardır.

Devrimci politik mücadele başarılı bir sendikal mücadelenin de güvencesidir

Sınıfın önündeki en önemli pratik engel olan sendika bürokrasisini bizzat sendikaların bürokratik mekanizmalarını parçalayarak etkisizleştirme ve tasfiye etme mücadelesi, aynı zamanda sınıfı tabanda ve devrimci temelde örgütleme mücadelesidir. Açıktır ki, sınıfın bağımsız ve politik bir zeminde örgütlenme ihtiyacına ve bu yöndeki arayışlarına yanıt verilemediği koşullarda, ondan önündeki sendika bürokrasisi engelini aşmasını beklemek gerçekçi olmayacaktır. Zira, oyalama ve aldatma taktikleriyle ya da açık ihanet politikalarıyla işçileri her defasında satışa getiren sendika bürokrasinin sınıf hareketi için taşıdığı tehlike, sermaye uşağı karakterinin görülememesinden değil, işçi sınıfının alternatifsizliğinden gelmektedir.

Proletaryanın sendika bürokrasisine duyduğu onca güvensizliğe ve tepkiye rağmen, onu aşamamasının tek açıklaması da budur. Yine 80'li yılların başından bu yana birbirini aşarak gelişen işçi hareketinin her yeni yükseliş dalgasının düzenin barikatlarında kırılmasının salt sendika bürokratlarının oyalama taktiklerine ve ihanet manevralarına bağlanması, bununla sınırlandırılması çıplak bir yanılgı olacaktır. Ondan çok daha yakıcı olan gerçek şudur: işçi sınıfı, mücadelenin dar ekonomist-sendikal sınırlarını parçalayamadığı sürece sendika bürokratlarının ihanetlerine uğramaktan kurtulamayacaktır. Kısacası bugün sendikal mücadelenin en büyük zaafı sendika bürokrasisi değil, fakat politikleşememektir. Bu zaaf ise işçi sınıfının temel zayıflığı ile, politik bir sınıf bilincine ve ona bu bilinci taşıyacak öncü kurmayı ihtilalci partisiyle kavuşamamakla dolaysız bağlantılıdır.

Kuşkusuz, bugün sendika bürokrasisinin dalga kıran rolünün teşhir edilmesi yakıcı bir önem taşımaktadır. Zira tam da sınıf hareketinin yükseliş dönemlerinde sendika bürokrasisinin tabandan gelen tazyikle söylem düzeyinde de olsa radikal çıkışlar yapması, sınıfın mücadele kararlılığına yanıt veriyor gözükmesi onun doğası gereğidir. Bugün bunda dahi zorlanması sermaye düzeninin içinde bulunduğu derin krizle, en ufak bir esnemeye dahi tahammül edemez durumda olmasıyla yakından bağlantılıdır ve sendika bürokrasisini teşhir etmeyi kolaylaştırmaktadır.

Ancak sendika bürokrasisine karşı yürütülen teşhir faaliyeti, sınıf hareketini politikleştirme çabasıyla ve bir bütün olarak sınıfı proletaryanın bağımsız partisi temelinde örgütleme çalışmasıyla birleştirilmediği zaman etkisiz kalmaya mahkumdur. Sendikalar özünde işçi sınıfının ekonomik çıkarları uğruna mücadele eden kitle örgütleridir. Fakat sendikal mücadele politik mücadelenin bir yan alanı olarak ve politik bir içerikle yürütülmediği sürece, proletaryanın ekonomik-demokratik çıkarları lehine gerçek kazanımlar elde edemez. Sendikaların bir mücadele okulu niteliğine kavuşması, ancak bu aracın sınıfın siyasal eğitimi ve onun politikleştirilmesi doğrultusunda kullanılabildiği zaman mümkündür. Bu başarıldığında ise sendikal mücadele iktidar savaşının kaldıracına dönüşecektir.

Sendikal mücadelenin bu gerçek işlevine kavuşması, sınıfın birleşik, militan ve politik mücadelesini örgütlemekten geçmektedir. Bunun için işçi sınıfının bağrında proletaryanın bağımsız ihtilalci partisinin inşa çalışmalarına hız verilmeli, fabrikalarda partinin ilk çekirdekleri mutlaka kurulmalıdır.

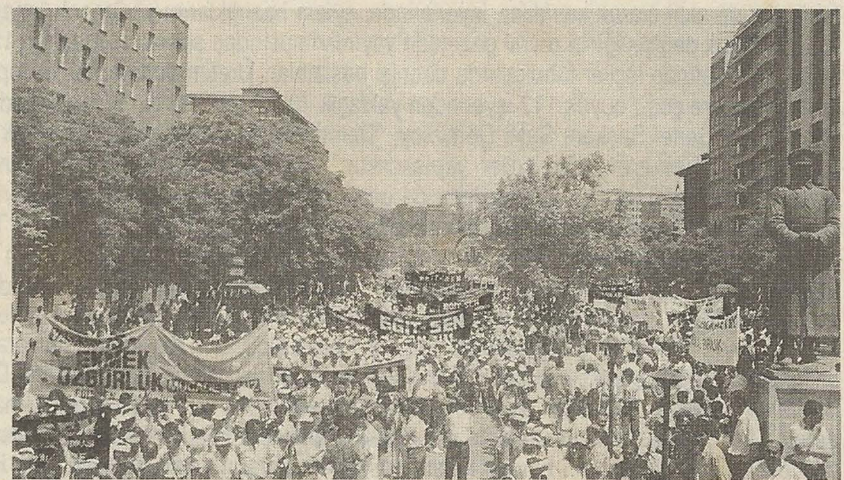
Kamu Çalışanlarının Ankara Eylemi

Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu tarafından "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" için ve 5" Nisan kararlarına karşı" karalaştırılan eylemlilik süreci 25 Mayıs'ta açlık greviyle başlamıştı.Kamu emekçilerinin bu eylemi de diğer pek çokları gibi sermaye devletinin saldırısıyla karşılaştı. Açlık grevcisi sendikacılar gece yarısı tartaklanarak gözaltına alındılar. Bunun üzerine, yukarıdaki taleplerle birlikte kamu emekçileri bu olayı da protesto etmek amacıyla 28 Mayıs'ta Ankara'da kitlesel bir yürüyüş yaptılar.

Bütün engellemelere rağmen, çeşitli illerden kamu çalışanları kitlesel bir biçimde Ankara'da toplandılar. Eylemlerin önüne geçmek isteyen sermaye devleti İçişleri Bakanlığı aracılığıyla valiliklere gönderdiği genelgelerle kamu çalışanlarının şehir dışına çıkmalarını engellemeye çalıştı. Devletin resmi kolluk güçleri, polisler sendikaları dolaşarak tehditler savurdular. Buna rağmen 20 bin civarında kamu emekçisi Ankara'daydı. Yaklaşık 20 bin kamu çalışanı, kenetlenmiş bir halde, pankartlar ve sloganlarla Kızılay'a kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Kirli savaşa son!", "Yaşasın halkların kardeşliği!"ve genel grev ile ilgili sloganlar coşkuyla atıldı.

Erken saatlerde Kızılay'da kavşaklar polis tarafından tutulmuştu ve olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Eylem saati olan saat 11.00'de kamu çalışanları sloganlarla Zafer Çarşısı önünde toplandılar. Bunun üzerine dağınık halde bulunan devlet güçleri yürüyüş yönünde barikatlar kurdular. Fakat, kamu çalışanlarının 4-5 ay önce gerçekleştirdiği kitlesel protesto eylemine vahşice saldıran ve terörist kimliğini bütün açıklığıyla ortaya seren sermaye devleti, bu kez eyleme saldıracak cüreti kendisinde bulamadı. Memur kitlesinin önündeki barikatlar, Milli Eğitim Bakanlığı önüne kadar geriledi. Daha sonra temsilciler, o bildik çıkışsız yolu bir kez daha denediler; Onlar, Başbakan Vekili Necmettin Cevheri ve Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın ile görüşerek taleplerini ilettiler, Karayalçın ve Cevheri ise onları dinler gibi gözüktüler. Vaatlerde bulundular ve 5 Nisan kararlarının yararlarını anlattılar. Ve bu mizansen de benzerleri gibi sonuçlandı. Bu eylem sonucunda görüşmelerle sonuç alınamadığı bir kez daha görüldü. Genel Grev- Genel Direniş çağrısının ve bunun hazırlıklarının yapılmasının yakıcılığı fazlasıyla hissedildi. Bu eylem bir dönüm noktası olmalı, kamu çalışanları kendilerini sefalete ve baskıya mahkum eden düzenden ve onun koltuk değneği SHP'den umut beklemek yerine, kendi öz güçlerine güvenmeli,yeni ve zorlu bir mücadele dönemine hazırlanmalıdırlar.

Kızıl Bayrak/ANKARA

Ankara'da Belediye Çalışanları Direnişte

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nce 21 Mart '94 tarihinde göreve başlatılan belediye çalışanlarından 611'i sınavda usulsüzlük yapıldığı gerekçesiyle işten atıldı. İşten atılan belediye çalışanları işten atıldıklarını öğrendikleri 17 Mayıs günü direnişe başladılar. Direnişteki işçiler iletişimi rahatça sağlamak için beşer kişiden oluşan basın, siyasi partiler, hukuk ve maliye komisyonu ile 3 kişiden oluşan bir yürütme komitesi oluşturdular. Direnişçiler içinde görüştüğümüz bir grup işçi "*...henüz eylemimiz başlangıç aşamasındadır, ve şu an pasif biçimler altında yürümektedir. Ama bizler, direnişe militan bir karekter kazandırmak ve sonuna kadar direnmek konusunda kararlıyız. Siyasi partilerden beklentilerimiz yok. Kendi gücümüze güveniyoruz. Çünkü işsizleştirme, taşeronlaştırma ve özelleştirme devlet politikasıdır. Melih Gökçek de bizi işten atarak devlete hizmet etmektedir. Mücadelemiz için gereken her eylemi yapacağız*" diyerek kararlılıklarını belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak/ANKARA

"Bizler, Direnişe Militan Bir Karekter Kazandırmak Ve Sonuna Kadar Direnmek Konusunda Kararlıyız. Siyasi Partilerden Beklentimiz Yok. Kendi Gücümüze Güveniyoruz."

15-16 Haziran'dan Öğrenmek!

15-16 HAZİRAN

İşçiler Direnişte, Sömürücüler Telaşta!

60'lı yıllarda, işçi sınıfı hareketi militan bir mücadele geleneği yaratmak yolunda önemli gelişmeler kaydetti. Sermaye cephesinin saldırılarına tabandan örgütlenen direnişlerle karşı konuldu. Mücadelede yeni kazanımlar elde edildi. '65 Zonguldak ve Kozlu maden işçilerinin direnişi, '66 Paşabahçe direnişi, '67 DİSK'in kuruluşu, '68 Derby direnişi, '69 Singer direnişi, Demirdöküm direnişi, Alpagut deneyimi ve yanısıra yaşanan çok sayıda grev, işgal, direniş, miting ve yürüyüş militan bir mücadele geleneğinin adım adım örülüşünün işaretleriydi. Bu gelişmeler ve yanısıra yoksul köylülerin artan toprak işgalleri, devrimci gençliğin yükselen mücadelesi, anti-emperyalist kitle gösterileri karşısında bocalayan sermaye cephesi saldırılarını sürdürmek için yeni taktik arayışlarına girdi. İşçi sınıfı hareketi içinde gelişen devrimci, militan mücadele geleneği daha işin başında kırılmalı ve denetim altına alınmalıydı. Sermaye cephesini en çok ilgilendiren sorun buydu.

Askeri darbe vb. seçenekler üzerinde düşünüldü. Ama, önce "demokratik" yolların denenmesinin daha yararlı olacağı görüşünde karar kılındı. Türk-İş tarafından meclise bir yasa değişikliği taslağı önerilmişti. Amaç sarı Türk-Iş'i yeniden tek sendika haline getirmek ve DİSK çatısı altında gelişen devrimci, militan işçi hareketini böylelikle tasfiye etmekti. Bugünkü uzantıları DYP ve SHP olan, AP ve CHP'nin önderliğinde, bu öneri bütün sermaye partileri tarafından desteklendi ve mecliste kabul edildi.

'65 sonrasında bizzat mücadele içinden bir öncü işçi kuşağı yetişmişti. DİSK'in tasarıya karşı muhalefetine bu işçiler de aktif olarak katıldılar. İşyerlerinde, eylem hazırlıklarını yürütecek "anayasal direniş komiteleri" oluşturuldu. Yasa değişikliğinin resmi gazetede yayınlanmasından sonra, 15 Haziran 1970 günü, İstanbul ve İzmit'in çeşitli bölgelerinde işçiler fabrikalarda direnişi başlattılar. Üretim durduruldu ve toplu halde yürüyüşe geçildi. İlk gün direnişlere çoğu büyük 113 işyerinden yaklaşık 70 bin işçi katıldı. 16 Haziran'da ise direniş gelişerek devam etti. Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy, "Demokrasiyi yıkmak için işçiyi teşvik edenlerin yakasına kanunlar yapışmazsa Türk-İş'e bağlı işçiler yapışacaktır." diyordu. Ama, ikinci gün, sendikacıların bütün çabalarına rağmen, direnişe Türk-İş'e üye işçilerin de geniş bir katılımı oldu. Sınıf kardeşleri mücadele içinde kucaklaştı. Onbinlerce işçi şehrin çeşitli yönlerinden kortejler halinde yürüyüşe geçti. Hedef Taksim'de birleşmekti. Sömürücülerin içine korku düştü. Polis ve ordu seferber edildi, yollar tutuldu. İşçilerin birleşmesini engellemek için köprüler açıldı. Yürüyüşlere polis ve ordunun müdahale etmesi bile işçileri yolundan döndüremedi. Direnişçiler geri çekilmediler. Haklılıklarından hiçbir kuşku duymadılar. Kurşunlara karşı taş ile, sopa ile karşı koyarak barikatları aştılar, ilerlediler. Çatışmalarda 4 işçi ve 1 polis öldü. Çok sayıda işçi de yaralandı.

Olaylar devam ederken içişleri bakanı, vali ve diğer yetkililerin isteği üzerine DİSK yöneticileri radyodan bir konuşma yaparak "tahripkar eylemleri tasvip etmedikleri"ni ve "işçilerin kötü maksatlı cereyanlara kapılarak şerefli Türk ordusu mensuplarına taş atmamaları, tahriklere kapılmamaları, anayasaya aykırı davranmamaları"nı bildirdiler. DİSK yöneticileri barikat kuran, yol kesen, kurşun sıkan polis ve ordu kuvvetlerine karşı işçilerin taş değil de gül atmasını mı bekliyordu? Yoksa eylemin haklılığı konusundaki görüşlerini mi değiştirmişlerdi? DİSK yöneticilerinin işbirlikçi yüzleri açığa çıkmıştı. Devrimci, örgütlü bir işçi önderliğinden yoksun olan direniş hareketinin daha da yayılmasının böylece önüne geçilmiş oldu.

17 Haziran günü İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan edildi. İsmet İnönü, (oğlunun kime çektiğini de belli eden) bir konuşma yaptı: *"Sıkıyönetim adalet dışı bir yönetim değildir. Kanuni bir idaredir. Acil ve kısa yoldan adaleti ve gerçekleri ortaya çıkartmak için getirilir. Ayrıca bulanmış olan zihinlere sükunet ve huzur gelmesini sağlar."* Başbakan Demirel de, aynı telden çalıyordu: *"Burada yalnız siyasi iktidarın değil, rejimin ve parlamentonun zarar görmesi ile karşı karşıyayız."* Demirel, direnişçi işçileri sadece şapkaya değil, başa da karşı çıkmakla suçluyor ve tüm partileri bu vahim durum karşısında birleşmeye çağırıyordu.

Çok sayıda işçi önderi tutuklandı. 5.000'den fazlası işten atıldı. Sıkıyönetim ile baskılar yoğunlaştırıldı. İşyerleri ordu birliklerince kuşatıldı. Bunlara rağmen direniş durmadı. İş yavaşlatma, şalterleri indirme vb. çeşitli biçimlerde eylemler sürdürüldü Yasa, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmek zorunda kaldı. İşçilerin ancak mücadele ederek, direnerek kazanımlarını koruyabilecekleri gerçeği,15-16 Haziran eylemleriyle bir kez daha doğrulandı. Bu gerçek 23 yıl sonra da sınıf bilinçli işçilere mücadelenin yolunu göstermeye devam ediyor.

Bugün Bizim İçin 15-16 Haziran'dan Öğrenmek Çok Daha Zorunlu ve Acil Bir İhtiyaçtır. 15-16 Haziran'ın Bugünkü Mücadeleye Işık Tutması Onun Üstünlükleri Kadar Zayıflıklarından da Öğrenebilmekle Mümkündür. 15-16 Haziran Niçin Yarım Bir Direniş Olarak Kalmıştır? Niçin Sermayenin Saldırıları Tümüyle Püskürtülememiştir? Bu Sorulara Bir Yanıt Vermeksizin 15-16 Haziran'dan Öğrenmek de Mümkün Değildir.

Bundan tam 24 yıl önce, tarih 15-16 Haziran 1970'e doğru ilerlerken, işçi sınıfı ve emekçiler bugünküne benzer bir sermaye saldırısı ile yüzyüzeydiler. Krizin ortasına gittikçe daha fazla yuvarlanan sermaye düzeni, krizden kurtulabilmek amacıyla yine gözünü işçi ve emekçilerin sınırlı kazanımlarına dikmişti. Bunalımını işçileri sefalet ücretine ve örgütsüzlüğe mahkum ederek atlatmak peşindeydi.

O zamanlar, düzenin içinde bulunduğu bunalım bu kadar ağır, sorunları bu kadar karmaşık değildi belki... Üstelik başını bu denli ağrıtan bir Kürt ayaklanması da söz konusu değildi. Ama yine de düzen, işçi ve emekçilere örgütsüzlüğü ve sefalet ücretini dayatıp kabul ettirmenin kolay olmayacağının farkındaydı. Zira genel bir devrimci uyanışın yanısıra, karşısında, bir dizi mücadeleyle önemli bir deneyim sağlamış bir işçi sınıfı vardı. Zonguldak ve Kozlu, Paşabahçe, Derby, Singer, Alpagut vb. direnişleriyle işçi sınıfı kendi gücünün farkına varmış, düşmanlarının da varmasını sağlamıştı. Bu süreçte mitingden fabrika işgaline kadar bir dizi mücadele silahını kullanmayı öğrenmişti. Düzen, kendi bunalımından kurtulmak için işçi ve emekçilere saldırmaktan başka çaresi olmadığını biliyor, ama gelebilecek tepkilerden de korkuyordu. Bu nedenle, tıpkı bugünkü gibi o günlerde de ortalığı birdenbire "darbe", "ara rejim", "sivil darbe" vb. tartışmaları kaplamaya başlamıştı.

İşte bu korkular ve zorunluluklar içerisinde düzen, işçi ve emekçilere dönük saldırısının ilk adımını attı. O günlerde işçi sınıfının en mücadeleci kesiminin örgütlü olduğu DİSK'i kapatarak, eylemlerin motoru olabilecek mücadeleci işçileri tümüyle örgütsüz bırakmayı hedefledi.

Korkuları vardı, bu kesin; ama aynı dönemde düzeni cesaretlendiren çok önemli etmenler de sözkonusuydu. Türk-İş sendika bürokrasisinin kapıkulluğu ve DİSK yöneticilerinin reformist bir çizgiye sahip olmaları bu etmenlerin başında geliyordu. Ayrıca sermaye düzeni, bu ihanetçi-uzlaşıcı sendika bürokrasisi sayesinde, işçileri ezebilmek için bir başka silahı daha kullanabileceğini düşünüyordu. Genel olarak işçileri diğer emekçi kesimlerden yalıtmak. özel olarak da işçileri kendi içinde bölmek, atomize etmek...

İşçileri diğer emekçilerden yalıtabilmek için burjuvazi, işçilerin haklı kavgasını sürekli karalıyordu. İşçileri kendi içinde bölmek içinse özel kesimde çalışan işçilerle kamu kesiminde çalışan işçiler arasında bir ayrımcılığı körüklüyor; bir

kesimdeki krizin sorumluluğunu diğer kesimdeki "yüksek ücretler"e, "çalışmadan kazanan işçiler"e vb. bağlıyordu. Bu demagojinin bugünküne göre tek farklı yanı ise, bugün kamu kesiminde çalışanlar hedef gösteriliyorken, o dönemde özel sektörde çalışanların hedef gösteriliyor olmasıydı. Tüm bu çabalarında düzen, sendika bürokrasisinin büyük hizmetinden de yararlanmaktaydı. Örneğin, Türk-İş'in sarı sendikacıları, Türk-İş'te örgütlü işçilerin DİSK'li işçileri desteklememesi için her türlü açık ihanet girişimini denedi. Dahası, Türk-İş'te örgütlü işçileri DİSK'li işçilerin üzerine saldırtmak için çeşitli provokatif girişimlerde bulundu.

Ne var ki, düzenle sendika bürokrasisinin bu ortak gayreti ancak sınırlı bir etki yaratabildi. Türkiye, 15 Haziran'ı büyük bir işçi direnişiyle karşıladı. Direniş, 15 Haziran sabahında, İstanbul ve İzmit'in çeşitli fabrikalarından sokaklara taşarak sel gibi büyüdü. 16 Haziran günü ise, direniş iyiden iyiye büyüdü. Düzenin kolluk kuvvetleriyle açık bir çatışmaya dönüştü. 16 Haziran günü Türk-İş'li işçiler de sınıf kardeşlerini desteklemek için yavaş yavaş mücadele saflarında toplanmaya başladı.

Düzeni şaşkınlığa sürükleyen, korkutan bir tepkiydi bu. Ama yalnızca düzeni değil, onun sadık uşağı sendika bürokratlarını da... Düzenle beraber sendika bürokratları da şaşırdılar, telaşa düştüler ve korktular. O andan itibaren de, direnişin önünü kesmek için her türlü alçakça yolu denediler. "Provokasyon" edebiyatı yaptılar. "Artık yeter, fabrikalarınıza dönün" çağrısında bulundular.

İşçileri yalnız bırakmak istemeyen, sonuna kadar direnişten yana olan yalnızca devrimcilerdi! Ne var ki, tüm kararlılıklarına karşın bu devrimciler, perspektif ve tecrübeleriyle eyleme önderlik edebilecek yapıda değillerdi. İşçiler ise, o ana dek DİSK yönetimi hakkında büyük bir yanılsama içindeydiler. DİSK yöneticilerinin reformist karakterlerinin anlamı konusunda yeterince açık değillerdi. Reformizmin, en kritik anlarda işçi mücadelesini arkadan hançerleyen bir akım olduğunu ilk kez bu açıklıkta görüyorlardı. Kısacası, önderliksizdiler ve kavgayı sonuna kadar götürememenin burukluğu içerisinde fabrikalarına döndüler...

Bu yarım karakteriyle direniş, sermayenin saldırılarını biraz geciktirmek ve bir parça sınırlandırmak dışında bir sonuç vermedi. Veremezdi de... DİSK'in kapatılmasına yönelik yasa engellendi, ama düzenin 12 Mart rejimi aracılığıyla gündeme getirdiği çok yönlü saldırı geri püskürtülemedi. Pek çok işçi önderi tutuklandı, binlerce işçi işsiz kaldı, on yıllık mücadele sonucunda elde edilmiş pek çok kazanım tırpanlandı.

15-16 Haziran'dan bazı dersler:

Bugün benzer bir saldırıyla yüzyüzeyiz. Dolayısıyla bizim için 15-16 Haziran'dan öğrenmek, çok daha zorunlu ve acil bir ihtiyaçtır. 15-16 Haziran'ın bugünkü mücadelemize ışık tutması, onun üstünlükleri kadar zayıflıklarından da öğrenebilmekle mümkündür. 15-16 Haziran, niçin yarım bir direniş olarak kalmıştır? Niçin sermayenin saldırıları tümüyle püskürtülememiş, giderek bir karşı saldırı örgütlenememiştir? Bu sorulara bir yanıt vermeksizin 15-16 Haziran'ı bir deneyime, bir derse dönüştürmek, 15-16 Haziran'dan öğrenmek mümkün değildir. 15-16 Haziran'a bu cepheden bakarsak karşımıza nasıl bir tablo çıkmaktadır?

15-16 Haziran, sınıf içinde yeterli bir dayanışma sağlanmadan, etkili ve sonuç alıcı bir mücadele örgütlemenin oldukça zor olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Türk-İş üyesi işçilerin ancak bir bölümü bu eylemlerde sınıf kardeşleriyle birlikte olmuş, sıcak mücadelede yer almıştır. Oysa aynı süreç açıkça göstermiştir ki, bu saldırıdan yalnızca işçi sınıfının bir bölümü değil, tüm işçi ve emekçiler zarar görmüştür. Burjuvazinin, sınıfın belli kesimlerini hedef göstererek işçi sınıfını bölme çabası, bugün de benzer biçimde sahnelenmektedir. Burjuvazinin, sınıfı kendi içinde bölme çabalarının farkında olmak, bunun için mücadele saflarını en geniş ve en yaygın biçimde oluşturmak sermayeyi dize getirebilmek için zorunludur. Bu, burjuvazinin yine aynı yöntemi denediği bugün, 15-16 Haziran'dan çıkarılması gereken ilk derslerden biridir.

15-16 Haziran'dan çıkarmamız gereken bir başka ders ise, sermayeye karşı mücadelede diğer emekçi kesimleri yanımıza çekmenin önemidir. 15-16 Haziran'da sermayenin saldırılarını püskürtememiş olmanın en önemli nedenlerinden biri de bunun sağlanamamış olmasıdır. Bugün böyle bir desteği elde etmenin imkanları çok daha fazladır. Yeter ki, bu perspektifle hareket edelim. Zira bugün, kamu emekçileri, Kürt yoksul köylüsü, şehir ve kır yoksulları işçi sınıfı ile birlikte mücadele etmeye düne göre çok daha hazır durumdadırlar.

Dönüp 24 yıl sonra 15-16 Haziran deneyimine tekrar baktığımızda, sendika bürokrasisinin ihanetçi-uzlaşıcı karakteri ile bir kez daha yüzyüze geliyoruz. Bu deneyim sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalamadan sermayeye karşı başarılı meydan savaşları verilemeyeceğini bir kez daha gösteriyor. Dün Zonguldak ve 3 Ocak'taki tutumlarıyla, bugünse özelleştirme konusundaki oyalayıcı, erteleyici tutumlarıyla sendika bürokrasisi sermayeden yana saf tuttuğunu yeterli açıklıkta gösteriyor. 15-16 Haziran deneyiminden öğrenmek, onu aşmaktır. Aşmanın yolu ise, her şeyden önce tepemizde bir ur gibi duran sendika bürokrasisinin saltanatını ve inisiyatifini boşa çıkarmak ve çökertmekten geçiyor.

15-16 Haziran'da sınıf, sendika bürokrasisinin inisiyatifini aşıp parçalayacak bir politik/örgütsel perspektif ve girişkenlikten yoksundu. Eylemin yarım bir eylem olarak kalmasının, bir karşı saldırıya dönüşememesinin en temel nedenidir bu. Gerek taban örgütlenmelerinden, gerekse parti önderliğinden yoksunluk 15-16 Haziran eyleminin en zayıf yanıdır. 15-16 Haziran'da da taban örgütlülükleri vardı; ama "anayasal direniş komiteleri" adını taşıyan bu örgütlülükler hem sınırlıydı, hem de eylemi sendika bürokrasisine rağmen örgütleme ve sürdürme perspektifinden hemen tümüyle yoksundular. Dahası, bu komitelerde sendika bürokrasisinin belirgin bir etkinliği vardı.

15-16 Haziran bize göstermiştir ki, salt sendikal örgütlenme sınırında kalarak, kapitalizm içinde kimi düzeltmeler hedefleyen bir perspektifle, salt bununla; sömürüden, baskıdan ve işsizlikten kurtulabilmek mümkün değildir. İşçi sınıfı, ancak sosyalizmle kendisini ve diğer emekçileri sömürü ve baskıdan kurtarabilir; eşitlik ve özgürlük taleplerini gerçekleştirebilir. Bunu bilince çıkarmaz, ihtilalci sınıf partisi etrafında örgütlenemezsek, belki belli dönemlerde kimi haklar kazanmak mümkün olacaktır. Ama ne bunları kalıcı hale getirmek sözkonusu olacaktır; ne de sömürüden, işsizlikten, baskıdan tümüyle kurtulabilmek... Kazanılan kısmi haklar ise bir süre sonra, kapitalizmin doğasından kaynaklanan devrevi kriz dönemlerinde yeniden elimizden gidecektir.

12 Mart'ta, 12 Eylül'de ve bugün yaşadıklarımız bu gerçeği yeterince kanıtlar niteliktedir. Her eylem döneminin ardından elde edilen hakların, nasıl enflasyon, para basımı vb. yollarla geri alındığı açıktır. Zira, iktidar onlardadır. İktidar işçi ve emekçilerin eline geçmeden bu kısır döngüden kurtulmak mümkün olmayacaktır. Bu ise, ekonomik mücadeleyle yetinmeyip politik bir mücadele yürütebilmeyi, bu mücadeleyi yürütebilecek bir ihtilalci sınıf partisini örgütlemeyi gerektirmektedir.

* * *

15-16 Haziran'dan öğrenmek, onun direnişçi ve mücadeleci geleneğinden öğrenmek demektir. 15-16 Haziran, hakların hangi yolla alınabileceği, korunabileceği ve sermaye düzenine nasıl diz çöktürülebileceği konusunda son derece zengin derslerle dolu bir deneyimdir. Bugün de önümüzü aydınlatmaya devam eden sönmez bir ışıktır.

Bugün, 15-16 Haziran'ın direnişçi geleneğine sahip çıkmanın, ona layık olmanın tek bir yolu vardır:

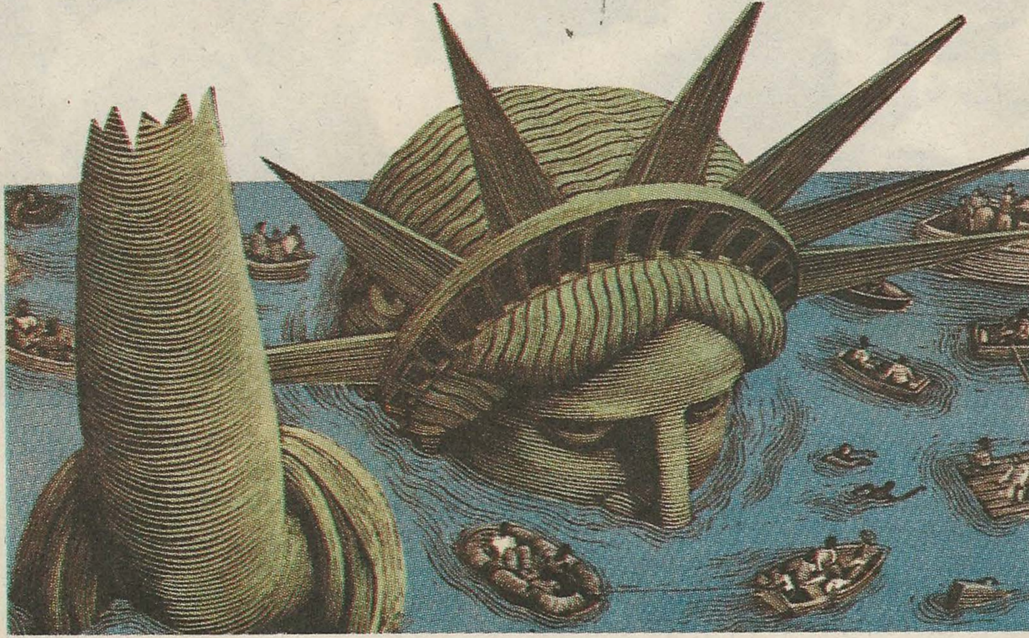
15-16 Haziran'a sahip çıkmak, onun eksikliklerinden ders çıkarıp onu aşmaktır!

15-16 Haziran'a sahip çıkmak, yeni 15-16 Haziran'lar yaratmaktır!

Yeni 15-16 Haziran'lar için ileri!

Dünya ve Türkiye: Durumdan

Elbette SSCB ve Doğu Avrupa'daki Çözülmenin Tüm Uluslararası İlişkileri Temelden Sarstığı Bir Gerçektir. Ne Var ki; Uluslararası Kapitalizmin Son 20 Yıldır İçinde Bulunduğu ve Gittikçe Derinleşen İstikrarsızlık Olgusunu, Salt Bu Nedene Bağlamak Bu Olgunun Emperyalist Dünya Sisteminin Yapısından Kaynaklanan Öze İlişkin Nedenlerini Gizlemek Demektir. İstikrarsızlığın Temelinde Kapitalist Dünya Ekonomisinin Tümünü Saran Bunalım İle Emperyalistler Arasındaki Kızışan Rekabet Vardır.

I- Dünyada durum: Her alanda istikrarsızlık

Bugünün uluslararası durumuna genel bir istikrarsızlık egemendir. Artık genel kabul gören bu olguya burjuva dünyasının getirdiği popüler bir açıklama var. Buna göre, İkinci Dünya Savaşı sonrasında oluşmuş uluslararası statüko '89 çöküşüyle ani bir biçimde son bulunca, kaçınılmaz olarak bugünkü istikrarsızlığı doğurmuştur. Taşıdığı kısmi gerçeklik payına rağmen, bu açıklama temelde kaba bir manipülasyonun ifadesidir.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çözülme ve dağılmanın tüm uluslararası ilişkileri temelden sarstığı elbette bir gerçektir. Bu gelişmeler savaş sonrasının ilişki ve kurumlaşmalarında köklü bir altüst oluşu beraberinde getirmiştir. Ne var ki sözkonusu açıklama, istikrarsızlık olgusunun kapsamını büyük ölçüde daraltmakla kalmamakta, fakat çok daha önemli olarak, onun emperyalist dünya sisteminin kendi yapısından kaynaklanan öze ilişkin nedenlerini de gizlemektedir. Bugünkü istikrarsızlığın temelinde, kapitalist dünya ekonomisinin tümünü saran bunalım ile emperyalistler arasında kızışan rekabet vardır. Bunların ikisi de, başlangıç noktaları olarak, '89 çöküşünü neredeyse 20 yıl öncelemektedir. '70'lerin başından beri süregelen bir genel durgunluğun son yıllarda ağırlaşmasında ifadesini bulan ekonomik bunalım, '89 çöküşünden tümüyle bağımsızdır. '89 çöküşü, eski Doğu Bloku pazarını Batı kapitalizmine sınırsız ölçüde açarak, olsa olsa bu bunalım üzerinde hafifletici bir rol oynayabilirdi. Aynı şekilde, emperyalist kampın yaşadığı bugünkü iç bölünmenin kökleri de, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurduğu mutlak hegemonyanın sarsılmaya başladığı '70'li yılların başına kadar uzanır. Şu farkla ki, Doğu Bloku'nun varlığı emperyalistler arası rekabeti büyük ölçüde iktisadi sahaya hapsetmekteydi. Böylece onun serbestçe gelişmesini, politik ve askeri alanlara yayılmasını dizginlemekteydi. '89 çöküşü işte bu sınırlamaya artık bir son vermiş oldu. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların serbestçe gelişmesinin önünü açtı.

Bu temel olguların mantığı ve süreç içindeki seyri komünistler tarafından belli vesilelerle incelenmiştir. (Bkz. Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler, Değerlendirme ve Kararlar içinde, Eksen Yayıncılık, Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu, Eksen Yayıncılık). Bu nedenle burada kendimizi daha çok bazı güncel sonuçların özet bir sunuluşuyla sınırlayacağız.

Ekonomik bunalım ve emperyalist "cephe gerisi"nde sorunlar

Kapitalist dünya ekonomisinin İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda girdiği uzun süreli büyüme, '70'li yılların başından itibaren yerini halen sürmekte olan uzun süreli bir durgunluğa bıraktı. Yaklaşık 20 yıldır bunalım içindeki emperyalist ülke ekonomilerine bu süre boyunca kronik bir işsizlik ve enflasyon eşlik etmektedir. Bunalıma ve sonuçlarına rağmen, gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik büyüme döneminde sağlanmış "iç barış"ta son bir kaç yıla kadar önemli bir değişiklik yaşanmadı. Emperyalist burjuvazi kendi işçi sınıfını belli çıkışlar dışında genellikle sükunet içinde tutmayı başarabildi. Bunda sınıf üzerinde kurulan ideolojik ve örgütsel denetimin yanısıra, iki önemli olanak büyük bir rol oynadı. İlkin, bu 20 yıl içinde emperyalist burjuvazi, özellikle İMF reçeteleri ve soyguncu borç mekanizmaları yoluyla, krizin yıkıcı yüklerini geri ülkelere aktarmayı başardı. İkinci olarak ise, ilkinin de sağladığı kolaylıklarla, işçi sınıfının uzun yıllar süren geçmiş mücadeleleriyle kazanılmış sosyal kazanımlarına (sosyal güvenlik mekanizmalarına) fazlaca dokunulmadı. Bu ikisi birarada emperyalist ülkelerde işçi sınıfının bunalımın etkilerini derinden hissetmesini engelleyip geciktirdi.

Fakat son yıllarda bu durumda önemli değişiklikler var. Bunalım giderek ağırlaşmakta, işsizlik yeni boyutlar kazanmaktadır. Emperyalist burjuvazi bunalımın yüklerini bağımlı ülkelere aktarma çabasını bütün gücüyle halen de sürdürmektedir. Ne var ki bu kendi başına artık yeterli olmadığı için, fatura gitgide büyüyen ölçülerde metropol ülkeler işçi sınıfına çıkarılıyor. Doğu Bloku'nun çöküşünün verdiği rahatlık ve sosyalizmi bir alternatif olmaktan çıkardığına duyduğu kesin inançla, emperyalist burjuvazi kendi işçi sınıfının sosyal kazanımlarına genel bir saldırıyı başlatmış bulunuyor. İşsizlik artarken, ücretler düşüyor, sosyal haklar sürekli budanıyor, sosyal sorunlar büyüyor, yoksulluk yaygınlaşıyor. Doğal olarak da, bu gelişmeler, kapitalist metropollere bir kaç on yıldır egemen olan "sosyal barış"ı hızla aşındırıyor. Çalışan kitlelerin yaşam düzeyi sürekli kötüleşirken, bu, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesinde ve kitle hareketinin büyümesinde, özellikle de grev hareketinin bir kaç on yıldır görülmemiş boyutlar kazanmasında ifade buluyor.

Emperyalist burjuvazi "cephe gerisi"nde artık eskisi kadar rahat değil. Batı ve Güney Avrupa'da son yılların en olağan görüntüleri haline gelmiş kitlesel protestolar ve grevler bir yana. Sosyal mücadeleler bakımından geleneksel durgunluğuyla övünen ABD'de bile artık "sorun" var. Los Angeles isyanı, bu sahte cennetin barındırdığı derin toplumsal sorunların bir ilk dışa vurumu olmuştur ve rejimin egemenlerini derin kaygılara boğmuştur. Şüphe yok ki, uzun "sosyal barış" döneminin ardından gelen bu gelişmeler henüz başlangıç halindedir. Protestolar hükümet politikalarını hedef alıyor olmakla birlikte, eylemlere egemen bilinç bugün için son derece zayıftır. Burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik ve örgütsel denetimi bu gelişmelere bağlı olarak belli ölçülerde yıpranmakla birlikte halen sürmektedir. İşçi sınıfı saldırıya konu olan kendi sınırlı hak ve kazanımları dışındaki bütün bir sorunlar alanında kendi burjuvazisine tabidir. İnsanlığın beşte dördü demek olan bağımlı ülkeler halklarının sorunlarına, acılarına ve sefaletine genel bir ilgisizlik içindedir.

Yine de, uzun durgunluk yıllarının ardından gelen bu hareketliliğin, zaman zaman açık politik biçimler kazanan bu protestoların, Batı işçi sınıfı hareketinde ileri sıçramanın bir ilk belirtisi olması kuvvetle muhtemeldir. Tekeller sınıfın istemlerini karşılamamak, dahası mevcut kazanımları budamak politikasında ısrarlılar. Ekonomik bunalım ve sertleşen uluslararası rekabet koşullarında bu onlar için bir zorunluluktur. Bu çelişkilerin gitgide keskinleşmesini doğuracaktır. Bugün için "cephe gerisi"nde emperyalist burjuvazinin en büyük avantajı, devrimci hareketin cılızlığı, devrimci bir sınıf öncüsünün yokluğudur. Bir çok ülkede devrimci hareket küçük, dağınık ve perspektif yönünden bulanık önemsiz çevrelerden ibarettir. Canlanan kitle hareketinin bu küçük çevrelerin büyümesi ve güçlenmesi için ne gibi sonuçlar yaratacağını ise zaman gösterecektir. Önderlik boşluğu burjuvazi için en büyük avantaj olmakla kalmamakta, o faşist hareket yoluyla, kitlelerin en geri kesimlerinin hoşnutsuzluğunu saptırarak düzen için yeni bir kuvvet kaynağı haline getirmeye çalışmaktadır.

Bunalım Giderek Ağırlaşmakta, İşsizlik Yeni Boyutlar Kazanmaktadır. Emperyalist Burjuvazinin Bunalımın Yüklerini Bağımlı Ülkelere Aktarma Çabası Artık Kendi Başına Yeterli Olmadığı İçin Fatura Gitgide Metropol Ülkeler İşçi Sınıfına Çıkarılmaktadır. "Sosyal Barış" Hızla Aşınmaktadır.

Emperyalist cephede iç bölünme

Emperyalist cephe gerisinde emek-sermaye çelişkisi sertleşirken, emperyalist cephenin kendisinde ise iç bölünme derinleşmekte, rekabet keskinleşmektedir. Bu iki olgu birarada emperyalizmin onulmaz çelişkilerinin iki temel görünümüdür. Bugün kapitalist dünyada üretici güçlerin muazzam bir büyüme düzeyinde ifade bulmaktadır. Emek üretkenliği olağanüstü artmış, kapitalist toplumlarda muazzam bir zenginlik birikimi oluşmuştur. Fakat buna rağmen bu gelişmenin onmilyonlarca insan için yarattığı sonuç, sürekli büyüyen bir işsizlik ve sürekli kötüleşen yaşam koşulları olmaktadır. Teknolojik gelişme,

Çizgiler

ABD'nin Emperyalist Dünya Cephesi Üzerinde Savaş Sonrasında Kurduğu Hegamonya '70'lerin Başında Sarsılmaya Başladı. Onun Dünkü Uyduları Almanya ve Japonya Güçlenen İki Emperyalist Kuvvet Olarak Kendilerini Gösterdiler. Doğu-Batı Kutuplaşmasının Son Bulduğu Günümüzde, Bu Ülkeler Artık Kıyasıya Rekabet İçindeki Rakip Emperyalist Kutuplardır.

kapitalist mülkiyet ilişkileri koşullarında geleneksel rolünü oynamaktadır. İşsizler ordusunu çoğaltmakta, kar oranlarını düşürerek yolaçtığı bunalımlar yoluyla da çalışan sınıfların yaşam koşullarını kötüleştirmektedir.

Öte yandan, üretici güçlerdeki aynı muazzam gelişme sayesinde bugün dünya alabildiğince küçülmüş, ulusların yaşamı çok yönlü olarak içiçe geçmiştir. Sermayenin uluslararasılaşması İkinci Dünya Savaşı sonrasında üretim süreçlerinin uluslararasılaşması düzeyine ulaşmıştır. Bu iktisadi temel, Batılı emperyalist güçlerin ABD hegemonyasındaki siyasal ve askeri birliği ile de birleşince, emperyalist entegrasyon teorileri bir dönem solda bile yankısını bulabilmiştir. Fakat gelişmeler, kapitalist ekonominin uluslararasılaşma alanında yaşadığı başdöndürücü gelişmeye rağmen, emperyalizmin doğasının değişmediğini, eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasasının hükmünü sürdürdüğünü, emperyalist cephedeki bütünlüğün kendisine özgü koşulların ürünü bir geçici olgu olduğunu, çok geçmeden yeniden kanıtladı. "Tıpkı bunalımsız kapitalizm hayaline benzer bir biçimde, emperyalist dünyanın kendi iç ilişkilerinde de bölünme ve çatışmaların artık son bulduğu, neredeyse ultra-emperyalist bir aşamanın ABD liderliğinde artık gerçekleştiği hayali egemen olmuştu ki, kapitalizmin nesnel yasaları ve kaçınılmaz çelişkileri bu alanda da kendini bütün keskinliği ile göstermekte gecikmediler." (Değerlendirme ve Kararlar, s.75-76)

Bu olgu daha '70'lerin başında belirmeye başladı. ABD'nin emperyalist dünya cephesi üzerinde savaş sonrasında kurduğu hegemonya ilk sarsıntılarını yaşamaya başlarken, onun dünkü uyduları Almanya ve Japonya iki güçlenen emperyalist kuvvet olarak kendilerini gösterdiler. Doğu-Batı kutuplaşmasının son bulduğu günümüzde bunlar artık kıyasıya bir rekabet içindeki rakip emperyalist kutuplar durumundadırlar. '70'li yıllarda daha çok iktisadi alanda süren rekabet, '80'li yıllarda buna ilaveten politik etki alanları mücadelesi biçimini almış, bugün ise tüm sahalara yayılmıştır. ABD uzun yıllar hegemonik bir güç olmanın tüm avantajlarını kullanarak konumunu korumak istemektedir. Almanya liderliğindeki Avrupa Birliği'ni NATO ile, Pasifik'te bir güç alanı oluşturmak çabasındaki Japonya'yı ise "istikrarsız alan" ilan ettiği bu bölgede askeri varlığını güçlendirerek kontrol etmek çabasındadır. Fakat bu çaba ABD'nin arzuladığı sonuçları yaratmaktan çok, açık ve örtülü emperyalist rekabeti körüklemektedir. Avrupa, ABD'nin askeri vesayetini kırmak için kendi ordusunu (Batı Avrupa Birliği) örgütlemeye başladı bile. Japonya'nın ise Pasifik bölgesindeki iktisadi ve politik nüfuzu hızla büyümekte, hırslı Japon emperyalistleri bunu askeri alana da yaymak için hummalı bir faaliyet yürütmektedirler. Emperyalistler arasında şiddetlenen rekabet günümüzde militarizme yeni bir ivme kazandırmaktadır. Şimdi bu rekabete bir ucundan Rusya'nın da katılması, çelişki ve çatışmalara olduğu kadar emperyalistler arası gruplaşmalara yeni boyutlar kazandıracaktır.

İçinde bulunulan genel ekonomik bunalımın da etkisiyle emperyalistler arası iktisadi rekabet gitgide sertleşiyor. Dünya pazarının birliği bugün halen sürmekle birlikte eski uyumlu dönem çoktan son bulmuştur. Uzun pazarlık ve çekişmelerin ardından nihayet imzalanabilen serbest ticaret anlaşmalarına (GATT vb.) rağmen, korumacılık ve ticari bloklaşma doğrultusunda güçlü bir eğilim ve buna yönelik önemli adımlar var. Bu bloklaşma doğal olarak başa güreşen emperyalist ülkeler etrafında oluşuyor. Almanya liderliğinde Avrupa Birliği ve EFTA, ABD liderliğinde NAFTA şimdiden var. Pasifik bölgesinde ise Japonya fiilen gerçekleştirdiği duruma bunlara benzer bir örgütlü biçim vermek niyetinde. Ekonomik rekabet doğal olarak siyasal etki alanları mücadelesini de kızıştırıyor. Başa güreşen emperyalist devletlerin ABD'nin askeri inisiyatifinden kurtularak kendi bağımsız güçlerini yaratmak, dahası bunu iktisadi kuvvetleriyle uyumlulaştırmak çabaları ise, ekonomik ve politik etkinlik mücadelesinin doğal bir uzantısı olarak çıkıyor ortaya. Askeri alanda, bugün vesayetten kurtulmak ve bir dengeleyici karşı güç oluşturmak amacıyla atılan adımlar yarın, emperyalist rekabetin daha farklı bir aşamasında, bizzat bu rekabetin en etkin aracı olarak rol oynayacaktır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde bugün yaşanan süreç, militarizmin tırmanmasını kaçınılmaz kılacak tarzda seyretmektedir. Militarizmin tırmanması doğrultusundaki her gelişme ise, herzaman emperyalist savaş tehlikesindeki bir büyümeyi beraberinde getirir.

Üretici güçlerdeki gelişmenin üretim süreçlerini uluslararasılaştırdığı, yani aynı malın üretiminin değişik safhalarının değişik kıtalarda gerçekleştirilmesini olanaklı hale getirdiği bir gelişme aşamasında, emperyalist çıkar çelişkileri ve çatışmaları dünyayı yeniden birbiriyle dişe diş rekabet halindeki iktisadi ve ticari bloklara bölüyor. Emperyalist cephe kendi içinde derinlemesine bölünüyor, gruplaşıyor ve kutuplaşıyor. Tüm bunlar, pazarlar ve nüfuz alanları için şiddetli rekabetin emperyalizmin öze ilişkin bir niteliği ve sistemin temel çelişmelerinden biri olduğunu tüm açıklığı ile yeniden kanıtlıyor.

Bağımlı ülkeler dünyası: Sürekli istikrarsızlık

Emperyalist metropollerde az çok sakin ve barışçıl olarak yaşanan ikinci emperyalist savaş sonrası dönem, kapitalist dünyanın bağımlı ülkelerden oluşan çevre bölgelerinde sonu gelmez toplumsal ve siyasal çalkantılara sahne oldu. Emperyalist metropollerin ekonomik istikrar ve "iç barış"ı yaşadıkları bir dönemde, bağımlı ülkeler devrimci ve karşı-devrimci gelişmeleri içiçe besleyen sürekli bir bunalım içindeydiler. Birinciler yaşadıkları rahatı, kuşku yok ki bu ikincilerin çektikleri acılara ve yoksulluğa borçluydular aynı zamanda.

'70'li yıllardan itibaren kapitalist dünya ekonomisini saran genel bunalımdan itibaren ise, kapitalist dünyanın çevre bölgelerinin acıları ve yoksulluğu iyice katmerleşti. İMF "istikrar politikaları" ile büyük borç patlamaları son 20 yıla damgasını vurdu. Bu, kapitalist metropollerdeki ekonomik krizin yüklerini bağımlı ülke halklarına ödetmenin etkili bir mekanizması olarak rol oynadı. Ekonomik faturanın siyasal yüzünde ise darbeler, askeri rejimler, beyaz terör ve gerici bölgesel çatışmalar vardı.

Bugün durum daha da kötüdür. Ağırlaşan ekonomik bunalım ile emperyalistler arasında kızışan etki alanları mücadelesi, halklara daha ağır bir ekonomik yük ve daha büyük acılar olarak yansımaktadır. Ne var ki, emperyalist soygunun ve iktisadi bunalımın bağımlı ülkelere çıkardığı fatura artık bu ülkelerin kaldıramayacağı sınırlara gelip dayanmıştır. Üzerinde çokça tartışılan borç krizinin gerisinde bu gerçek yatmaktadır. Öte yandan, NAFTA'nın yürürlüğe girdiği 1 Ocak 1994 tarihine denk getirilen ve tüm dünyada büyük yankılar yaratan Chiapas Ayaklanması, halkların ağırlaşan bu köleliğe karşı yeni bir başkaldırı döneminin ilk işaretlerini vermektedir.

Yine de bugün halen dünya ölçüsünde örgütlü devrimci mücadele süreçleri herzamankinden daha zayıf, emperyalist dünya gericiliği ise duruma egemen olmak anlamında herzamankinden daha güçlüdür. Bu '89 çöküşünün ve onun dünya ölçüsündeki etkilerinin yarattığı geçici bir durumdur, fakat yine de açık bir gerçektir. Devrimciler bu gerçeği yüreklilikle karşılamak durumundadırlar.

Emperyalist Gericilik Dünyanın Çeşitli Bölgelerine Sömürgecilik Dönemlerine Has En Kaba Yöntemlerle Saldırmaktadır.

Tam da bu olgu nedeniyledir ki, emperyalist gericilik, dünyanın çeşitli bölgelerindeki şu veya bu soruna klasik sömürgecilik dönemlerine has en kaba yöntemlerle müdahale edebilmek cüretini kendinde bulabilmektedir. Bir yandan bunu "insani yardım", "barış", "istikrarı sağlama", "içsavaşı engelleme" ve tüm bu amaçlar doğrultusunda "BM hukukunu uygulama" kılıfları içinde şirin göstermeye ve meşrulaştırmaya çalışmakta, fakat öte yandan da "sömürgeciliğin rönesansı" üzerine arsız ve küstahça konuşabilmektedir.

Emperyalist gericilik bugünkü gücünü, aynı zamanda, mevcut devrim odaklarını etkisizleştirmek, sistem için tehlike potansiyeli taşıyan sorunlara kendi çözümünü dayatmak doğrultusunda kullanmaktadır. Nikaragua, El Salvador ve Kamboçya'nın ardından Güney Afrika ve Filistin'deki son gelişmeler, emperyalist gericiliğin bu alandaki başarısının örnekleri oldular. Küba, Kuzey Kore, Peru, Filipinler ve Kürdistan'da ise ezmeyi ve ehlileştirmeyi amaçlayan kuşatmalar halen sürüyor.

Güncel gerçeği yüreklilikle karşılamak fakat aynı zamanda geleceği de devrimci bir iyimserlikle ele almak durumundayız. Emperyalizm bunalım içindedir, kendi iç çelişki ve çatışmaları derinleşmektedir, "cephe gerisi"ndeki eski rahatını da artık kaybetmiştir. Los Angeles isyanı ile Chiapas Ayaklanması derindeki gerçeğin, sistemin biriktirdiği patlayıcı madde stoklarının yüzeye vuran ilk dalgalarıdır.

Ekonomilerindeki yapısal kriz tabanı üzerinde sürekli bir toplumsal istikrarsızlık ve kaynaşma içinde olan "orta kuşak" ülkeleri, sistemin en zayıf halkalarıdır. Kapitalist gelişmede önemli mesafeler almış ve ortaya nispeten güçlü bir işçi sınıfı ile yarı-proleter ve işsiz yığınlardan oluşan büyük bir emek ordusu çıkarmış bu ülkelerde dünya gericiliği önemli sorunlarla yüzyüze kalacaktır. Komünistler 1991 yılı başındaki değerlendirmelerinde, bağımlı halklar dünyasının 20. yüzyıl bilançosunu özetlerken şunları söylemekteydiler:

"20. yüzyıla geçişle başlayan, özellikle de '50'li ve '60'lı yılları saran milli kurtuluş hareketleri dalgası, '70'lerdeki son devrimlerle genel olarak noktalandı sayılır. Kapitalist dünya sisteminin bu çevre bölgelerinde artık yeni bir döneme girilmiş bulunuluyor. '80'li yıllar bir geçiş ve mayalanma dönemi sayılabilir. Yeni bir devrimci kaynaşmalar ve devrimler dönemine girilmesi kaçınılmazdır. Toplumsal sınıf ilişkilerinde meydana gelen köklü değişim, bir çok ülkede yeni kaynaşmaların artık proletarya eksenli ve proleter bir toplumsal karakterde cereyan etmesini olanaklı ve kaçınılmaz kılmaktadır. Bunun güçlü belirtileri ve kanıtları şimdiden var. Bu ülke devrimcilerinin yeni hareketlilikler döneminde kendi misyonlarını başarıyla oynayabilmeleri, bu temel tarihsel değişimi hesaba katma yetenekleriyle dolaysız bir bağlantı içinde olacaktır." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.88)

II- Türkiye'de durum: Yapısal kriz

Toplumsal değişim süreci ve proleter devrim perspektifi

İkinci Emperyalist Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde kapitalist gelişmede büyük mesafeler kateden ülkelerden biri de Türkiye oldu. '50'li yıllardan itibaren büyük bir hız kazanan kapitalist gelişme, bir kaç on yıllık bir süre içinde toplumun çehresini baştan aşağı değiştirdi. Kırsal ilişkilerde büyük bir çözülme ve dağılma süreci yaşandı. Proleterleşme hızlandı ve buna kırdan kentlere, tarımsal bölgelerden gelişen sanayi havzalarına büyük göç dalgaları eşlik etti. Şehirler hızla büyüdü, kalabalıklaştı, düzenin çözmekten aciz kaldığı muazzam iktisadi, sosyal ve kültürel sorunların biriktiği alanlar haline geldiler.

Kapitalist iktisadi gelişmenin sosyal bir ifadesi olarak modern sınıflar oluşup güçlendi, modern sınıf ilişkileri topluma egemen hale geldi. Toplumsal kutuplaşmanın bir ucuna dünün komprador tüccarları ve toprak ağalarından dönüşen işbirlikçi tekelci burjuvazi oturdu, öteki ucuna, safları proleterleşen köylüler ve zanaatçılardan beslenerek hızla kalabalıklaşan Türkiye işçi sınıfı. Tekelci burjuvazi ve işçi sınıfı bugün Türkiye toplumunun iki ana sınıfı olarak karşı karşıya duruyorlar. Öteki mülk sahibi sömürücü sınıf ve katmanlar tekelci burjuvaziyi, kentin ve kırın çalışan emekçi kitleleri işçi sınıfını çevreliyor. Türkiye'de sosyal-siyasal olayların son 30 yıllık seyri gösteriyor

İki, toplumsal saflaşma ve çatışma bu iki temel sınıf etrafında yaşanmaktadır ve yaşanacaktır.

Sosyo-ekonomik gelişmenin bugünkü düzeyi, Türkiye'nin iktisadi yapısını ve temel sınıf ilişkilerini,

IMF "İstikrar Politikaları" İle Büyük Borç Patlamaları Son 20 Yıla Damgasını Vurdu. Bu, Kapitalist Metropollerdeki Ekonomik Krizin Yüklerini Bağımlı Ülke Halklarına Ödetmenin Etkili Bir Mekanizması Olarak Rol Oynadı. Ekonomik Faturanın Siyasal Yüzünde İse Darbeler, Askeri Rejimler, Beyaz Terör ve Gerici Bölgesel Çatışmalar Vardı.

geriye dönük tüm önyargıları parçalayacak düzeyde berrak hale getirmiştir. Dolayısıyla bu tarihsel gelişme sürecinin geçiş evresinde ('60'lı yılların ikinci yarısı ve '70'li yılların ilk yarısı), geriden bakarak ve "geriye bakarak" oluşturulan küçük-burjuva devrimci-demokratik programların dayandırıldığı iktisadi ve sosyal yapı tahlilleri bugün tümüyle çökmüştür. Bu programlardan geriye yalnızca bu geri bakışın ürünü olan bazı siyasal sonuçlar ("siyasal demokrasi" vb.) kalmıştır. Bu durum devrimci-demokratik akımın yıllardır yaşamakta olduğu derin ideolojik bunalımın temel nedenlerinden biridir.

Türkiye'de çıplak bir sermaye egemenliği hüküm sürmekte ve onun arkasında uluslararası sermaye cephesi durmaktadır. Türkiye üzerindeki emperyalist köleliğin, ülkenin emperyalizme iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik, kültürel, kısaca her alandaki bağımlılığının temel toplumsal dayanağı iktidardaki burjuvazidir. Aynı şekilde, siyasal gericiliğin temel toplumsal kaynağı ile Kürt halkı üzerindeki sömürgeci köleliğin toplumsal dayanağı da bu aynı sınıftır. Bu sınıfın mevcut egemenliği, toplumun tüm temel sorunlarının düğümlendiği halkadır. Sorunların köklü ve kalıcı çözümü için atılması gereken temel tarihsel adım bu halkayı parçalamakta, bu sınıfı iktidardan alaşağı etmekte ifade bulmaktadır. Dolayısıyla Türkiye devriminin temel ve öncü gücü olarak Türkiye işçi sınıfının önündeki temel stratejik görev, kırın ve kentin geniş emekçi katmanlarını arkasına almayı başararak bu sınıfı devirmek, uluslararası sermaye cephesini Türkiye'den yarmak, emperyalist dünya sisteminin dışına çıkmaktır.

Tüm bunlar Türkiye devriminin toplumsal içeriği ve karakteri için yeterli bir açıklık sunmaktadır. Bu niteliği itibarıyla bir proleter devrim olacaktır. Çözümlenmemiş bazı burjuva devrim görevlerini gerekçe göstererek bu adımı görmezlikten gelmek, gerçekte, bu "geride kalmış" görevlerin çözümünün önündeki temel sınıfsal engeli görmezlikten gelmektir. Emperyalist kölelik, siyasal gericilik, sömürgeci egemenlik, tüm bu temel sorunların köklü devrimci çözümü için bir tek gerçek yol var. Bu, mevcut sermaye iktidarını devirmektir. Sermaye iktidarını devirmek ise sosyalist devrimden başka bir anlama gelmez.

Düne kadar sanılabilirdi ki geleneksel devrimci hareketin demokratik devrim tutkusunun gerisinde Türkiye'nin somut tarihsel koşullarını, demek oluyor ki, iktisadi ve toplumsal gelişme düzeyini, temel sınıf ilişkilerini ve mevcut iktidarın sınıf karakterini doğru değerlendirememek yatmaktadır. Durumun bundan ibaret olmadığı bugün açıkça görülmektedir. Ne iyi ki, bir kaç maocu mezhep dışında, Türkiye'nin nesnel gerçekleri, devrimci saflarda iyi kötü ortak bir kabul görüyor artık. Ama geleneksel devrimci gruplar buna rağmen "demokratik devrim" tutkusunu terketmiyorlar. Zira buradaki sorun özünde yöntemsel değil sınıfsaldır. Esas itibarıyla teorik önyargılar ve yöntemsel hatalarla değil, tam da sınıfsal kimlik ve önyargılarla ilgilidir. Birinciler bu ikincilerin yalnızca yan sonuçları olmaktadır. Hiçbir şey geleneksel devrimci hareketin gerçek sınıf karakteri ve bakış açısı için, devrim sorununa yaklaşımdaki tutumu kadar açıklayıcı olamazdı.

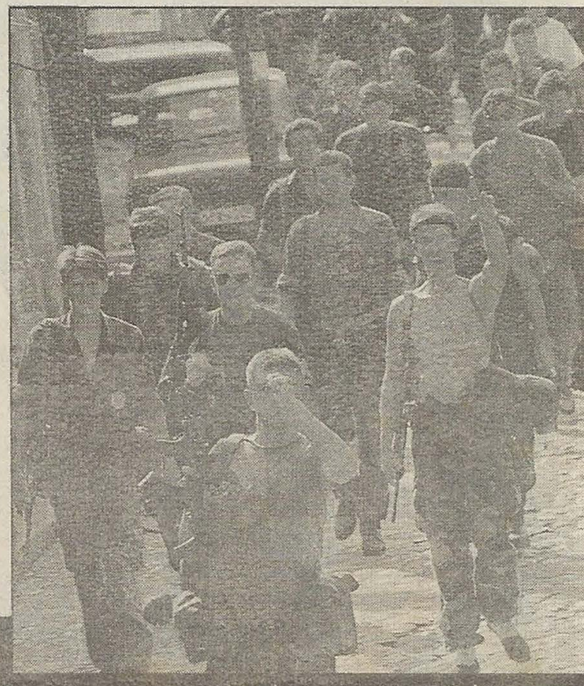
Toplumsal kaynaşmalar ve üç başlıca hareket

Kapitalist gelişme tümüyle emperyalizmin güdümündeydi ve buna kaynakların açgözlü bir yağmalanması ile yoğun bir sömürü eşlik etmekteydi. Bu süreç işçi ve emekçilerin tepkisini ve mücadelelerini doğurmakta gecikmedi. Cumhuriyet tarihinde ilk kez olarak kentin modern alt sınıflarına dayalı büyük kitle hareketleri doğdu. '60'lı ve '70'li yılların ikinci yarılarına damgasını vuran bu hareketlerde, üç belli başlı sosyal-siyasal hareket belirgin biçimde ortaya çıktı. İşçi sınıfı hareketi, küçük-burjuva demokratik hareket ve Kürt yurtsever hareketi.

Bunlardan ilki, işçi sınıfı hareketi her iki dönemde de kendi siyasal önderliğini bulamadı ve devrimci bir politik gelişme süreci yaşayamadı. Her iki dönemde de burjuva ya da küçük-burjuva reformist akımların ideolojik ve örgütsel denetiminde kaldı. İleri işçiler katmanı sosyalizm adına burjuva ve küçük-burjuva sosyalizmi fikirleriyle yüzyüze kaldı.

Büyük bir kitlesel hareketlilik olarak kendini ortaya koyan küçük-burjuva demokratik hareket, devrimci ve reformist kanatlarıyla güçlü bir politik temsil olanağına her iki dönemde de sahip oldu. Böylece politik ve örgütsel olarak gelişip serpilme olanağı buldu. 12 Mart'ta ezildiği halde, '74'den itibaren daha güçlü ve daha yaygın, politik bakımdan ise çok daha etkin bir biçimde ikinci bir büyük gelişme dalgası yaşadı. Ne var ki, 12 Eylül karşı-devrimi, küçük-burjuva katmanların mücadele gücünü ve coşkusunu kırdı. İki yükseliş ve onu izleyen iki karşı-devrim döneminin ağır yükü küçük-burjuva katmanları yordu, şevk ve heyecanını tüketti, onları siyasal yaşamın gerisine itti. Bu, bu hareketin temsilcisi durumundaki akımların saflarında büyük bir parçalanma ve dağılmaya yolaçtı. Geçmişte devrimcilik bayrağı taşıyan insan kitlelerinin ezici bir çoğunluğu, düzenin uysal eklentileri haline geldiler ya da sosyal-demokrasinin kadro ihtiyacının kaynağına dönüştüler.

Üçüncü bir temel toplumsal hareket olarak Kürt yurtsever hareketi ise, ilk gücünü ve oluşumunu kent küçük-burjuvazisi ile büyük kentlerde okuyan Kürt öğrenci kitlesi içinde buldu. Devrimci ve reformist kesimleriyle Kürt sol akımları, ideolojik-politik gelişmelerini ve ilk örgütsel şekillenmelerini bu politik taban üzerinde, öğrenci gençlik ve kent küçük-burjuvazisi içinde yaşadılar. 12 Eylül'ü izleyen dönemde reformist kesimler yozlaşıp tasfiye olurlarken, devrimci kanat PKK şahsında ulusal hareketin asıl kaynağına, Kürt köylülüğüne ulaşmayı tam da 12 Eylül'ü izleyen bu zor dönemde başardı. Kürt halkının onlarca yıllık devrimci ulusal birikimini büyük bir

Kürt Ulusal Hareketi Doğasına Uygun Heterojen Sosyal-Siyasal Kuvvetlerle Kendi Mecrasında İlerliyor. Devrimci-Demokratik Hareketten Kök Alan Sol Grupların Bazıları Şimdiden Tasfiye Olmuş Durumda. Diğer Bazıları Sorunları Erteleyip Biriktirmeyi Belli Ölçülerde Başardılar. Fakat Buna Sürekli Bir İdeolojik ve Örgütsel Erozyon Eşlik Etti. Küçük-Burjuva Demokratik Hareketin Bazı Temsilcileri İse, Somutta Devrimci Sol, Küçük-Burjuva Katmanların Hala Diri Öğelerinden Beslenmeyi Başararak, Geçmişin Devrimci Ruhunu Bir Ölçüde Sürdürmektedirler.

başarıyla açığa çıkardı. Kürt yurtsever hareketini uluslararası bir kuvvet haline getirdi ve özgürlük mücadelesini şöyle ya da böyle bir çözümü dayatan gelişme düzeyine ulaştırdı.

Bugün Kürt ulusal hareketi kendi doğasına uygun düşen heterojen sosyal-siyasal kuvvetlerle kendi mecrasında ilerliyor. Geleneksel devrimci-demokratik hareketten kök alan, onun dolaysız uzantıları olan geleneksel sol grupların büyük bölümü ise bunalımı, tıkanıklığı ve tasfiyeyi yaşıyorlar. İçlerinden bazıları şimdiden tasfiye olmuş durumda. Diğer bazıları sorunları örtmeyi, erteleyip biriktirmeyi bugüne kadar belli ölçülerde başardılar. Fakat buna hem sürekli bir ideolojik ve örgütsel erozyon (tasfiye) eşlik etti. Daha da kötüsü, şu veya bu yolla ertelenip biriktirilen sorunların toplu bir faturaya dönüşmesi, bir parçalanma ve dağılmayla sonuçlanması bu gruplar için büyüyen bir risk haline geldi. Demek oluyor ki kısa dönemli bir aldatıcı bir başarının bedeli günü gelecek ağır ödenecektir. Küçük-burjuva demokratik hareketin bazı temsilcileri ise, somutta Devrimci Sol, küçük-burjuva katmanların hala diri ve dirençli öğelerinden beslenmeyi başararak, yeni dönemde geçmişin devrimci ruhunu bir ölçüde sürdürmektedirler.

İşçi sınıfı hareketine gelince. Bu hareketin yeni dönemde gösterdiği geniş katılımlı ve uzun süreli eylemlilik, işçi sınıfının toplumsal muhalefetin en diri, canlı ve soluklu gücü olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. İşçi sınıfının toplumdaki yeri, harekete geçme yeteneği, taşıdığı eylem enerjisi üzerine hiçbir tartışma kalmamıştır. Bu hareketin tüm sorunu, devrimci bir politik ve örgütsel gelişmeyi hala yaşayamamış olması, hala da kendisinin taşıdığı büyük mücadele enerjisini kucaklayacak ve temel politik hedeflere yönlendirecek bir devrimci sınıf öncüsüyle buluşamamış olmasıdır. Bu sorun, bir başka yönden, komünist hareketin sorunudur. Komünist hareket bugün sınıfın önderlik ihtiyacını karşılayacak bir ideolojik ve örgütsel gelişme düzeyine ulaşma özel çabası içindedir.

İşçi sınıfı 12 Eylül dönemini izleyen kitlesel hareketliliğin temel gücü ve tartışmasız ekseni haline gelerek, toplumsal muhalefet ve mücadelenin yeni bir dönemini başlatmış oldu. Eğer devrimci sınıf programı ve perspektifleriyle donanmış komünistler sınıf hareketiyle ciddi bir buluşmayı başarabilirlerse, bu da Türkiye'nin devrimci siyasal mücadele tarihinde, tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır.

Türkiye kapitalizminin yapısal krizi:

Sosyal çalkantıların ve askeri darbelerin iktisadi temeli

Türkiye'de savaş sonrasını izleyen hızlı kapitalist gelişmeye, bu gelişmenin kendi yapısından gelen sürekli bir kriz eşlik etmiştir. Ekonomiye hakim bu yapısal kriz, toplumu saran ve sarsan sosyal ve siyasal krizlerin de maddi zeminini oluşturmuştur. Türkiye'nin son otuz yılı gerçek manada bir siyasal istikrarsızlık dönemi olarak yaşandı. Büyük kitlesel kaynaşma dönemlerini bunların zor kullanılarak durdurulduğu askeri rejimler izledi. Askeri rejimleri ise her seferinde yeniden kitlesel hareketlilikler... Bu döngü, siyasal istikrarsızlığın, düzenin yapısal krizinin tartışma göstermez kanıtıdır.

Yapısal krizin temelinde, kapitalist gelişmenin dışa bağımlı niteliği var. Bu salt Türkiye'ye özgü değil, benzer konumdaki tüm ülkelerde yaşanan evrensel bir durumdur. "İthal ikameci" denilen ekonomiler gerçekte katı biçimde ithalata dayalı ekonomilerdir. İthal edilen tüketim malının kendisi değil de, onun üretimi ya da montajı için gerekli makina-teçhizat ve ara malları olmaktadır. Bunların ithalatı sürekli döviz gerektiren ve yutan bir mekanizmadır. Bu tür ekonomilerde sürekli bir döviz kıtlığı, ödemeler dengesi açığı ve dış borç yükü olması bundandır. Döviz kıtlığı dış borçlarla giderilir, dış borç ödemeleri sürekli döviz gerektirir, bu kısır döngü sürekli büyüyerek devam eder gider. Öylesine bir dış borç mekanizmasıdır ki bu, borçlar ödendikçe çoğalırlar. Türkiye yıllardır büyük meblağlarda dış borç ödüyor. Böyleyken, 1987'de 36 milyar dolar olan borç miktarı, bugün 70 milyar doları bulmuştur. Yani rakam neredeyse ikiye katlanmıştır. Bu süre içinde ekonomi ise sürekli kötüye gitmiş ve bugün yeniden iflas noktasına gelmiştir. Ona bir parça nefes aldırmak için yeni dış borçlara, bunun için de içte İMF reçetelerini uygulamaya ihtiyaç var. 5 Nisan Kararları ile başlayan saldırıyla bu yola gidilmiştir.

Aynı yapısal kriz, dışarıdan gelen bu yükleri içeride bütçe açıkları, dev boyutlarda iç borçlar, sürekli yüksek enflasyon, sürekli düşürülen ücretler, sürekli büyüyen bir işsizlik, emekçi sınıfların artan bir yoksullaşması olarak üretir. Aynı şekilde, bu da benzer konumdaki tüm bağımlı ülkelerde benzer biçimlerde yaşanan ve benzer sosyal-siyasal sonuçlara yolaçan bir durumdur. Çalışan sınıfların bu iktisadi ve sosyal sonuçlara tepkileri artan kitlesel hareketlilikler, toplumu sarsan devrimci kaynaşmalar olunca, hele buna bir de ekonomik krizdeki ağırlaşma eşlik ediyorsa, sermayenin buna tepkisi, emperyalist gericiliğin de teşviki ve tam desteği ile, askeri darbeler oluyor. Kitleler zorla kontrol altına alınıyor, örgütlü devrimci muhalefet eziliyor, ağırlaşan ekonomik krize sözde çare olarak İMF reçeteleri engelsizce uygulanıyor.

Toplumları derin acılar içinde tüketen bu kısır döngüden, devrim dışında bir çıkış yolu yoktur.

Türk burjuvazisi, 12 Eylül süngülerinin gölgesinde uyguladığı 24 Ocak Kararları ile, güya bu kısır döngüyü "dışa açılma" ve dünya ekonomisi içinde rekabet gücü kazanma yoluyla kendi cephesinden kırma yoluna gitti. "Çağ atlayan Türkiye" efsanesi ile toplum buna inandırılmaya çalışıldı. Bugün sonuç ortadadır. Türk burjuvazisininki olmayacak duaya amin demek gibi bir şeydi. Onun dış pazarlara açıldığı dönemde, kapitalist dünya ekonomisinin genel durgunluğu nedeniyle bu pazarlar bir daralma içindeydi ve kıran kırana bir ticari savaşın alanıydı. Türk burjuvazisinin elindeki tek silah ise düşük ücretli işgücüydü. Yatırım, ara malları ve enerji bakımından dışa bağımlı bir ekonomide ucuz maliyet için tek imkan korkunç düzeyde düşürülmüş ücretler olabilirdi. Bu aynı zamanda, yabancı sermayeyi çekmek için "ucuz emek cenneti" yaratma politikasıydı. Bu politikalar işçi sınıfını açlığa, kent ve kır emekçilerini sefalete itti. Toplumda servet-sefalet kutuplaşmasını görülmemiş boyutlara vardırdı (ulusal gelirin % 70'i faiz, kar ve rantla beslenen asalak sınıflara aktı), fakat sorun hiçbir biçimde çözülemedi. Komünistler ve devrimciler Türkiye kapitalizminin çözümsüz sorunları derken bu açık gerçeklere işaret etmiş oluyorlar.

Türkiye otuz yıldır bu kısırdöngüyü yaşıyor. Toplum bu otuz yıla büyük sosyal-siyasal çalkantıları, iki büyük devrimci hareketlilik ile iki kanlı karşı-devrim dönemi sığdırdı. Şimdi yeniden öyle bir noktaya gelinmiştir ki, bugün devrimci yükseliş sancısı ile sermayenin yeni bir karşı-devrimci bastırma hazırlığı içiçe gelişiyorlar.

Türk burjuvazisinin bu yeni durumda işi kuşkusuz çok daha zor. Bunun biri dış öteki iç iki önemli nedeni var. Dıştaki neden, kapitalist dünya ekonomisinin yaşamakta olduğu bunalımın gitgide ağırlaşmasıdır. Bunun sonuçları içe büyüyerek yansımaktadır, daha da büyüyerek yansıyacaktır. İçteki neden ise, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın yarattığı muazzam ekonomik israftır. Sömürgeci Türk devleti bu savaş için büyük kaynaklar, yüz trilyonlarla ifade edilen paralar harcıyor. Bu da ekonomiye binen bir başka yük oluyor. Kuşkusuz her durumda olduğu gibi burada da fatura halka ödetiliyor. Fakat tam da bu yolla kitlelerin hoşnutsuzluğu bir de bu yönden çoğaltılmış oluyor.

Fakat sermaye düzeninin işi siyasal planda daha da zor. Kürt sorunu ve Kürt özgürlük mücadelesi yıllardır nefes aldırmıyor. Koca bir ulusun varlık ve özgürlük sorununu yok sayma çabası içinde, Türk devleti yalnızca büyük ekonomik kaynaklarını tüketmekle kalmıyor. Daha da önemlisi politik ve manevi açıdan bizzat kendisini tüketiyor. Eğer bu aynı dönemde, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de devrimci bir politik çıkış yapmayı başarabilmiş olsalardı, kurulu düzen için işlerin nerelere varmış olabileceğini kestirmek gerçekten zor olurdu.

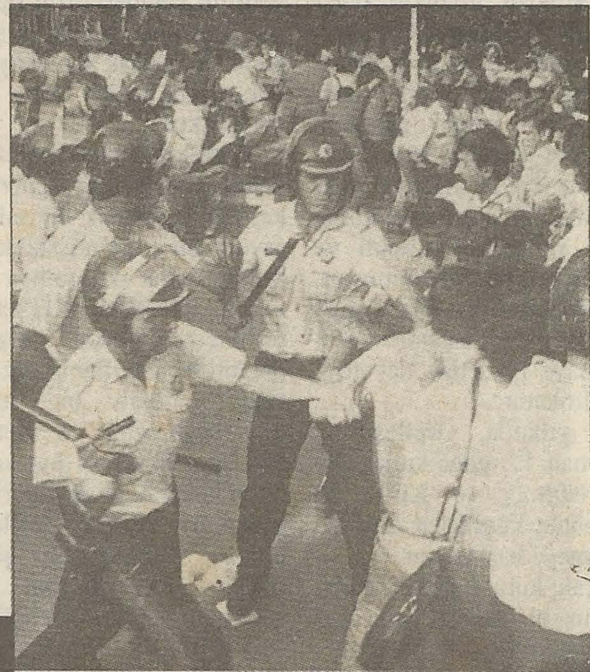
Kürt sorunu yakıcı önemini, Kürt özgürlük mücadelesi ise çözümü zorlayan basıncını bütün ağırlığıyla halen sürdürüyor. Ve böyle bir dönemde, Türk burjuvazisi, "Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik bunalımı" ile yüzyüze olduğunu itiraf ediyor. Bunu yeni istikrar tedbirleriyle, demek oluyor ki, işçi sınıfına ve tüm çalışan kesimlere yıllarca sürecek bir saldırıyla göğüslemeye çalışıyor. Tüm sorun, saldırıya uğrayanların bunu nasıl ve ne ölçüde göğüsleyeceğinde düğümlenmektedir.

"Bugünün Türkiye' sinde siyasal süreçlerin seyrinde bir zorlanma, bir tıkanma sözkonusudur. Bu özellikle Kürt sorununun bugünkü seyri üzerinden kendini göstermektedir. Bunun temel nedeni ise Türkiye işçi sınıfının siyasal mücadelede kendi yerini bir türlü alamamasıdır. Türkiye işçi sınıfı siyasal mücadelede kendi yerini alamadığı içindir ki, Türk burjuvazisi topluma kanlı ve keyfi bir polis rejimini dayatıyor ve mazlum bir ulusa her türlü zulmü reva görebiliyor. Türkiye işçi sınıfı siyasal mücadelede kendi devrimci rolünü oynayamadığı içindir ki, gösterdiği tüm fedakarlıklara, katlandığı tüm acılara ve sergilediği tüm kahramanlığa rağmen Kürt halkı özgürlük mücadelesini bir sonuca bağlamakta zorlanıyor."

"Tıkanıklığı yaratan durum, Türk burjuvazisinin en büyük şansı, Kürt özgürlük mücadelesinin ise en büyük açmazıdır. Bu aynı zamanda işçi ve emekçi hareketinde bugün halen yaşanan kısırdöngünün düğümlendiği noktadır." (*Kürt Ulusal Sorunu*, s.226-227, Eksen Yayıncılık)

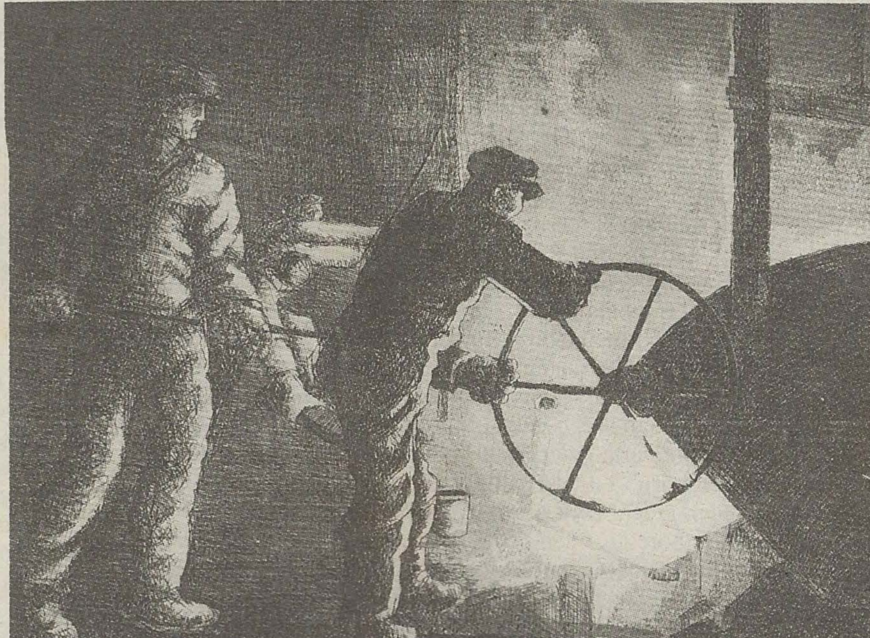
Burada bugünün temel sorunu da temel görevi de içiçe olarak özlü bir biçimde konulmuştur. Herşey bu sorunu anlamaya ve bu göreve sarılmaya bağlı. Herşey bu doğrultuda ortaya konulacak devrimci inisiyatife ve pratik çabaya bağlı.

Özelleştirme Saldırısı'na Diren!

Dünya Kapitalizmi Son 20 Yıldır Derin Bir Bunalım Yaşamaktadır. Uluslararası Sermaye Düzeninin Bu Bunalımdan Çıkış Yolu Olarak Uygulamaya Koyduğu Politikaların Tümü İşçi ve Emekçilerin Daha Fazla Yoksullaştırılmasına Dayanmaktadır. Özelleştirme Bu Politikalardan Birisidir. Özelleştirmeler Tüm İşçilere ve Emekçi Kesimlere Yönelik Bir Saldırıdır. Özelleştirmeler Karşısında İşçilerin ve Tüm Emekçilerin Militan, Örgütlü, Birleşik Mücadeleden Başka Bir Alternatifi Yoktur. Sermaye Saldırılarını Altetmenin Tek Yolu Genel Grev-Genel Direnişi Örgütlemektir.

Demir çelik işçileri de sermayenin özelleştirme saldırısının ilk hedefleri arasında yer alıyorlar.

Gerek IMF yetkilileri, gerekse sermaye sınıfı T.Çiller'den özelleştirmeleri bir an önce gerçekleştirmesini talep ediyor. Gerçi iktidarın bu doğrultuda epeyce yol aldığı bir gerçek. Yine de KİT işçilerinin özelleştirmelere karşı yükselttiği mücadele sermayenin bu yoğun saldırısını istediği hızda sürdürmesine engel oluyor. Büyük sermaye çevreleri bağırıyor: *"Anayasanın 119. maddesini yürürlüğe koyun, daha yoğun bir terör uygulayın!"*

Dünya kapitalizmi, son yirmi yıldır derin bir yapısal bunalım yaşıyor. Uluslararası sermaye düzeninin bu bunalımdan çıkış yolu olarak uygulamaya koyduğu politikaların tümü, işçi ve emekçilerin daha fazla yoksullaştırılmasına dayanıyor. Özelleştirme de bu politikalardan biridir.

Özelleştirme, çok kapsamlı bir saldırıdır. Şimdiye dek uygulandığı bir çok ülkede yüzbinlerce işçi işinden olmuş, işçi hareketinin örgütlülüğüne darbe vurulmuş, işçi ve emekçilerin tüm sosyal hak ve kazanımları tırpanlanmıştır. Tüm bunların yanısıra özelleştirmeler yoğun bir devlet terörünü de birlikte getirmiştir. Kapatılan fabrikalar içerisinde direnişe geçen işçiler, ordu-polis müdahalesiyle karşı karşıya kalmış, terörist yasalar, darbeler birbirini izlemiştir. Sonuç olarak, dünyadaki tüm özelleştirmelerin bilançosu kan, örgütsüzleşme, işsizlik ve sefalet olmuştur.

Sermaye için özelleştirmeler temelde, yayılma ve kaynak alanları yaratmanın aracıdır. Ülkemizde burjuvazi hem ciddi bir kaynak sıkıntısı, hem de ciddi bir borç yüküyle karşı karşıyadır. Varolan bunalım ve çıkışsızlık ortamında özelleştirmeler, burjuva devletin borç yükünü hafifletmede en iyi çare olarak görülmektedir. Başka bir deyişle burjuva devlet elindekini avucundakini düzlüğe çıkmak için satışa çıkarmıştır.

Sermayenin sözcüleri KİT'lerin zarar ettiğini, dolayısıyla halkın sırtında bir kambur olduğunu iddia etmektedirler. KİT'lerin son bir kaç yılda hızlı bir zarar grafiği çizdiği bir gerçektir. Ancak bu "zarar grafiği" uluslararası sermayenin Türkiye'deki uzantıları tarafından titizlikle oluşturulan bir plan dahilinde adım adım gerçekleştirilmiştir. Dünya Bankası '80'lerden önce KİT'lerin desteklenmesi için kredi açarken, '80'lerden sonra özelleştirme uygulamaları için kredi açmaya başlamıştır. Üstelik '80'den itibaren kamu imalat sanayi yatırımları sürekli ve hızlı bir gerileme içerisinde olmuştur. Ayrıca bazı KİT'lerin geri teknolojiye mahkum edilmesi de uluslararası sermayenin sermaye devletine dayattığı bilinçli bir politikadır.

Yine son yıllarda, Özelleştirme kapsamına alınan, kar eden kuruluşlar KOİ'ye devredilmiş ve KOİ yönetimindeki bütün kuruluşlar ardı ardına zarar etmeye başlamıştır.

Temel olarak, kurulduklarından bu yana KİT'lerin olanakları hep özel sermayenin çıkarları için kullanılmış, burjuvazinin karlarını daha da artırmakta bir araç işlevi görmüştür. Şimdi ise, sermaye yalnızca KİT'lerden gelen kaynaklarla yetinmek değil, bizzat ona sahip olmak da istiyor.

Özelleştirme saldırısının kısa vadede en ciddi sorunlarından biri hiç kuşkusuz işsizliktir. Sermaye çevreleri de yüzbinlerce işçinin sokağa atılacağını itiraf etmektedirler. TİSK'in de açıklamalarında özelleştirmelerden sonra 500 bin işçinin işsiz kalacağı belirtilmektedir. Örneğin 1990 yılında özelleştirilen çimento fabrikalarının tümünde toplu kıyımlar gerçekleşmiştir. Bu nedenle de sermayenin sözcüleri işsizlik sigortasından, atılan işçileri farklı fabrikalara yerleştirmekten vb. söz etmektedirler. Ama bunların hepsi birer aldatmaca, birer yalandır. Satılacak ya da kapatılacak KİT'lerden emekli edilenlerin dahi kıdem tazminatları düzenli ödenmemektedir. Ya da demir-çelik vb. türünden fabrikaların kendi ürünleri kıdem tazminatı yerine verilmektedir. İşsizlik sigortası ile ilgili yasa taslağı, zaman zaman gündeme getirilip yeniden tozlu raflara sürülen bir dosyadan başka birşey değildir. Kaldı ki, taslak bu haliyle yasalaşsa bile sınıfın hemen hiçbir kazanımı olmayacaktır.

Özelleştirmeler yalnızca KİT işçilerine değil, tüm işçilere ve emekçi kesimlere yönelik bir saldırıdır. Herşeyden önce artan işsizlik oranları ücretlerin daha da aşağıya çekilmesine neden olacaktır. KİT'lerin satışıyla birlikte sendikal örgütlülüklerde önemli bir zayıflama söz konusu olacaktır. Köklü bir sendikal yapılanmaya sahip bu işletmeleri satın alanların ilk işleri kuşkusuz eski işçileri kovarak bu örgütleri parçalamak olacaktır. Ayrıca özelleştirme politikası çerçevesinde şimdiye dek dünya işçi sınıfının zorlu mücadeleleri sonucu elde edilmiş bir dizi sosyal hak da tırpanlanmaktadır. Eğitim, sağlık vb. gibi hizmetler de özelleştirme kapsamına alınmıştır. Ya da örneğin son ekonomik paketle birlikte, kamu çalışanlarının çok azının kullanabildiği lojman hakları da gaspedilmek istenmektedir.

* * *

Sendika bürokratları özelleştirme saldırısı karşısında sınıfın çıkarlarını kollayan bir tutum içerisindeymiş gibi görüntü vermekteler. Bunun için bol süslü demeçleriyle gazete sayfalarını ve televizyon ekranlarını işgal ediyorlar. Ancak demeç vermek dışında da ciddi bir adım atmadıkları ortada.

Bunalımdan en az zararla, hatta daha da palazlanmış olarak çıkmayı hedefleyen büyük burjuvazinin sözcüsü TÜSİAD, Türkiye ekonomisinin geleceğini belirlerken Türk-İş yetkilileri ile görüşmeyi ihmal etmemekte. Ancak, kapalı kapılar ardında yapılan bu görüşmelerde nelerin konuşulduğu işçi ve emekçilerin bilgisinden gizlenmektedir.

Türk-İş ve Hak-İş bürokratları özelleştirmelere değil, yalnızca hükümetin bu politikayı uygulayış biçimine karşıdırlar. "KİT'ler işçilere satılsın.", "Ortak bir platformda uzlaşalım." türünden önerileriyle kimlerin ve neyin savunusunu yaptıkları açıkça görülmektedir. Çünkü özelleştirmeler nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin, işçi sınıfı ve emekçi kitleler onun olumsuz sonuçlarından kurtulamayacaklardır.

DİSK bürokratları ise sözde özelleştirmelere tümden karşıdırlar. Ancak daha geçtiğimiz ay Kemal Nebioğlu basına verdiği demeçte, bu hükümete verdikleri desteği sürdürdüklerini ifade etmektedir. Bu hükümet bir özelleştirme hükümeti olarak iş başına gelmiştir. Nebioğlu, yalnızca sol gösterip sağ vurmaktadır.

Sonuç olarak sendikacılar geleneksel rollerini oynamakta; böylelikle işçileri oyalamakta, yormaya çalışmaktadırlar. İşçilerin tepkisine sözde katılıyormuş gibi görünerek öfkeyi yumuşatıcı politikalar gütmektedirler.

Özelleştirmeler karşısında işçilerin ve tüm emekçilerin militan, örgütlü birleşik bir mücadeleden başka bir alternatifleri yoktur. Sendikacıların oyalayıcı, kafa bulandırıcı taktiklerini boşa çıkartmanın yolu da budur.

Özelleştirme gibi kapsamlı bir saldırıyı alt etmenin tek silahı genel-grev, genel-direnişi bir talep olmaktan çıkarıp, gerçekleştirmektir. Bu doğrultuda komünistlere ve öncü işçilere önemli ve zorlu görevler düşmektedir. Ancak ihtilalci-militan bir önderliğin çatısı altında gerçekleştirilen bir genel grev, sermayenin saldırılarını geri püskürtebilir.

Ya sefalet içerisinde yaşamaya mahkum olmak, ya da onurlu bir direnişin bayrağını yükseltmek... Üçüncü bir seçenek yok!

Türk-Metal Ağaları Patronluğa Soyunuyor!

Sermaye devleti özelleştirme politikasını hayata geçirmek için her yolu deniyor. Sendikaları bu doğrultuda kullanmaya, suçlarına ortak etmeye ise özel bir önem veriyor. Böylece özelleştirme saldırısını sınıfın gözüne şirin gösterebileceğini düşünüyor. Sendika bürokratları ise bu suçlara ortak olmaya dünden hevesli. Onları biraz olsun dizginleyen, sözde kalsa da muhalefet etmek zorunda bırakan tabandan yükselen mücadele idi. Sermaye, bu sözde muhalefeti ortadan kaldırmak, işçi sınıfının en mücadeleci kesimlerinden olan metal işçelerini bir süre daha oyalamak için, Ereğli Demir-Çelik İşletmesi'ni Türk-Metal Sendikası'na satmak istediğini açıkladı. Bunun üzerine harekete geçen sendika bürokratları, heyetler oluşturup teklifler hazırladılar. Bir değer biçtiler ve bugüne kadar işçilerin, emekçilerin vergileri ve ürettikleri zenginliklerin gasbı ile kurulan bir kamu kuruluşunu yeniden para vererek satın almak için girişimlerde bulundular. Kamu Ortaklığı İdaresi (KOİ) Başkanı Tezcan Yaramancı bu konuda şunları söylüyor: *"Bugüne kadar özelleştirmeye karşı havası verilen işçiler özelleştirilecek bir kuruluşa talip oluyorlar. Türk-Metal Sendikası bu açıdan da çok önemli bir misyonu yerine getiriyor."*

Görüldüğü gibi Türk-Metal Sendikası ile bu işbirliğinin öncelikli hedefi ideolojik. Ama satışın gerçekleşmesi durumunda yeni boyutlar da kazanacak. Sömürü düzeninin mülksüzleştirdiği işçiler, mülk sahibi ve diğer mülk sahipleriyle eşit olarak ilan edilecek. Sosyalist devrim ile işçi sınıfı tarafından bedelsiz kamulaştırılması gereken bu fabrikalar için üste para ödenecek. Fakat yine de sahip olunamayacak. Çünkü, bu işletmelerin yönetimi, üretim politikası, bütün bir kapitalist sistem tarafından tayin edilecek. İşçiler ise kendini mülk sahibi sanan ücretli köleler olarak kalmaya devam edecekler. Bu işletmelerin kapitalist rekabet koşulları içinde ayakta kalabilmesi için çalışan işçilerin daha yoğun bir sömürü ile ezilmesi gerekecek. Üstelik sendika bürokratları ihracata dönük bir üretim politikasını savunuyorlar. Bu, dış pazarlarda rekabet edebilmek için işçilerin çalışma koşullarının ağırlaştırılması ve ücretlerin düşürülmesi, diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleriyle ölümüne bir rekabete sokulması demek. Sendika ağaları patronlaşacak ve "Kendi mülkünüzde çalışıyorsunuz, daha verimli olmanız gerekir, çünkü karların artması buna bağlı" kırbacını işçilerin sırtından eksik etmeyecekler. Özbek açık açık söylüyor: *"İşçilerimiz tesislerin sahibi olacakları için çok daha iyi çalışacaklar. Bu bir moral meselesi".*

Bu uygulamanın benzer örnekleri özellikle Japonya'da yaşam'aya devam ediyor. Orada, işçi sendikaları, işyeri temelinde örgütleniyorlar ve fabrikanın bir miktar hissesine sahip oluyorlar. Böylece, işçilere kendi işlerinde çalıştıkları söylenerek daha kölece çalışmaları sağlanıyor. Böylece, sözde sahip ya da ortak oldukları fabrikalardaki yoğun sömürü koşullarına boyun eğmeleri kolaylaşıyor. Ancak şunu da biliyoruz ki, Japonya'da işçiler arasında, bu yoğun çalışma koşullarına dayanamayıp tezgah başında çatlayarak (evet çatlayarak!) ölenlerin, psikolojik bunalıma girip intihar edenlerin sayısı hiç de az değil. Tezgah başında çatlayarak ölen bu "mülk sahibi" işçilerin tek ayrıcalığı köhne mezar taşlarının üzerine yazılan "Böyle kötü öldüğüne bakmayın, o aslında iyi bir kapitalistti!" yazısı olacaktır!

Uluslararası piyasalarda baş gösteren çelik krizini de düşünürsek, devletin de desteğini çekeceği bu işletmelerin uzun süre ayakta kalması mümkün değildir. Sonuçta sermaye devletinin çok önceleri aldığı kapatma kararı uygulanacak, üstelik işçilerin fabrikayı iyi yönetmediği vb. demagojileri ile sınıfın moral gücü zayıflatılmış olacaktır.

Türk-Metal Sendikası'nın Erdemir'i satın alması halinde işçi çıkarmayacağını duyurması, buradaki işçilerin diğer sınıf kardeşleriyle ortak mücadelesini ve dayanışmasını engellemek amacını taşıyor. İşten atılmayacağı sözünü alan işçilerin, sınıf kardeşlerine ihanet etmesi, onların sefaletine seyirci kalması isteniyor. Bugün bunu başarabilirse, yarın Erdemir işçilerini istediği gibi harcayabileceğini biliyor. Çünkü o zaman Erdemir işçisi mücadeleye kalkışsa bile yanında kendisini destekleyecek hiç kimseyi bulamayacaktır.

Türkiye işçi sınıfı bu tuzağa düşmeden başını kaldırıp mücadeleye atılmak zorundadır. Sınıf saldırısını ancak işçi sınıfının birleşik-militan karşı sınıf saldırısı bozar.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!

Devlet, İşçi Ve "Memur" Zamlarını Niye Tırpanlıyor?

Bu Devlet Kime Karşı Sorumlu?

Devlet, taleplerinin çok gerisinde kaldığı için zamanında kamu işçi ve emekçilerini sokaklara döken göstermelik ücret "artış" oranlarını bile vermemek niyetinde. Yani artık, sefalet ücretlerini bile çok görüyor bu devlet. Gerekçesi ise şu: "Bütçede yeterli kaynak yok!" Böylece bu devlet, sadece sermaye sınıfına verdiği taahhütlere karşı sorumlu olduğu gerçeğini bir kez daha ispatlamış oluyor. Örneğin, "Bütçede yeterli kaynak yok, ekonomi krizde, bu yüzden taahhüt ettiğim dış borçları, iç borçları ödemiyorum." demiyor. Hem de dış ve iç borçlar, kapitalist ekonominin batağını derinleştiren önemli bir soygun çarkı olduğu halde. Ama bu batağın oluşumunda -bu batağı kökünden kurutmak için bugüne kadar ayağa kalkmamış olmaktan başka- hiçbir sorumluluğu olmayan sömürülen, ezilen kesimlere "Bütçede yeterli kaynak yok! Bu yüzden taahhüt ettiğim işçi, emekçi ücretlerini ödemiyorum." diyor. Aynı devlet, sermaye sınıfına bütçeyi talan etmeleri için yok pahasına sattığı tahvillerin ödenme zamanı geldiğinde, üç kuruş eksik veya bir kaç saat gecikmeli ödese, bu düzende yer yerinden oynuyor. Çünkü bu düzenin adı ücretli kölelik düzeni kapitalizm! Devletten kendisine taahhüt edilen parayı almak için -daha doğrusu emekçi halkı soymak için- bankaların kapısında toplanan asalak kapitalistler, ne kafalarına cop yiyorlar, ne de tutuklanıp işkence görüyorlar! Devlet ne yapıp ne edip sonunda bu asalaklara verilecek parayı bir yerden buluyor. Nereden mi? İşte bu da madalyonun diğer yüzü oluyor. Devlet, "Taahhüt ettiğim işçi ve memur ücretlerini ödemeyeceğim, böylece bütçede ek kaynak yaratıp size aktaracağım ve borçlarımı günü gününe ödeyeceğim. Sendikacıları da ayarladım, onlar da bu soygun operasyonuna yardımcı olacaklar." diyerek, kapitalistlerin "güvenini" yeniden kazanıyor. Onlara yeni tahviller satıyor ve bu parayla da eski borçlarını ödüyor.

"Biz devletin kapitalistlere böyle bir söz verdiğini ne duyduk, ne de gördük!" demeyin. İşte 5 Nisan kararları bunun ilanıdır. Yukarıdaki çifte standartlı tutumu ile bu devletin sınıf karakteri arasında hiçbir çelişki yok. Çünkü bu devlet, sermaye sınıfının devleti ve görevi bu kapitalist batak ekonomisinin soygun çarklarını döndürmek. İşçi sınıfı, bu kapitalist ekonominin ve devletin sınıf niteliğini çok iyi tanımak zorunda; bu da onun sorumluluğudur. Bütçenin üzerindeki rakamların kendisine değil, arkasındaki sınıf egemenliğine bakmalı ve mücadelesinin hem haklılığını, hem de hedeflerini buradan temellendirmelidir. Sadece sermaye sınıfına karşı sorumlu olan bu devlet, işçileri, emekçileri tanımıyor, onların haklı talepleri karşısına yalanla ve zorbalıkla dikiliyor. İşçiler ve emekçiler de bu devletin hakimiyetini tanımayarak; sadece işçilere, emekçilere, çalışan halka karşı sorumlu olacak kendi proleter devletlerini ve sosyalist düzenlerini kurmak için devrimci mücadeleyi yükseltmelidirler.

Ücretlerin Dondurulması Yasak Eritilmesi Serbest!

Bir "ücretleri dondurma" tartışması almış başını gidiyor. Burada her şeyden önce kavramlar tepe taklak edilmiş. Zira bugüne kadarki "artışlar" gerçekte işçi sınıfının yaşam koşullarında hiçbir iyileştirme anlamına gelmiyordu. Hem mutfaktaki gerçek enflasyon oranlarının çok altında açıklanan resmi yalancı enflasyon oranları üzerinden bir pazarlık yapıldığı için, hem bu düşük gösterilmiş enflasyon oranlarını karşılayacak düzeyde bile bir ücret "artışı" sağlanamadığı için. Hem de çeşitli ekonomik araçlarla bu ücret kısa sürede tırpanlandığı için. Eski "artışlar", ücretleri dondurmak ne kelime, gözle görülür bir şekilde eritiyordu. Demek ki, sermaye sınıfının şimdiki hedefi, "ücretleri dondurmak değil, gerçek ücretlerdeki bu erimeyi daha da hızlandırmak. Sendika bürokrasisi ise bu "ücretleri dondurma" demagojisini teşhir edeceğine, daha önceki erimeyi artış gibi gösterip peşinen teslim -daha doğrusu satış- bayrağını çekiyor.

Sendika bürokrasisinin yeni oyalama ve yatıştırma taktiği bu. Sözde muhalefetini "ücretlerin dondurulması" konusuna odaklıyor. Sınıfın bütün ilgisini, dikkatini bu noktada yoğunlaştırmaya çalışıyor. Bütçenin dibine darı eken kirli savaş, dış ve iç "borç" ödemeleri, özelleştirmeler, şimdiden yüzbinleri bulan işçi kıyımları, fahiş zamlar, ek vergi anlamına gelen KDV ertelemesi, hakları için direnen işçileri "terörist" ilan eden "anti-terör" yasası vb., sanki bunlar sınıfın gündeminde değil. Varsa yoksa "Ücretler dondurulacak mı, yoksa dondurulmayacak mı?" tartışması. Türk-İş Yönetim Kurulu, "Ücret dondurması, ancak enflasyonun sıfır olduğu ortamda gündeme getirilebilir. Ancak fiyatların da dondurulması durumunda ücretler de donabilir" diyerek soruna teorik bir "açıklık" getiriyor. Ama sermayenin bu saldırılarına pratikte nasıl karşı konulacağı konusunda tek bir söz etmiyor, tek bir hazırlık yapmıyor. İşte sendika bürokrasisinin sermaye sınıfı ile işbirliği içinde ücretleri dondurmadan eritebilmesinin sırrı burada yatıyor!

Sendika bürokrasisi, sermaye sınıfının bir eliyle verip diğer eliyle geri alacağı, hem de kaşık ile verip, kepçe ile geri alacağı göstermelik bir ücret "artışı" talebini kendisine başlıca amaç ediniyor. Eğer bu "artış" sağlanırsa , bunu bir kazanım gibi işçi sınıfına sunacak Böylece öfkesi dorukta olan kitlelerin kendi barikatlarını aşıp direnişe geçmesinin önüne geçmeye çalışacak. Nisan ayında yağ, şeker, çay, ekmek vb. temel tüketim maddelerinde %100'e ulaşan ve krizin henüz dibe vurmadığı düşünülürse yıllık %1000'lere ulaşması beklenen enflasyon karşısında, üç beş puanlık bir ücret "artışı" eğer işçi kitlelerini biraz olsun yatıştıracak ise, bu, sermaye sınıfı ve sendika bürokratları için küçük bir kayıp değil büyük bir kazanım olacaktır. Bu "yatıştırma" operasyonu eğer başarıya ulaşırsa, sermaye sınıfı bu ortamı fırsat bilip saldırısını şiddetlendirecek, yeni zamlarla , ek verğilerle verdiği ücret "artış"ını daha da beter tırpanlayacaktır. Bu iktisadi açıdan böyle.

Ama sermaye sınıfı bütünüyle iktisadi içerikli görünen ücret artışı vb. konularda tutum belirlerken bile işin siyasi maliyetini hesaplamayı hiçbir şekilde ihmal etmez. Kitle hareketi karşısında sendika bürokrasisi barajının sağlam kalması, bütün bir önümüzdeki dönem boyunca sermaye sınıfı için büyük bir önem taşıyor. Eğer göstermelik bir ücret "artışı", kitlelerin sendika bürokrasisine karşı yitirdikleri güvenlerini biraz olsun tazeleyip bu barikatı sağlamlaştıracak ise ve bu yoldan, kitle eyleminin devrimci mücadele ve örgütlenme kanallarında çoğalmasının önüne geçecek ise, sermaye sınıfı hiç düşünmeden bu "artışı" verecektir. Zaten sendika bürokrasisi de sermaye sınıfına bunu öğütlüyor ve gerçek derdini ortaya döküyor: *"Açıkça ilan ediyoruz ki; ücretlerin dondurulması halinde doğacak toplumsal olayların sorumlusu biz olmayacağız. Hükümeti önemle uyarıyoruz."* (21 Mayıs tarihli Cumhuriyet gazetesi'nden.)

Şimdilik oyunun "inadım inat" perdesi oynanıyor. Böylece Türk-İş, dişediş mücadele veren "işçi babası" havasına sokuluyor. Bir yandan kitleler üzerinde "işimiz zor, öyleyse ne koparırsak kardır" ehven-i şer psikolojisi işleniyor. Bir yandan da işçi sınıfının, emekçilerin nabzı tutuluyor. Eğer bu oyun karşısında gerekli uyanıklık gösterilmezse, Genel Grev-Genel Direniş yolunda sendika bürokrasisinden bağımsız taban örgütlenmeleri yaratılamazsa, saldırının dozu çok daha şiddetlenecektir. Kamu ve özel sektörde toplu sözleşme günlerinin yaklaştığı bu dönem sermayenin saldırılarına karşı direniş için bir kaldıraç işlevi görebilir. Bunu başarmak için sendika bürokrasisinin oyalayıcı ve yatıştırıcı manevralarına kapılmamak, barikatları, sınıfın bağımsız birleşik örgütlü eylemleriyle aşmak gerekiyor.

Sermaye, Topyekün Saldırı Planları Hazırlamakta, Ama Tüm Kartlarını Bir Anda Açmamaktadır. Amacına Parça Parça Ulaşma Taktiği İzlemektedir. Bu İlk Mevzilerde Başarılı Olabilirse Ardından Bütün Saldırı Kartlarını Pervasızca Açacaktır. Bu Nedenle Bu İlk Saldırıların Püskürtülmesi Yaşamsal Önemdedir. Sermayenin Tüm Emekçileri Hedefleyen Saldırıları Ancak Topyekün Bir Direniş Hattıyla, Militan Bir GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ Örgütlemekle Püskürtülebilir.

Birleşik Militan Bir Mücadele!

Sermaye düzeninin saldırıları, 5 Nisan "istikrar paketi" ile yeni, eskisinden çok daha şiddetli ve kapsamlı bir boyut kazanmıştır.

"İstikrar paketi"nden işçi ve emekçilerin payına düşen, tüm mallara %100 oranında bir zam bombardımanı, ücretlerin dondurulması, özelleştirmeler (işsizlik, örgütsüzlük ve sendikasızlaştırma) olmuştur.

Ekonomisi iyice krize batmış, siyasi yapısı kilitlenmiş, sömürge savaşının dipsiz batağına iyice gömülmüş olan sermaye düzeni bir parça istikrar için sınırsız bir sömürü ve terör politikasına yönelmektedir. "İstikrar paketi", saldırının yalnızca ilk adımıdır. Ardından dayatılacak olan ise, "istikrar paketi"ne uygulama gücü sağlayacak bir "istikrar ortamı"dır. Sermayenin dilindeki "istikrar ortamı" sözünün ne anlama geldiğini ise işçiler, emekçiler, gençlik ve Kürt ulusu çok iyi bilmektedir. 24 Ocak kararlarına 12 Eylül rejimi ile uygulama gücü kazandırılabildiği hala hatırlardadır. Sermayenin dilinde "istikrar ortamı", suskun, kölece boyun eğen bir toplumdur. Toplumsal, siyasal yaşamı zapturapt altına alan bir postal-polis rejimidir.

Sermaye cephesi, ya zor ve şiddet yoluyla mızrağı çuvala sığdıracak ya da mızrak çuvala sığmayacaktır. Burada sonucu belirleyecek olan, işçi ve emekçilerin alacağı tutumdur. Sermayenin artan saldırıları, işçi ve emekçilere zorlu bir sınavı dayatmaktadır.

Sermaye, topyekün saldırı planları hazırlamakta, ama tüm kartlarını bir anda açmamaktadır. Demagojik bir kampanyanın eşliğinde amacına mevzi mevzi ulaşma taktiği izlemektedir. Bu taktiğe göre özelleştirmeler, işyeri ve fabrika kapatmaları, aşamalı bir şekilde gündeme getirilecektir. Böylece işçilerin, kamu emekçilerinin birleşik bir direniş hattı örgütleyebilmesi bloke edilmeye çalışılacaktır.

Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş:

5 Nisan paketindeki en ağır saldırı özelleştirmelerdir. Sermayenin özelleştirme kapsamındaki ilk saldırı hedefleri, sanayinin, endüstrinin ve telekominikasyonun can damarları olan devlet işletmeleridir. Karabük ve Ereğli Demir-Çelik, Zonguldak TKİ, Tekel işletmeleri, tersaneler, Sümerbank, PTT, Yarımca PETKİM, Kırşehir PETLAS düzenin ilk saldırı hedefleridir. Aynı zamanda en stratejik saldırı noktalarıdır. Yalnızca ekonomik olarak değil, politik açıdan da... Zira bu işletmeler, işçi sınıfının en bilinçli, örgütlü ve mücadele deneyimine sahip kesimlerini bünyesinde barındırmaktadır. Eğer, sermaye bu mevzilerde başarılı olursa, ardından bütün saldırı kartlarını çok daha pervasız bir biçimde ortaya serecektir. Bu nedenle, bu ilk saldırıların püskürtülmesi işçi ve emekçiler için yaşamsal önemdedir.

En başta, ilk saldırının hedefi olacak işçi ve emekçiler olmak üzere, tüm işçi ve emekçilerin önündeki acil ve yakıcı görev, sermaye cephesine karşı bir emek cephesi açmaktır. Mücadele güçlerini birleştirmek, hedefi doğru tayin etmek ve direniş düzenini sıkı örgütlemek bir zorunluluktur. Bugüne kadar sendika bürokrasisinin eylem kırıcı, uzlaşmacı çabalarına rağmen gerçekleştirilen pek çok yerel direniş merkezi eylemliliklere dönüştürülemedi. Bu eylemlere yaygın bir dayanışma barikatı örülemedi. Bu nedenledir ki, bu eylemler genel olarak etkisiz kaldı ve yenildi.

Bütün bunlar bir kez daha göstermektedir ki, sermayenin topyekün ve tüm emekçileri hedefleyen saldırıları, ancak tüm emekçileri kapsayan topyekün bir direniş hattıyla, birleşik ve militan bir eylem platformuyla geri püskürtülebilir. Unutulmamalıdır ki, sendika bürokrasisinin inisiyatifine tabi olmak, baştan yenilgiyi kabul etmek olacaktır. Sendika bürokrasisinin ihanet çemberi, işçi sınıfı için kurulmuş ve boşa çıkarılması gereken ciddi bir kapandır. Özelleştirmelere önce sözde karşı çıkan sendika bürokrasisi, "iş güvencesi" zokası karşılığında özelleştirmelere yeşil ışık yakmıştır. Daha sonra ise "erken emeklilik" ya da bazı işletmelerin kapatılmaması pazarlığı karşılığında, "iş güvencesi" de tavize açık hale getirilmiştir. İpler sendika bürokrasisinin elinde kaldığı müddetçe, ihanet çemberinin daha da daralacağından kuşku duyulmamalıdır. Sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalayabilmek, önderliği bizzat ele alabilmek, bugünden direniş ve genel grev komiteleri oluşturmakla mümkündür. Bu görev, öncelikle sınıf bilinçli, öncü işçilerin omuzlarındadır. Ayrıca, mücadelenin başarısı açısından sermayenin saldırıları karşısında hedefli ve kararlı bir mücadele hattı tutturmak zorunludur.

Niçin ve nasıl bir genel grev? Bu soruların yanıtını oluşturmak, bunlar için kararlı bir mücadele yürütmek, bu mücadeleyi omuzlayacak taban örgütlülerini bugünden oluşturmak ve bunları kendi içinde merkezileştirmek... İşte bizi zafere taşıyacak olan tek doğru mücadele hattı budur.

SERMAYENİN "BÖLÜCÜ" TAKTİKLERİNE KARŞI DURALIM

İşçi sınıfının değişik kesimlerini birbirine hedef gösteren taktikler korucu basın eliyle piyasaya sürülmeye başlandı. Önümüzdeki dönemde emekçi kitlelerin öfkesinin daha da yoğunlaşacağını sermaye sınıfı çok iyi biliyor. Bu nedenle, bu öfkenin hedefini şaşırtmak, dostunu düşmanını ayırdedemez hale getirmek, dikkatleri ortak sınıf sorunlarından ve görevlerinden uzaklaştırmak vb. için elinden geleni ardına koymayacak. Bunu yaparken de en başta işçi sınıfının devrimci bilinç ve örgütlülük alanındaki zaaflarından yararlanacak. Sınıfı hem kendi içinde bölmek, hem de Kürt halkının ve diğer emekçilerin mücadelesinden ayrı tutmak için kirli propaganda silahının namlusunu doğrultacak. İşçi ve emekçilerin ulusal köken, dini inanç, çalışma koşulları vb. açılardan farklılıklar taşıyan çeşitli kesimlerini bölmek ve birbirlerine karşı kışkırtmak için dört dönecek. Gerekirse kanlı senaryolar yazıp hayata geçirmekten geri durmayacak.

Çorum, Maraş, Sivas ve sermayenin kirli savaşında kurban edilen Türk emekçilerinin cenazelerinde devlet eliyle tezgahlanan şovenist provokasyonlar vb. unutulmamalı. Sermaye bu yolla Türk şovenizmi ile Kürt düşmanlığını daha da körükleyip Türk ve Kürt işçilerinin mücadele birliğinin önüne geçmeye çalışır. Alevi-sünni, laik-dinci kutuplaşmalarını körükler. Bunlarla kalmaz, özel sektör işçileri ile Kamu İktisadi Teşekkülleri işçilerini, işsizlerle çalışanları, kadrolu işçilerle sözleşmeli ve geçici işçileri, sendikalılarla sendikasızları, farklı sendikaların çatısı altındakileri vb. birbirinin karşısına koyar. Böylece, saldırının önünü açmanın hesabını yapar. Bu saldırıyı boşa çıkartmak zorunlu. Bu ise görevlerimizi kendi günlük, kısmi çıkarlarımızın ötesinde devrimci bir sınıf perspektifiyle ele almamızla mümkün olabilir.

Örneğin, bugün KİT işçileri hedef tahtasında ve özel sektör işçileri ile karşı karşıya getirilmek isteniyor. Sanki krizin sorumlusu KİT işçileri ve sanki KİT işçilerinin kapı dışarı edilmesi ile özel sektör işçileri krizin faturasından ve tensikatlardan kurtulacak. Sermaye eğer demagojilerle sınıfı böler, bu eşiği başarıyla atlarsa, hiç kuşku olmamalı ki yarın da özel sektör işçileri işsizlerin çıkarlarını savunma bahanesiyle hedef tahtasına yatırılacak. "Ülkede karın tokluğuna çalışacak milyonlarca işsiz varken, siz ne hakla durumunuzdan şikayet ediyorsunuz?" denilecek.

İşsizliğin, kapanan fabrikaların sorumlusu kapitalist düzen ve sermaye sınıfıdır. Neden yeni yatırım alanları açılmıyor da sermaye spekülatif alanlarda yoğunlaşıyor? Sermayenin karı arttığı halde neden üretim artmıyor? Ülkenin kaynakları mı yok; dünyanın kaynakları mı yok? Bir yanda kapitalistlerin depolarında buğday stokları çürürken, diğer yanda milyarlarca insan neden açlık ve sefalet içinde yaşıyor ve ölüyor? Sermaye sınıfının derdi kapanan fabrikalar ve işsiz kalan işçiler mi, yoksa sadece kar mı? Faiz, borsa vb. gibi daha karlı alanlara sermaye aktarmak için gözünü kırpmadan fabrikalarını kapatan ve binlerce işçiyi sokağa atanlar ile bu demagojinin başını çekenler aynı kapitalistler sınıfı değil mi? Sorular çoğaltılabilir. Ama bu kadarı bile, tüm bu sorunların temel nedeninin kapitalizm olduğunu ortaya koymaya yeter. "Kar için üretim" esasına göre çalışan kapitalizmi yıkmadan ve üretimde toplumsal ihtiyaçları esas alan sosyalizmi kurmadan tüm bu sorunlardan kurtulabilmek mümkün değildir.

Sadece kendi günlük çıkarlarının peşinde koşturanlar, sadece kendi paçasını kurtarmayı düşünenler, sermaye sınıfının tuzağına da en başta yakalananlar olacaktır. Bu ne kendilerine ne de sınıfa hiçbir yarar sağlamaz, tersine sermayenin saldırısının önü açılır ve yarın namlu kendilerine doğrultulduğunda destek alacakları kimse de kalmaz yanlarında. Hem KİT, hem de özel işyerlerindeki tensikatlara, işçi sınıfı ordusunun işsiz çoğunluğunun sefaletine, kirli savaşa, özelleştirmelere, devlet terörüne "Dur!" demek için, genel grev-genel direnişi örgütlemek ve bu yoldan devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek görevi ile yükümlüyüz.

ASGARİ ÜCRET KOMİSYONU TOPLANDI

Bu Kez Seyirci Kalma!

Her Üç İşçiden Yalnızca Biri Sigortalıdır. ve Her Yedi Sigortalı İşçiden Yalnızca Biri Sendikalıdır. Hiçbir Kaydı Olmayan, Kaçak ve Sigortasız Olarak Çalıştırılan İşçilerin Sayısı İse Toplam Sigortalı İşçi Sayısından Çok Daha Fazladır. Bu Tablo Göstermektedir ki, "Asgari Ücret" Sınıfın Büyük Çoğunluğu İçin "Azami Ücret"tir!

Asgari ücret tespit komisyonu, her yıl sahneye koyduğu oyununu bir kez daha sergilemek üzere, geçtiğimiz günlerde ilk toplantısını yaptı. Sermayenin komisyondaki bir kolu, sendika bürokratları, "asgari" ücretteki bir yıllık %100'ü geçen aşınmanın telafi edilmesini, ücret düzeyi hesaplanırken sadece işçinin değil ailesinin ihtiyaçlarının da hesaba katılmasını, asgari ücretin vergi kapsamı dışında bırakılmasını talep edecekler. Kararlıyız, bir adım dahi geri atmayız diye nutuk çekecekler. Sermayenin patron temsilcileri kolu, ücretlerin zaten çok yüksek olduğunu, bunun krize neden olduğunu, "asgari" ücretin yüksek belirlenmesi durumunda işçi ücretlerini ödeyemez duruma düşen bir çok fabrikanın kapanacağını ve bunun ne işçiye ne de işverene yarayacağını, "asgari" ücretin düşük tutulması ama vergi kapsamı dışına alınarak bunun telafi edilmesi gerektiğini savunacaklar. Sermayenin komisyondaki diğer kolu, devlet temsilcileri ise, tarafsızlık pozları takınarak diğer iki "tarafı" uzlaştırma rolüne soyunacaklar. "Asgari" ücretin vergi kapsamı dışında bırakılması için yasal düzenlemelerin hazırlıklarına başlandığını, parlamentoda ilgili komisyonların kurulduğunu ve kısa sürede bir sonuç alacaklarını, devletin "asgari" ücretliyi ezdirmeyeceğini, taraflar arasında bir an önce bir anlaşmanın sağlanması gerektiğini belirtecekler.

Sendika bürokratları, sınıfın öfkesini yatıştırmak ve kendi suç ortaklığının üzerini örtmek için, komisyonda işçi sınıfının çıkarları için canla başla çalışıyor görüntüsü verecekler. Hatta belki daha da "ileri" gidip, yarım bıyık bırakma vb. soytarılıklar da yapacaklar. Gazetelerde sert demeçleri manşet olacak. İki ay sonra, işçi sınıfının talebinin çok uzağında, sermaye sınıfının talebinin ise çok yakınında bir ücret, komisyon tarafından açıklanacak. Sendika bürokratları, komisyonda işçi temsilcilerinin azınlıkta olduğunu ve bu yüzden ellerinden daha fazla bir şey gelmediğini belirtecekler. Bu hainlere şöyle sormak gerekmiyor mu? "Savunur göründüğünüz talepleri icazet ile değil, mücadele ile kazanmak için neden işçi sınıfını eyleme geçirmediniz, sermayenin saldırılarına karşı genel grev-genel direniş örgütlemediniz?"

"Asgari" ücret tüm sınıfın sorunudur!

Sermaye sınıfı "asgari" ücret silahı ile namlusunu sınıfın bütün kesimlerine karşı doğrultur. Ama, bunun üzerini örtmek için "asgari" ücret sorununu sınıfın küçük bir kesiminin sorunu olarak göstermeye çalışır. Önce rakamlarla oynayarak, istatistikleri çarpıtarak işe başlar. "Asgari" ücretli sayısını çok düşük, TİS hakkına sahip işçilerin sayısını da çok yüksek göstermeye çalışır. Üstelik onun da en yüksek ücret alan çok küçük bir kesimini gösterge sayar. Böylece yüksek(!) ücret düzeyinin ekonomik krizin başlıca sebebi olduğu yalanına malzeme toplar. Oysa ülkedeki -yaklaşık 20 milyon- işgücü arzının sadece küçük bir bölümü -yaklaşık 6.5 milyon- sigortaya kayıtlıdır. Sigortaya kayıtlı olan işçilerin önemli bir bölümü toplu-sözleşme hakkından yararlanamamakta ve "asgari" ücret ile çalışmaktadır. Hiçbir kaydı bulunmayan, sigortasız ve kaçak çalıştırılan çoğu çocuk yaşta milyonlarca işçi vardır. Bunlar "asgari" ücretin altında bir ücret ile çalışırlar. Buradan bakıldığında "asgari" ücretin sınıfın çoğunluğu için azami ücret olduğu daha iyi görülür.

"Asgari" ücret sorunu, yalnızca sınıfın çoğunluğu bu ücreti aldığı için değil, aynı zamanda sermayenin sınıfa karşı saldırısının bir aracı olduğu için de bütün sınıfın sorunudur. Milyonlarca işsizin baskısıyla yığınlar "asgari" ücretle çalışmaya mahkum edilir. "Asgari" ücretin baskısıyla da ücreti daha yüksek olan kesimlerin ücretleri aşağıya çekilir. "Asgari" ücretin sefalet ücreti olarak belirlenmesi, sonuçlarını zincirleme olarak -işsizler de dahil- bütün sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesinde ortaya koyar. Bu yüzden kendi işyerlerinde "asgari" ücretle çalışan sayısı görece az olan tekelci sermaye kesimi bile, "asgari" ücret düzeyi ile yakından ilgilenir. Bunu aşağıya çekmeyi kendisine başlıca bir iş edinir.

"Asgari" ücret düzeyinden ilk etkilenen milyonlar, sınıfın dağınık ve örgütsüz kesimleridir. Bu yüzden kendi başlarına genel bir direniş sergilemeleri kolay değildir. İşçi sınıfının daha örgütlü, bilinçli kesimleri burada önderlik sorumluluğu ile yükümlüdür. İşe ilk giriş ücretinin yükseltilmesi gibi talepler, sınıfın sadece belirli bir kesiminin çıkarları temelinde formüle edildiği için yetersizdir. Bu tür talepler etrafında yürütülen mücadeleyle kısmi "başarılar" sağlansa bile, bu kazanımlar hem geçici olacak, hem de peşisıra gelecek işçi kıyımları karşısında çaresiz kalacak ve soluğu tüketecektir. Bu tür talepler genel bir direniş doğrultusunda diğer kesimleri seferber etme yeteneğine sahip değildir. Sınıfı ve emekçileri seferber edecek talepleri öne çıkarmak gereklidir. Öyleyse işsizliğe karşı ve işsiz sınıf kardeşlerimizin çıkarlarını da gözeten talepleri yükseltmeli ve kararlılıkla savunmalıyız. Ücretlerin düzeyi düşürülmeden, vardiya sayıları arttırılarak ve çalışma süreleri kısaltılarak tüm işçilere iş talep edilmelidir. Bu ülkenin kaynakları herkese iş, herkese ekmek için yeterlidir. Bunun önündeki engel sermayenin egemenliğidir. Bu egemenlik hedef alınılmadığı ve bu doğrultuda devrimci mevziler kazanılmadığı sürece sağlanan "kazanımlar" suya yazılmış birer yazı olacaktır. Bu yüzden mücadelemiz kapitalizmin temellerini, sermayenin egemenliğini hedeflemelidir.

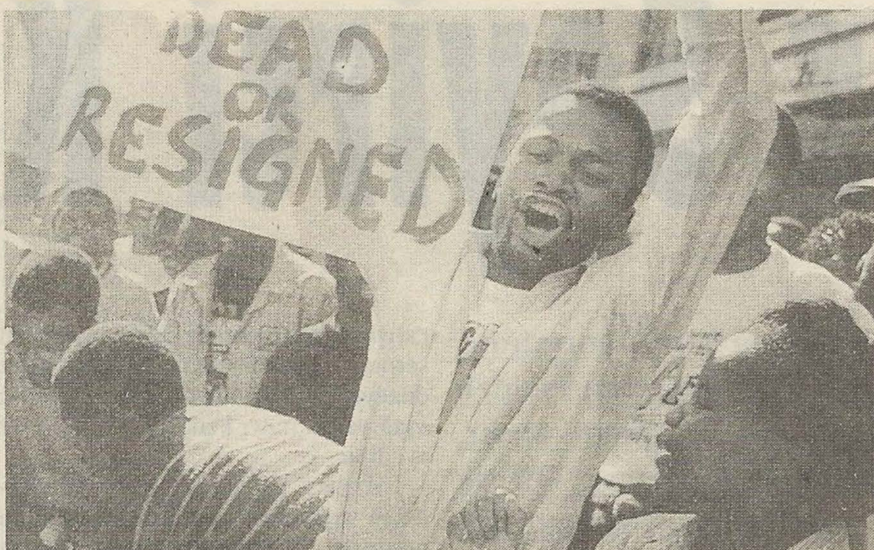

Sermaye Devletine Kalırsa İşçiyi Ölüm Emekli Edecek!

Yasadaki yeni düzenleme ile hem emeklilik yaşı, hem de prim ödeme gün sayısı artırılıyor. Örneğin, seçeneklerden birinde, emekli olabilmek için sınır, kadın işçilerde 55, erkek işçilerde 60 yaşa kadar yükseltiliyor. Ayrıca buna ek olarak, kadın işçilerde net 7200 iş günü -yani 20 yıl-, erkek işçilerde ise net 9000 iş günü -yani 25 yıl- prim ödenmiş olması zorunluluğu getiriliyor. Aksi takdirde, emekli olabilmek, emekli ikramiyesi ve aylığı alabilmek mümkün olmayacak. Vasıflı işçilerin bile işsizlik ve işçi kıyımı ile çok sık karşılaştığı Türkiye'de, vasıfsız bir işçinin 20-25 yıl düzenli olarak bir işte çalışabilmesi pratik olarak mümkün değil. Üstelik çalıştığı süreler için bile, ücretinden kesintisi yapıldığı halde sigorta priminin düzenli ödenmediği, patronların devletin himayesinde bu işi de kılıfına uydurduğu dikkate alınırsa, yeni yasaya göre milyonlarca işçinin, emekliliğin yüzünü görmeden ölümün yüzünü göreceği gerçeği daha iyi ortaya çıkıyor. Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin ağır sömürü koşulları, Türkiye'de işçilerin posasını 50 yaşına gelmeden çıkartıp atıyor. Birçok işçi emekli olamadan ya da emekliliğinin ilk yıllarında ölüp gidiyor. Tabii ki, eğer iş cinayetlerinden, polis coplarından, intihar girişimlerinden sonra hayatta kalmayı başarmışsa! İşte sermaye devleti bu yeni yasa ile işçilere, zaten sefalet içinde ve ek işlerde çalışarak geçirdikleri bu kısa "emeklilik" yıllarını bile çok gördüğünü gösteriyor. İşçiyi çalışırken öldürüp, zaten SSK yağması, patron soygunu ile dibine darı ekilen emeklilik primlerini de gaspetmeyi hesaplıyor. Böylece işçiler, sermaye sınıfının krizi kazasız belasız atlatması için üzerlerine düşen "fedakarlığı" yapmış olacaklar. Sermaye sınıfı da kendi üzerine düşen "fedakarlığı", talan sofrasında her vurgun öncesinde ellerini havaya kaldırıp emekli olmadan ölen işçilerin "ruhuna fatiha okuyarak" yerine getirecek. Daha ne yapsın ki?!

ANC Rejimin Hizmetinde...

Apartheid'in Tasfiyesi Olarak Adlandırılan Bu Sürecin Gerçek Anlamı Bambaşkadır. ANC Bir Ulusal Kurtuluş Hareketi Olarak Devrimci Mücadele İle Teslimiyet Arasında Seçim Yapmıştır. Seçilen Teslimiyettir. Yapılan Irkçı Burjuvazinin Çizdiği Sınırlar İçerisinde Apartheid'in Kıyafetini Değiştirmek, Böylece Irkçı Burjuvazinin Bütün Çirkinliği İle Sırıtan Suçlarının Üzerini Örtmektir.

ANC misyonunu utanç verici bir biçimde tamamladı. Kurulu düzene kayıtsız şartsız teslim olarak onunla bütünleşti. Karşılığında ise "hükümet makamına ortaklığı" elde ederek ırkçı burjuvaziye memur oldu.

Oysa, siyah halkın ırkçı rejime karşı mücadelesinin nihai hedefi, oy kullanma hakkı elde etmek veya kurulu düzen içinde yasal eşitlik sağlamak değildi. Güney Afrika halkının uğruna mücadele yürüttüğü talepler, ANC'nin 1955'te kabul edilen programında şöyle tanımlanıyordu: *"Ülkemizin ulusal zenginliği halka devredilecektir (...) maden zenginlikleri, bankalar, tekel konumundaki sanayi kuruluşları devletleştirileceklerdir, tüm diğer ticari ve sınaii kuruluşlar denetim altına alınacaklardır (...) tüm topraklar açlığı ve toprak ihtiyacını ortadan kaldırmak için köylüler arasında paylaştırılacaktır."*

Güney Afrika halkı ırkçı rejimi yıkmak, devrim yapmak ve bu taleplerini hayata geçirmek için destanlaşmış bir mücadele yürüttü. ANC'ye görkemli bir prestij kazandıran ve Nelson'u Mandela yapan, bu ülke devrimcilerinin ve emekçilerinin Soweto'da, Sharpville'de yıllardır dökülen kanıdır. Apartheid ayakta kalmak için sadece son otuz yıl içinde bir buçuk milyon insanı katletmiştir!

"Apartheid'in tasfiyesi": Hangi İhtiyacın Ürünü?

Ancak, bu barbarlığa rağmen ırkçı burjuvazi devrimci muhalefeti tasfiye edemedi. Tersine mücadele gün geçtikçe güçlendi. Dünya halklarının desteğini ve sempatisini kazandı. Irkçı rejim dünya burjuvazisinin onayı ile en vahşi şiddet yöntemlerine başvurdu. Tüm bu Şiddet politikasına rağmen muhalefet canlılığını arttırarak büyüdü. Güney Afrika'nın dünya kapitalist sistemi açısından taşıdığı özel önem yeterince açıktır. Dolayısıyla, Apartheid'in geleceği sadece De Klerk ve danışmanlarının değil, kapitalizmin kalburüstü uzmanlarının da başta gelen endişelerinden birisiydi. Onun geleceğine ilişkin stratejik planlar, Pretoria'da değil, Washington ve Londra'da tasarlanıyor ve hazırlanıyordu.

Apartheid'in geleceğini teminat altına almak için şiddet tek başına kalıcı bir çözüm olamazdı. Bunu, şiddeti doğrudan uygulayanlar da kabul ediyorlardı. Tek çıkış yolu ise, riskleri asgari düzeyde tutarak, siyah çoğunluğun elit kadrolarını ve embriyon düzeydeki zenci burjuvaziyi iktidara ortak etmekti. Başka bir ifade ile devrimci burjuva muhalefeti önce teslim almak ve ardından da hükümete ortak ederek düzenle bütünleştirmekti. Nihayet yapılan ve adına da "Apartheid'in tasfiyesi" denilen budur.

Apartheid'in "tasfiyesinin" zamanlaması da bir tesadüf değildir. Dünya devrimci hareketinin büyük bir gerileme ve zayıflama sürecine girdiği bir dönemde, Mandela'nın konforlu bir cezaevine nakledilmesiyle bu doğrultuda ilk pratik adım atılmış oldu. Sovyetler Birliği'nin çöküşe doğru ilerlediğinin kesinleşmesinin ardından ise Mandela serbest bırakılarak bu ilk adım pekiştirildi.

Teslimiyetin temel nedeni ANC önderliğinin burjuva sınıfsal karakteri olmakla birlikte, devrimci mücadelenin uluslararası planda yaşadığı ciddi güç kaybının da bu süreç üzerinde belirleyici bir etkisi vardır. ANC'nin ırkçı rejimle pazarlıklar yürütmeye başladığı dönemin dünya genelinde devrimci mücadelenin dibe vurduğu bir dönem olması tesadüfi değil, bu önemli gelişmeyle doğrudan bağlantılıdır.

Hükümet ANC'ye; İktidar Irkçı-Beyaz Burjuvaziye

ANC, hükümet olmakla toplumun dev ekonomik, sosyal, kültürel sorunlarına çözüm getirebileceğini sanıyor. Seçim vaadlerini de bu inanca göre sıralıyor. Ekonomide canlılık yaratmak için öngörülen büyük altyapı projelerinin yanısıra, hükümetin müdahalesiyle, 5 yılda bir milyon lojman inşa etmek, 12 milyon zencinin mahrum bırakıldığı içme suyu hizmetini karşılamak, nüfusun % 75'ine elektrik hizmeti götürmek, çalışır nüfusun % 49'unun işsiz olduğu zencilere iş temin etmek, ziraat dışı sektörde yılda 300 bin ile 500 bin arasında değişecek miktarda iş kadrosu açmak vs. vs...

ANC bu hayallerle oyalanırken, ırkçı burjuvazi ve çokuluslu tekeller kendi çıkarları doğrultusunda önemli adımlar attılar. Mandela Avrupa başkentlerinde ve Amerika'da, çokuluslu tekel temsilcilerine Güney Afrika'ya yatırım için brifingler vermekle meşgulken, bu arada ırkçı burjuvazi, zenci kanıyla yıkanmış ganimetleri sağlama almakla, ANC ve ortaklarının gözlerini kamaştıran politik iktidarı işlevsiz hale getirmekle meşguldü.

Irkçı burjuvazi hükümetin ekonomik alandaki tüm yetkilerini budadı. Mandela'nın devraldığı, daha doğrusu ortak olduğu politik iktidar en temel yetkilerinden arınmış, ordu, polis ve adalet sektörleri dışında hükmedeceği alan olamayan bir iktidardır. Ordu, polis ve adalet mekanizmasının hangi sağlam ellerde ve kimin hizmetinde olduğunu ise belirtmeye bile gerek yoktur.

Bu zaman zarfı içinde neoliberalizmin gerektirdiği yapısal reformlar gerçekleştirildi. Ekonominin can damarını oluşturan, politik iktidarın ekonomiye hükmetmek için yararlandığı ESKOM ve SASOL gibi belli başlı kamu işletmeleri özelleştirildiler. Burjuvazi, stratejik önemi olan ve en çok gelir getiren kamu işletmelerini de "güvenilir dostlar" arasında paylaştırararak özelleştirdi. Devletin mali politikasını belirleyen merkez bankası hükümetin denetiminden çıkartılarak bağımsızlaştırıldı. Vergilendirmeden ve devletleştirmeden kurtulmak için yurt dışına kaçırılan sermaye astronomik rakamlarla ifade ediliyor. Bazı kuruluşlar da herhangi bir devletleştirme ihtimali göz önünde tutularak, apar topar Avrupa'da oluşturulan yabancı naylon şirketlere devredildiler. Bunların başında ünlü Anglo-Amerikan ve Rembrandt geliyor. Bu neo-liberal reformlar sonucu, bugün Güney Afrika'nın ekonomik koşulları öyle bir noktaya getirilmiştir ki, "sefalete karşı savaş" sloganıyla işe başlayan Mandela hükümetinin başta IMF ve Dünya Bankası olmak üzere uluslararası mali kuruluşların onayını almadan ekonomik politika saptama olanağı hiç yoktur.

Sorunlar Sürüyor: Mücadele de Sürecek

Kuşku yok ki, Mandela'nın devlet başkanlığına getirilmesi güçlü bir savaşım geleneği olan Güney Afrika halkını oyalamaya yetmeyecektir. Yeni iktidarın yapacağı da, tıpkı eskisi gibi dünyanın bir çok yerinde iflas etmiş neo-liberal reçeteleri uygulamaya çalışmak olacaktır. Güney Afrika toplumunun dinamizmi, modern işçi sınıfının militan ruhu, güçlü savaşım geleneği dikkate alınınca, Pretoria kapitalizminin yeni memurlarının işlerinin de hiç kolay olmayacağını görmek zor değildir.

Yeni iktidar yoğun toplumsal çelişkiler yığını arasına sıkıştırılmış bir barut fıçısı üstüne oturuyor. Kısa sürede karşılaşacağı sorunların altında ezilmeye mahkumdur. Oy kullandıktan sonra bir siyah seçmenin söylediği şu sözler, ülkedeki toplumsal ruh halini de isabetlice özetlemiş oluyor: *"Hepimiz ANC'ye oy veriyoruz. Bunlar kardeşlerimizdir ve vaadedilmiş toprakları nihayet elde etmek için tek şansımızdır. Eğer ANC bize toprak ve iş vermezse bu kez ona karşı mücadele ederiz! Anne ve babalarımızın beyazlara karşı verdikleri savaşımdan daha da güçlü bir biçimde!"*

ANC'nin ihaneti ve teslimiyeti sonucu, Güney Afrika'daki devrimci mücadelenin bir gerileme yaşadığı doğrudur. Ulusal taleplerin ağırlıkta olduğu süreç olumsuz bir biçimde kapandı. Fakat,madalyonun bir de öbür yüzü var. İşçi sınıfı ve emekçiler, böylece, ulusal nitelikteki ayak bağlarından, küçükburjuva önderliğin vesayetinden de kurtulmuş oldular. Bu aynı zamanda işçi ve emekçilerin kendi bayrakları altında saflaşma olanaklarının artmış olması anlamına da gelmektedir.

Solingen Katliamı 1. Yıldönümünde Binlerce İnsan Tarafından Lanetlendi!

Bundan bir yıl önce, Solingen'de, tekellerin beslemesi faşistler tarafından 5 kişilik bir Türk ailesi yakılarak katledilmişti. Sonraki tarihlerde saldırılar hız kazanarak devam etti. Dahası, bu saldırılar, emperyalist burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik krizi gizlemenin politik aracı olarak kullanılmaya başlandı. Eskiden beri sürdürülen bu politika, bugün daha özel bir ağırlık kazanmaktadır. Öyle ki Almanya Cumhurbaşkanlığı'na ırkçılığı, yabancı düşmanlığını körükleyen bir kişi getiriliyor. Çıkarılan çeşitli yasalarla ırkçılık ve şovenizm körükleniyor. Emperyalistler bu işi doğrudan kendileri körüklüyor ve örgütlüyor. Kuşkusuz, bunlar aynı zamanda insan hakları savunucusu pozlarıyla kamuoyunun bilincini de çarpıtmaya çalışmaktadırlar.

Bu politikalar salt Alman kapitalizmi için mi geçerlidir? Kuşkusuz hayır! Türk burjuvazisinin tutumu da farklı değildir. Kürt ulusu üzerinde estirilen terör, katliam ve sürgünler, yurtdışında çalışan işçilere yönelik aşağılayıcı tutumlar, işin gerçek özünü kavramaya yeterlidir. Türkiye burjuvazisi ülkede dizginsiz bir ırkçılık sürdürürken, Almanya'daki ırkçılığa karşı samimi bir tutum alamaz.

Solingen katliamının 1. yıldönümünde 28 ve 29 Mayıs tarihlerinde iki gösteri düzenlendi. Anti-faşist kesimlerin düzenlediği, Alman emperyalizmini de doğrudan hedef alan ilk gösteriye çeşitli anti-faşist gruplarla, Almanya Markist-Leninist Partisi(MLPD) ve EKİM'in de aralarında bulunduğu Türkiyeli devrimci gruplar ve örgütler katıldılar.

İkinci gün düzenlenen ve amacı ırkçılığı, faşist saldırıları aklamaya yönelik olan TC'nin konsolosluk ve sivil faşist güçlerle desteklediği miting ise sönük geçti. Birinci gün görülen binlerce polisin ikinci gün ortada gözükmemesi de doğrusu, bir çok şeyi anlatmaya yetiyordu.

Kazanan hep ilerici insanlık ve işçi sınıfı olacaktır!

Köln/Kızıl Bayrak

Bu Anlaşma İle, İsrail'in Filistin Halkı Üzerindeki Egemenliğine Yasal Bir Sömürgecilik Statüsü Kazandırılmıştır. FKÖ'nün Onur Kırıcı Teslimiyeti İle Birlikte 27 Yıllık Siyonist Askeri İşgalin Maddi Ve Manevi Sonuçları Bakımından İsrail Aklanmıştır. Bu Anlaşma Filistin Devrimcileri'ni Yeni Bir Saflaşma Sürecine Sokmuştur.

Filistin Halkı İhaneti ve Teslimiyeti Altedecektir!

Özgür Bir Filistin İçin!

Filistin ulusal kurtuluş hareketi, uzun bir dönem için, Ortadoğu'da devrimci dinamiğin başlıca temsilcisi oldu. Filistin halkının onyıllarca süren kahramanca mücadelesi sayesinde edinilen bu onurlu konum, bugün FKÖ önderliğinin yüzkızartıcı teslimiyeti ve ihaneti sonucu artık yitirilmiş bulunuluyor.

Filistin halkı, yoğun çelişkiler yumağı ve karmaşık ilişkiler alanı olan Ortadoğu gibi bir coğrafyada, onyıllar boyu yiğitçe direndi. Komplo, ihanet ve teslimiyet bu zorlu mücadelede hep yanıbaşında oldu. Gerici Arap rejimlerinin ihanet ve teslimiyette birbirleriyle yarıştıkları bir ortamda, Filistin halkı, emperyalizmin kayıtsız şartsız desteklediği siyonist işgalci güçlere karşı meşru hakları için kararlılıkla savaştı. İşgai altındaki toprakları kurtarmak, bağımsız, laik ve demokratik bir Filistin Cumhuriyeti kurmak hedefleniyordu. Bunun içindir ki, Filistin halk kitleleri 20. yüzyılın en zorlu ve özverili mücadelelerinden birini verdiler.

Bugün Arafat-Rabin antlaşmasının sağladığı "kasaba muhtariyeti", Filistin halkının en temel meşru istemlerinin ve bu uğurda verilen mücadelenin karşılığı olması bir yana, onur kırıcı bir teslimiyetin ifadesidir. Emperyalist mihrakların ve gerici Arap rejimlerinin sözkonusu anlaşmaya yağdırdıkları övgüler, gerçekte FKÖ'yü teslim almış olmanın sevinç çığlıklarıdır. Çünkü Filistin sorununun muhatabı yalnızca İsrail değildir. Sorun başından itibaren bölgedeki çıkarları nedeniyle emperyalizmi ve bölgedeki gerici ve kukla Arap rejimlerini çok yakından ilgilendirmiştir.

İsrail'in amacı nettir. Bu amaç işgal altında tuttuğu Filistin topraklarını ilhak ederek sınırlarını genişletmek, dünyanın dört bir köşesinden taşıdığı "kolonlar"ı bu topraklara yerleştirerek siyonizmin "Büyük İsrail" emelini gerçekleştirmektir. Siyonizm bu hedefe ulaşmakta epeyce mesafe almış bulunuyor. İsrail bir çok açıdan bugün Ortadoğu'nun en güçlü, en zinde ve en atak devletidir.

Filistin halkı sadece siyonist işgale karşı direnmedi, emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığını ve hesaplarını da hedeflemek durumunda kaldı. Zira siyonistler "Büyük İsrail" hedefine dayalı yayılmacı politikalarını hayata geçirebilmek için başta ABD olmak üzere tüm emperyalist mihrakların aktif desteğine sahiptiler. Onlar para ve silah başta olmak üzere her açıdan destekleniyorlardı. 1970'ten bu yana yalnızca ABD'nin İsrail'e yardımı 80 milyar doları aşmaktadır. Bu yardım boşuna değildir. Siyonist İsrail emperyalizmin Ortadoğu'daki koçbaşıdır.

Filistin sorununun önemli bir diğer boyutu da, Arap rejimlerinin Filistin ulusal kurtuluş hareketi ile olan değişken ve karmaşık ilişkileridir. En gericisinden en ilerici maskelisine kadar tüm Arap rejimleri Filistin sorununun Filistin halkının bağımsız, demokratik, laik ve ilerici talepleri doğrultusunda devrimci bir çözümüne, farklı nedenlerle, başından beri karşı çıktılar. BAAS'çılar Filistin ulusal kurtuluş hareketini ideolojik etkileri altına alarak onu bölgede Arap milliyetçiliğini yaymanın bir olanağına dönüştürmeyi hesaplıyorlardı. Petrol monarşileri biricik kudretleri olan dolar gücüyle Filistin direnişini satın almaya, mücadelenin tüm ilerici yönlerini tasfiye etmeye çalıştılar. Ürdün kralı ise sorunu kendi tahtının geleceğini garantiye alan bir platforma çekmeye, düzeniçi bir çözüm potasına akıtmaya çalıştı.

FKÖ bu gerici mihraklar arasında sürekli mekik dokuyan tutarsız bir çizgi izledi. Kimilerinin mali yardımından, kimilerinin ikamet olanaklarından ve lojistik desteğinden yararlanmaya çalıştı. Daha da kötüsü, Filistin trajedisinin baş sorumlusu olan ve mücadeleyi açıktan bastırmaya çalışan emperyalist güçlere yaranmak için adeta fırsat kolladı. FKÖ misyonerleri ABD'nin katı tavrını yumuşatmak umuduyla Avrupalı emperyalistlerin eşiklerini aşındırdılar.

Uluslararası plandaki karşı-devrimci dalganın olumsuz etkilerinin payı saklı tutulmak kaydıyla, Filistin sorununun bilinen sürece sokulmasında belirleyici rolü FKÖ önderliğinin izlediği çizgi, politikasındaki ilkesizlik ve ilişkilerindeki omurgasızlık oynadı. Filistin halkının kimseye verecek zerre kadar ödünü yokken, FKÖ'nün bu ilişkilerinin her birisi, başlı başına bir ödünün karşılığında mümkün olabilmiştir. Bu ödün süreci nihayet emperyalizmin Filistin halkını resmen suçlu kürsüsüne oturtmasıyla sonuçlandı.

Bugün Filistin halkı siyonist işgalin kurbanı değil de adeta yaşanan trajedinin başlıca ve tek suçlusu gibi muamele görüyor. Oysa, bir halkı topyekün haritadan silme operasyonu Filistin halkına uygulanmıştır. 1948'de tek çırpıda sürgün edilen 800 bin kişi Filistinlidir. Topraklarına el konan, yüzlerce köyü yok edilen Filistin halkıdır. Mülteci kamplarında, sokaklarda, hastahanelerde, okullarda, dahası Lübnan'daki sürek avında katledilen on binlerce insan Filistinlidir. Dünyanın en azgın terörist devleti olan İsrail'in ordusunun, milislerinin ve "kolonlar"ının sokaklarda günübirlik kurşunlamaya devam ettikleri çocuklar Filistinlidir. *"Kan dökülmesine neden olmamış Filistin karşıtı bir eylemde ne ciddiyet ne de şeref vardır!"* diyerek terör saçan gözü dönmüş kolonların şiddeti ve baskısı altında yıllardır yaşayan Filistin halkıdır. Kısacası yaşamı ölüm, zindan ve sürgün arasında seçenek yapmaya indirgenen bir halktır Filistinliler.

Bu koşullarda FKÖ'nün imzaladığı anlaşmanın kayıtsız şartsız bir teslimiyet senedi olmaktan öte bir değeri ve anlamı yoktur. FKÖ'nün onur kırıcı teslimiyeti ile birlikte, 27 yıllık siyonist askeri işgalin maddi ve manevi sonuçları bakımından İsrail aklanmıştır. FKÖ, Filistin halkının tarihsel direnişini ve mücadelesini, bir "kasaba muhtariyeti" karşılığında, ayaklar altına sermiştir.

Bu anlaşma ile, İsrail'in Filistin halkı üzerindeki egemenliğine uluslararası hukuk kurallarına uyarlanmış, yasal bir sömürgecilik statüsü kazandırılmıştır. FKÖ önderliği özerklik statüsünün bağımsızlık için bir ön basamak olduğunu iddia ediyor. Oysa 29 Nisan'da Paris'te imzalanan anlaşmayla, Filistin yönetimi, özerk bölgelerde ekonomik planda en temel konularda karar alma yetkisinden yoksun bırakılmıştır. Bu bölgeler İsrail ürünlerinin kolaylıkla piyasaya sürülebileceği kapalı bir iç pazar işlevi görecektir.

Antlaşmanın içeriğine ilişkin şu değerlendirmeler dikkate değerdir: FKÖ Ulusal Konseyi eski üyesi Edward W.Said; "*....anlaşma Filistin halkı için bir teslimiyet belgesi, bir nevi Versailles antlaşmasıdır*" diyor. İsrailli yazar Amos Oz, olayı *"siyonizmin ikinci büyük zaferi"* olarak değerlendiriyor. ABD eski dışişleri bakanı James Baker'e göre ise, İsrail *"FKÖ'nün Filistin halkının temsilcisi olduğunu kabul etmek"* dışında hiçbir tavizde bulunmamıştır. Buna karşılık FKÖ, İsrail'i tanımakla ve önerdiği anlaşmayı imzalamakla, Filistin halkının en meşru taleplerinden vazgeçmiş, bu uğurdaki mücadeleyi tasfiye etmeye girişmiştir.

FKÖ'nün bu haklı ve kahramanca mücadeleyi pazarlayarak elde ettiği sonuç ister istemez Güney Afrika'yı hatırlatıyor. "Bantoustan", Apartheid'in Güney Afrika'da oluşturduğu otonom zenci yerleşim bölgelerinin, ırkçı gettoların adıdır. FKÖ önderliğinin Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesini, İntifada'nın kazanımlarını, ulusal kurtuluş perspektifini Avrupa'nın lüks otel localarında pazarlayarak elde ettiği biricik sonuç, biri Gazze şeridinde öteki Eriha'da olmak üzere, iki "Bantoustan" elde etmek olmuştur.

FKÖ'nün bu ihanetine Filistin halkı sessiz kalmadı ve kalmayacaktır. Sonu gelen, iflas eden FKÖ önderliği ve onun mücadele anlayışıdır. İmzalanan anlaşma ile FKÖ, aslında misyonunun sona erdiğini ilan etmiştir. Ancak bu, Filistin halkının mücadelesinin sonu anlamına gelmemektedir. Sadece roller değişmiştir. FKÖ bundan sonra işgalci İsrail ordusuyla yakın bir işbirliği içinde bölgede "barış"ı sağlamaya çalışacaktır. Bu "barış" İntifadayı kırmak, Filistinli emekçilerin direniş dinamiklerini köreltmek, İsrail burjuvazisinin sömürüsüne karşı uslu davranmalarını sağlamak ve genç Filistin burjuvazisinin gelişmesini güvence altına almak anlamına gelmektedir.

FKÖ, Arafat-Rabin antlaşmasının Filistin halkına sağladığı özerkliğin bağımsızlık için bir ön adım olduğunu ve yakın gelecekte bağımsız ve egemen bir Filistin devletinin kurulacağını iddia ediyor. Bu propaganda kampanyasının bilinçlerde görece bir karışıklık ve belirsizlik yarattığı doğrudur. Ancak, İntifada dinamiğinin kırılamadığı, direniş ve mücadele azminin canlılığını sürdürdüğü, mücadelenin devamı için yoğun bir çaba harcandığı da bir başka gerçektir.

Filistin halkı mücadelesine, FKÖ önderliğini ve onun Filistinli emekçilerin başına musallat ettiği icazetli Filistin burjuvazisinin egemenliğini de hedefleyen, yeni bir biçim ve içerik kazandırma seçeneği ile karşı karşıyadır. Anlaşmaya karşı olan güçler bu doğrultuda ortak bir cephe oluşturmuş bulunuyorlar. Bu cephe ideolojik, politik ve sınıfsal bakımdan heterojen bir yapıya sahiptir.

Arafat-Rabin antlaşması Filistinli devrimcilerin yeniden ve sağlıklı bir biçimde saflaşmalarının ortamını da yaratmış bulunmaktadır. Bu saflaşmanın kısa dönemde istenilen düzeyde ve netlikte olması kuşkusuz kolay değildir. Fakat epeyce sancılı da olsa, mücadele yeni bir temelde filizlenip gelişme sürecine girmiştir.

Gençliği Kazanmak Devrimi Kazanmaktır

Komünistler Bugün Öncelikle İşçi Sınıfının En Genç Unsurlarına Ulaşmaya, Onları Saflarına Çekmeye, Eğitmeye ve Örgütlemeye Büyük Önem Vermek Zorundadırlar.

Genç İşçiler Marksist-Leninist Dünya Görüşü ve İhtilalci Bir Ruh İle Eğitildiklerinde, Partinin En Militan, Kararlı ve Özverili Savaşçıları Olacaklardır.

Tüm toplumsal altüst oluş dönemlerinde gençlik son derece önemli ve etkin bir rol oynamıştır. Gerek dünya devrim deneyimlerinin gerekse ülkemizde yaşanan devrimci yükseliş dönemlerinin ortaya koyduğu bir gerçektir bu.

Özellikle ülkemizde gençlik devrimci enerjisi, atılganlığı, fedakarlığı, mücadelede kararlılığı ve militanlığı ile devrimci mücadelenin en ön saflarında yerini almıştır. Bunun içindir ki her dönem diktatörlüğün baş hedeflerinden biri haline gelmiştir. Kuşkusuz yaş özelliklerini esas alan soyut bir kategoriden değil, esas olarak ezilen sınıfların gençliğinden sözediyoruz. Nitekim Türkiye'nin yakın geçmişinde özel bir yer tutan devrimci gençlik mücadelesi de alt sınıflara mensup gençliğin omuzlarında yükselmiştir.

İşçi gençlik:
Komünistler için öncelikli alan

Devrimi kazanmak isteyen gençliği kazanmak zorundadır.

Bu yalnızca geleceğin gençliğin olmasından dolayı böyle değildir. Daha önemlisi ezilen sınıfların gençliği özverisi, inisiyatifi, devrimci enerjisi ve coşkusu ile devrim mücadelesinin en ağır yüklerini omuzlayacak, önüne çıkan güçlükler ve engeller karşısında bu özellikleri sayesinde en direngen ve kararlı davranabilecek kesimdir.

Kuşkusuz esas olarak işçi gençlik bu noktada son derece önemli bir rol oynayacaktır. Diğer devrimci deneyimlerin yanısıra Rus devrim deneyimi bu konuda yeterince açıktır. Devrimin partisi olan Bolşevik partide genç işçilerin oranı oldukça yüksektir. Lenin her dönemde, özellikle de devrimci mücadelenin yükseldiği dönemlerde, gençlere ve özellikle de genç işçilere gitmekte ve onları komitelere almakta cesur davranın çağrısı yapmış, bu çağrısını defalarca yinelemiştir. Lenin'e göre böylesi dönemlerde mücadelenin geleceğini çok büyük ölçüde genç işçiler belirleyecektir. Ülkemizde de genç işçilerin işçi sınıfı içinde oldukça yüksek bir orana sahip olduğu düşünüldüğünde, işçi gençliği kazanmanın önemi kendiliğinden anlaşılır.

Bu nedenle komünistler bugün özellikle ve öncelikle işçi sınıfının en genç unsurlarına ulaşmaya, onları saflarına çekmeye, eğitmeye ve örgütlemeye büyük bir önem vermek zorundadırlar. Bunun için bilinçli bir çaba ortaya koymak, olabildiğince geniş işçi gençlik kesimlerine ulaşmak, onların devrimci eğitimine özel bir önem vermek durumundayız. En ileri ve en devrimci sınıfın gençliğinin devrimci coşkusunu ve enerjisini harekete geçiremeyen, onun en diri en mücadeleci unsurlarını devrim mücadelesine kazanmayı başaramayan bir partileşme süreci, kendisine büyük bir güç katacak en önemli dayanaktan yoksun kalmış demektir. Zira genç işçiler marksist-leninist dünya görüşüyle ve ihtilalci bir ruh ile eğitildiklerinde, partinin en militan, en kararlı ve özverili savaşçıları olacaklardır.

Gençliğin devrimci bir parti için taşıdığı özel önem ve anlam konusunda Engels'in şu sözleri ne kadar açıklayıcıdır: "Bizde, devrim partisinde, gençlerin ağırlıkta olması doğal değil midir? Biz geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğindir. Biz, toplumu yenileştirenleriz, gençlik, yenileştiricileri seve seve izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadelenin partisiyiz, özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençler hazırdır."

Üniversite gençliği:
Abartmadan küçümsemeye mi?

Devrimci mücadelede işçi gençliğe yapılan vurgunun onun sınıfsal konumuyla ilgili olduğu açıktır. Öğrenci gençliğin sınıfsal bileşiminden dolayı ideolojik bakımdan tutarsız ve siyasal bakımdan istikrarsız olduğu bilinmektedir. Ancak bu bizi hiçbir biçimde öğrenci gençlik alanına ilişkin görev ve sorumluluklarımızı ihmal etmeye ya da küçümsemeye götürmemelidir.

Bugün Kürt ulusal hareketinin katettiği mesafeye ve işçi hareketindeki yükselişe paralel bir canlanmanın üniversite gençliği içinde yaşanmaması, bu alandaki durgunluğun süregelmesi komünistler açısından çok da şaşırtıcı değildir. Bunun pek çok nesnel ve öznel nedeni vardır. Fakat en temel olanı, işçi hareketinin, geçmiş dönemden farklı olarak toplumsal muhalefetin odağına oturmasına karşın, politik bir kuvvet olarak henüz ağırlığını koyamamış, bu yönüyle sarsıcı ve sürükleyici bir etkiyi henüz yaratamamış olmasıdır. Öğrenci gençlik alanına yaklaşımda bu gözetilemediği içindir ki, yaşanan durgunluk pek çok gençlik grubunda tam bir hayalkırıklığına yolaçmış bulunmaktadır. Düne kadar bu alana yönelik olarak varolan aşırı abartma yerini bu kez de tersinden küçümsemeye bırakmaktadır. Örneğin liselerde yaşanan canlanmayla birlikte sağlıksız bir tarzda bu alana bir yöneliş yaşanmaktadır. Gerek yüksek öğrenim alanından bu kaçış, gerekse de orta öğrenim alanına yöneliş, işin aslında hiçbir köklü değerlendirmeye ve kavrayışa dayanmamaktadır. Uzun bir dönem daha çok derneklerin ve akademik-demokratik mücadelenin dar alanına sıkışan, gençlik hareketinin gelişmesini dizginleyen temel sorunların çok uzağında kalan tartışmalarda da, aynı kavrayışsızlık ve perspektifsizlik sergilenmişti.

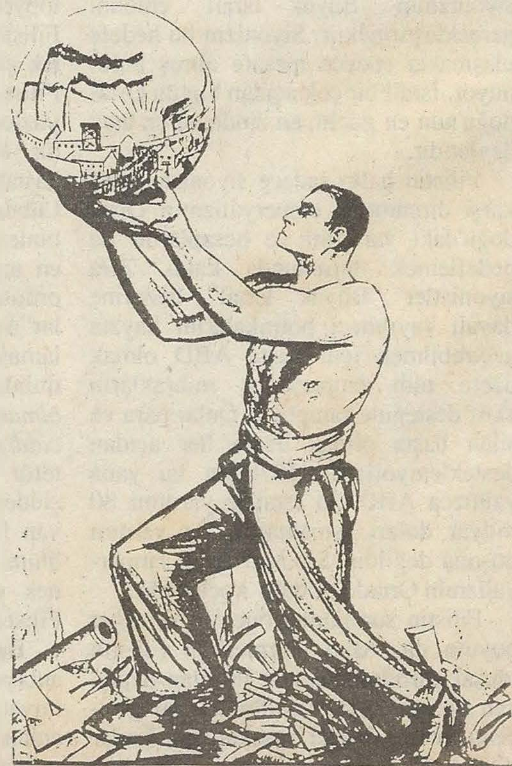
Bugün ülkemizde yüksek öğrenim gençliği alanında yaşanan durgunluk bu kesimin potansiyeli konusunda herhangi bir yanılsamaya yolaçmamalıdır. Durgunluk geçicidir. Ağır ve sancılı da olsa bugün toplumda yeni bir hareketlilik yaşanmaktadır. Kitle eylemliliği bir yükseliş çizgisi izlemektedir. Bu yükselişin önü kesilemediği koşullarda, mücadele toplumun çok daha geniş kesimlerini etkileyecek, peşinden sürükleyecektir. Aydınların en duyarlı kesimi olarak öğrenci gençliğin bunun dışında kalması düşünülemez.

Ancak öğrenci gençlik hareketinin geçmişteki, kitle eylemliliğine küçükburjuvazinin damgasını vurduğu dönemlerdeki genişliğe ve etkinliğe ulaşması da mümkün değildir. O dönem kendine özgü bir tarzda yaşanmış ve bugün artık geride kalmıştır. Bu nedenle öğrenci gençlik alanına yaklaşımda bu gerçek gözetilmek durumundadır.

Sonuç olarak, diktatörlük uyguladığı bilinçli politikalarla öğrenci gençliği politik yaşamın dışına itmeyi başarmış, fakat onu kazanamamıştır. Kazanma imkanlarına da sahip değildir. Bunun bilincinde olan düzen gençliği mücadele alanından uzak tutmak için her türlü yol ve yöntemi kullanmakta, dinsel gericilik ve faşist çeteler aracılığıyla da bu alan üzerinde etkinlik kurmaya çalışmaktadır. Öğrenci gençlik içindeki politik faaliyeti ihmal etmek, onları bir bütün olarak düzenin etki alanına terk etmek anlamına gelecektir. Geniş gençlik kitlelerine dönük olarak yürüteceğimiz politik faaliyet içinde onların en duyarlı, en diri ve en mücadeleci kesimlerini kazanmalı ve saflarımızda örgütlemeliyiz.

Liseli gençlik:
Dinamik ve verimli bir alan

Öte yandan son yıllarda liselerde kendisini yer yer eylemselliklerle ortaya koyan bir canlanma yaşanmaktadır. Henüz dar bir kesimin hareketliliğidir sözkonusu olan. Fakat orta-öğrenim alanı halihazırdaki tüm geriliğine ve zayıflığına rağmen hızlı bir politikleşme potansiyeli taşıdığını ortaya koymuştur. Özellikle 12 Eylül sonrasında liselerde yaşanan faşist-gerici kadrolaşma, gerici disiplin yönetmenlikleri, eğitimin gerici-faşist niteliği, okul yöneticileri ve öğretmenler ile polis işbirliği, dayak, hakaret, aşağılanma, öğrencilerden çeşitli adlar altında toplanan haraçlar, en sıradan akademik-demokratik istemlerin polis terörüyle yanıtlanması vb. ile bu alandaki gençlik çok yönlü saldırılarla karşı karşıya bulunmaktadır. Bunlardan daha önemlisi ise kendilerine kapanan üniversite kapıları ve onları bekleyen işsizliktir. Tüm bunlar ağırlıklı olarak işçi ve emekçi çocukları olan bu kesimin düzenle olan çelişkilerini derinleştirmekte ve politikleşme olanaklarını artırmaktadır. Komünistler yarının genç işçileri ve işsizleri olarak onları bugünden devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmak perspektifiyle bu alana bilinçli bir tarzda yönelmelidirler. Özellikle de düzene kalifiye işçiler yetiştiren meslek liselerindeki gençlik, staj adı altında, daha öğrencilik yaşamında yoğun bir sömürü ile yüzyüze gelmektedir. Bu nedenle öncelikle de bu liseler gençlik çalışmasının en temel alanlarından biri olarak ele alınmalıdır.

Kısa Kısa...

Alternatif Analar Günü Kutlandı:

DEP İstanbul İl Kadın Komisyonu'nun düzenlediği "Alternatif Analar Günü" 15 Mayıs pazar günü Ümraniye DEP binasında kutlandı. Çoğunluğu genç kadınlardan oluşan yaklaşık 500 kişilik topluluk zılgıtlarla, kavga türküleriyle kutlamayı özgürlük mücadelesinde bir şölene dönüştürdüler. Alternatif Analar Günü, Kürdistan'da zulmün boyutlandığı, Kürt halkının zoraki göç ettirildiği bir döneme denk geldi.

15 Mayıs, aynı zamanda, "Dünya Aile Günü" idi ve Kadıköy meydanında el ürünlerini sergileyen kadın satıcılar vardı. Bir yanda zulme, soykırıma başkaldıran kadınlar, diğer yanda kendilerini elişleri ile ifade eden kadınlar. Kadıköy meydanındaki kadın tablosu, kadınların, kendilerini yüzyıllar öncesinden gelen dantela, işleme vs. ile tanımlaması, burjuvazinin kadına biçtiği edilgen konumu yansıtıyordu.

Diğer yandan, sömürgeci sermaye devleti T.C.'nin vahşi soykırımına, dişiyle tırnağıyla, vücuduyla direnen Kürt kadınları "Alternatif Analar Günü"nde biraraya geliyordu.

DEP İstanbul İl Kadın Komisyonu adına söz alan ve Tansu Çiller'i kastederek *"Başımızdaki ana ancak özel timin, işkenceci canilerin anası olabilir."* diyerek tüm annelerin kirli savaşa karşı çıkmasını isteyen bir kadın konuşmacı, *"Evlatlarınızı kirli savaşa göndermeyin!"* çağrısı yaptı. Ayrıca işçi ve emekçi yığınlara da seslenen konuşmacı, *"Emekçilerden kesilen paraların mermiye akıtılmasına karşı çıkalım."* sözleriyle mücadele çağrısı yaptı.

Kuşkusuz, Kürdistan'da mücadeleye aktif olarak katılmayan, baskılara maruz kalan kadın sayısı oldukça yüksektir. Ama dolaylı ve dolaysız tüm bu baskıların ortadan kaldırılması, kadının mücadeleye aktif katılımının sağlanmasıyla mümkündür.

Engels'in deyişi ile, **"...Bir toplumun özgürleşme derecesi, kadınların özgürleşme derecesi ile ölçülür..."**

Adana Anakent Belediye ve Mersin Liman İşçilerinin Direnişi Sürüyor:

Yüreğir Belediyesi'nde işten atılan 216 işçiden sonra, Anakent Belediyesi'nde de 150 işçi işten atıldı. Belediyenin giriş merdivenlerini işgal eden işçiler, burada oturma eylemine başladılar. Çevreden katılanlarla sayısı 500'ü aşan kitle çeşitli sloganlar attı, dövizler ve pankartlar açtı. Bu arada dayanışma ziyaretleri de devam ediyordu.

Eyleme Çukobirlik ve demiryolu işçileri ziyarete geldiler. Direnişi kırmak için çeşitli provokasyonlar yaratan polis, 27 Mayıs tarihinde coplarla direnişçilere saldırdı. Saldırıya bir süre direnilmesine karşın ne yazık ki gereken kararlılık gösterilemedi. Saldırının ardından direnişçiler eylem alanını değiştirmek zorunda kaldılar.

Mersin liman işçileri ise 6 Mayıs sabahı, toplu iş sözleşmesi ihlallerini protesto etmek için yemekhane binası önünden Liman İşletme Müdürlüğü'ne kadar yürüyüş yaptılar. İşçiler daha sonra burada oturma eylemine başladılar. Eylem saat 10'a kadar sürdü. Eyleme yaklaşık 1200 işçi katıldı. Sendika tarafından yapılan açıklamada eylemin tüm ülke genelindeki limanlarda aynı saatte yapıldığı belirtildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana İHD ve Özgür-Der Valilikçe Kapatıldı:

Adana İHD ve Özgür-Der 6 Mayıs günü valilikçe kapatıldı. Kapatma gerekçesi olarak da yasak yayın bulundurulması gösterildi. Kamu Çalışanları Platformu adına Tüm Bel-Sen şube başkanı Av. Ali Akıncı, yaptığı açıklamada "Bu kapatma tamamen keyfidir. Demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılmasına yöneliktir. İktidar 5 Nisan kararlarını uygulayabilmek için suskun toplum yaratmak istiyor. Bu kararı kınıyor ve duyarlı halkımızı insan hak ve özgürlükleri mücadelesi veren demokratik kitle örgütlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz" dedi. Ayrıca Adana Devrimci Basın Platformu da yaptığı açıklama ile kapatma kararını protesto etti.

Kızıl Bayrak/Adana

Kızıl Bayrak'tan Okurlara

Kızıl Bayrak, bu sayfayı okurlarına açıyor

1987 yılında bir avuç komünist, "Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı" broşürünü kamuoyuna sunarak küçük-burjuva popülist hareketten kopuşlarını ilan ettiler. Bu, Türkiye komünist hareketi açısından ileri doğru anlamlı bir sıçrayıştı. O dönemden bugüne komünistler, yeni bir kültür ve yeni bir gelenek yaratma yolunda önemli mesafeler katettiler. Geldikleri noktadan hareketle 1994 yılını ise, işçi sınıfının komünist ihtilalci partisini yaratma mücadelesinde bir "dönemeç yılı" olarak belirlediler. Faaliyetlerini temel olarak bu eksen üzerine oturtmaya çalıştılar.

İlk ortaya çıkışlarından bugüne dek, Türkiye devrimci hareketinin bir değer ifade eden mirasına sahip çıkarak onları korumaya, geliştirmeye çalıştılar. Öte yandan zayıflık ve zaaflarıyla mücadele etmede duraksamadılar. Yalnızca bu coğrafyanın değil, dünya komünist hareketinin deneyim ve birikimlerini enternasyonalist bir bakışaçısıyla eleştiri süzgecinden geçirdiler. Bu alanda önemli adımlar attılar. Kuşkusuz, birikmiş sorunlar yumağının çözümlenmesi bağlamında komünistleri bekleyen bir dizi görev mevcut. Ancak komünistler bu sorunların altından kalkabilecek hırsa ve potansiyele sahip olduklarını şimdiye dek ortaya koydukları yeterli derecede kanıtlamışlardır.

Tüm bunlarla birlikte pratik politik mücadelenin araçlarını ve olanaklarını yaratarak sınıf hareketine müdahale çabası içerisinde oldular. Bu alanda da belli birikimler edindiler.

Herşeyden önce elinizdeki bu yayın organı komünistlere, tüm öncü işçilere ve devrimcilere ulaşmayı amaçlıyor. *Kızıl Bayrak*, gündemi işgal eden tüm sorunları proletaryanın bakışaçısıyla yorumlayacak. Kuşkusuz olayları ve süreçleri salt irdelemekle yetinmeyecek, çözücü perspektifleri de önerecektir. İşte bu zemin üzerinde işçi sınıfı ve sosyalist hareketin tüm sorunlarını, zaaflarını, olumlu ve olumsuz deneyimlerini siz okurlarla birlikte tartışmak istiyor.

Pratik faaliyetinizde, fabrikanızda, iş yerinizde, okulunuzda, köyünüzde, mahallenizde vb. yaşadığınız deneyimlerinizi, eleştirilerinizi, her konudaki görüş ve önerilerinizi bize aktararak tüm okurlarımızla paylaşmanızı önemli buluyoruz. Mektuplarınızın ve yazılarınızın komünist hareketin gelişimine katkı sağlayacağı kuşkusuzdur. Yukarıda sözünü ettiğimiz yeni kültür, yeni gelenek yaratma hedefimize ancak birikim ve görüşlerin ortak bir potaya akması ve kollektif bir güce dönüşmesiyle varılacağını düşünüyoruz.

Öncelikle belirtelim ki, dergi sayfalarımızın tümü okuyucularımıza aittir. Çünkü biz, her düzenli okuru aynı zamanda bir muhabir olarak değerlendiriyoruz. "Okurlardan-Yoldaşlardan" başlığıyla açacağımız bu sayfa ise yalnızca siz *Kızıl Bayrak* okurlarına ait olacak. Bu sayfa ile sizlerle doğrudan tartışmak, en önemlisi eleştiri, deneyim ve görüşlerinizi paylaşmak istiyoruz. Kısacası bu sayfayı ileriki sayılarımızda dolduracak ve zenginleştirecek olan sizlersiniz.

Deneyim ve görüşlerini başkalarıyla paylaşmayanlara, çevresindeki olayların salt edilgen bir izleyicisi olanlara sözümüz yok. Sözümüz olayları ve süreçleri değerlendirme çabası içerisinde olanlaradır.

Haydi, kalem başına!

VEYSEL AYDIN İÇİN

Bir çok insan devrimci olduğunu düşünür ya da çevresinde devrimci olarak bilinir. Oysa pek azımız bu kavrama layık bir yaşam sürdürebiliriz. Devrimci olmak, hemen herkesin baskıdan, yasaktan çekindiği, kendi köşesine çekildiği bir dönemde öne atılabilmek, bu yürekliliği gösterebilmektir. Devrimci olmak, olanaksızlıklardan, yetersizliklerden yakınıp durmak değil, varolanı olanağa dönüştürebilme becerisini gösterebilmektir.

Kitapların ve dergilerin basılamadığı, sermaye iktidarının S.S. kararnameleri adı verilen buyruklarının tam da tuttuğu sanılan bir dönemde, bir Veysel Aydın ortaya çıkabilmiş ve hiç tereddütsüz, "Ben basarım" diyebilmiştir. İşte onu bizlerin gözünde gerçek bir devrimci kılan en önemli nedenlerden biri.

O, bu işe soyunurken ne çok parası, ne de bu konuda bir tecrübesi vardı. Tüm arzusu elindeki, avucundakini Türkiye devrimci hareketi için en iyi şekilde kullanmaktı. Elinde yalnızca inancı ve yüreği vardı.

Aydınlar Matbaası'nın sahibi olarak çoğu zaman bir çok yayın çevresinin borçlarını sildi ya da onların onmilyonlarca lira borçlanmasına göz yumdu. İcra memurlarıyla, kağıt tüccarlarıyla onlar adına boğuştu. Çünkü yazan, düşünen, üreten yüreklerin tüm güzel görüşlerini teoriye, bilime, edebiyata muhtaç bu halka yaymak ve maletmek için soyunmuştu bu işe. Bedenini, tüm devrimci, yurtsever ve sosyalistler adına akbabalara karşı ortaya koydu.

Devrimcilik, düşman saflarından değil de kendi içinden, yani dost bilinen güçlerin sabotajına, engellemesine maruz kalındığında bile devam edebilmek ve savunduğu doğruyu inançla ölümüne savunabilmektir. Kuşkusuz Veysel Aydın'ı ne matbaanın defterlerini sürekli denetleyen maliyeciler, ne ani bir kararla kredileri kesen bankalar, ne de devletin polis güçlerinin baskısı tedirgin etti, yıldırdı. Ama "dost" bildiği ellerin matbaayı yakması onun için kalbine saplanan bir hançerdi. Ve herkesin "Artık bir daha Veysel ayağa kalkamaz!" dediği anda o, Aydınlar Matbaası'nı yeniden kurdu.

Veysel Aydın, yıllar öncesinde kronik bir hastalığa yakalanmıştı. Doktorlar uzun bir süre tedavi görmediği takdirde, yaşayacağı acı sondan ona sürekli söz ettiler, uyardılar. Onu tedaviye zorladılar. Doğrusu, tedavi için gereken tüm maddi olanaklara sahipti. Tedavi için istirahate hiç zamanı olmadı.

Dersim'de mücadele ile geçen gençlik yıllarının anılarıyla süslü sohbetlerin, kulağımızda halen daha çınlayan "Küçük şeylerin planları ile uğraşmayın. Küçük hedeflerin esiri olmayın. Büyük şeylerin planlarını yapın ve büyük işlere atılmaktan hiç korkmayın. Çünkü sizler en büyük ve zorlu savaşa atılmış devrimcilersiniz, size yaraşan budur." sözlerin ve ardında bıraktığın bir dizi anın bilinçlerimizde yaşıyor.

Bu ülkenin tüm devrimcileri, yurtseverleri ve komünistleri ellerine aldıkları bir çok kitapta senin terin olduğunu hep bileceklerdir.

Hoşçakal Veysel Aydın!
Hoşçakal yiğit devrimci!

Bu Sayıda

4. TÜSİAD-Çiller Dalaşı
5. "Demokratikleşme Paketi" Saldırısı
6. RP ve Dinsel Gericilik
8. Sendikal Bürokrasi ve Politik Mücadele.
10. 15-16 Haziran'dan Öğrenmek.
12. Dünya ve Türkiye:Durumdan Çizgiler.
16. Sermayenin Özelleştirme Saldırısı.
17. Sendika Ağaları Patronluğa Soyunuyor.
18. Birleşik-Militan Mücadeleye!
19. Asgari Ücret: Seyirci Kalma!
20. ANC Rejimin Hizmetinde
21. Filistin Halkı İhaneti Altedecektir.
22. Gençliği Kazanmak...

Kızıl Bayrak, 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete, 1-15 Haziran 1994
Sayı:1, Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ayşe ÖZTÜRK, EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

MERKEZ BÜRO : Çakırağa Mah. Tiryaki Hasan Paşa Cd. Osman Kafkas Han. No: 53 Kat:3 Telefon-Fax:0(212)632 73 56 Aksaray/İSTANBUL

ANKARA: Tuna Cad. Çanakçı İşhanı No:11/60 Telefon:0(312)433 13 29 Kızılay/ANKARA

ADANA: Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Telefon:0(322)351 36 84 ADANA

İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No:6/604 Konak/İZMİR

Baskı: Aydınlar Matbaacılık Ltd. Şti. İSTANBUL

Enternasyonalle Kurtulur İnsanlık!

Sosyalist İşçi Hareketinin Savaşım Marşı Enternasyonal, Bundan 123 Yıl Önce, Haziran 1871'de, Paris Komünarı Eugene Pottier Tarafından Yazıldı. Enternasyonal'in Eylül 1870'de Kaleme Alındığı ve Son Şeklini Komün Üyesi Gustave Leflançair'in Verdiği de Söylenmektedir. Bestesi 15 Temmuz 1888'de Pierre Chretien Degeyer Tarafından Yapılan Enternasyonal, Ilk Olarak Lille'li Işçiler Tarafından 23 Temmuz Günü Sendika Odası'nın Düzenlediği Bir Toplantıda Söylendi

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Kavgamız ölüm dirim kavgası
Mazi ta kökünden silinsin
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey biziz

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Bizleri nasıl kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık

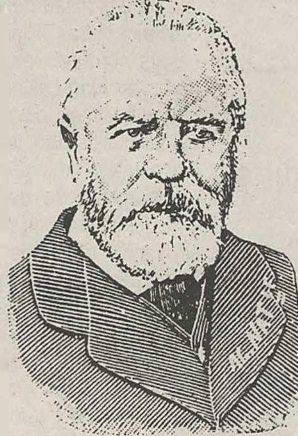
Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Dünya emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık

PARİS KOMÜNARI POTTIER

"Ünlü işçi türküsü Enternasyonal'in ('Uyan artık uykudan uyan, uyan esirler dünyası') yazarı işçi-şair Eugene Pottier öleli, Kasım 1912'de, tam 25 yıl oldu.

Bu türkü bütün Avrupa dillerine çevrilmiştir. Hem sadece Avrupa dillerine değil, bulunduğu ülke neresi olursa olsun, yazgı nereye sürüklerse sürüklesin, ülkelerinden uzaklarda dilini bilmediği bir yerde ne kadar yabancılık duyarsa duysun, bilinçli bir işçi ünlü "Enternasyonal" türküsüyle birçok arkadaş, birçok dost edinebilir.

Eugene Potier 1816-1887

Bütün ülkelerin işçileri, savaşımlarının öncüsü olan işçi-şairin türküsünü tekrar ele almışlar ve bu türküyü işçi sınıfının bütün dünyada söylenen türküsü haline getirmişlerdir.

Bugün bütün ülkelerin işçileri Eugene Pottier'i saygıyla anıyorlar. Şairin karısı ve kızı halen sağdır ve "Enternasyonal" yazarının çektiği gibi aynı yoksulluğu çekiyorlar. Eugene Pottier 4 Ekim 1816'da Paris'te doğdu. Pottier, "Yaşasın Özgürlük" adlı ilk türküsünü 14 yaşındayken yazdı. 1848'de işçilerin burjuvaziye karşı giriştikleri büyük mücadelede barikatlar üzerinde döğüştü.

Pottier yoksul bir ailenin çocuğuydu ve tüm yaşamı boyunca ekmeğini önce ambalaj işçiliği, sonra da kumaş baskıcılığı yaparak kazanan yoksul bir insan, bir proleter olarak kaldı.

1840'tan itibaren Fransa'nın bütün önemli olaylarına karşı kavga türküleriyle tepki gösterdi. Geride kalanları bu ezgilerle uyardı, işçileri birleşmeye bu türkülerle çağırdı. Burjuvaziyi ve ülkenin burjuva hükümetlerini bu ezgilerle kınadı.

Pottier, 1871'de büyük Paris Komünü'ne üye seçildi. 3600 seçmenin 3352'sinin oyunu aldı. Şair, bu ilk proleter hükümetin aldığı tüm Komün tedbirlerine katkıda bulundu.

Komün'ün çöküşü üzerine Pottier, önce İngiltere'ye, sonra da Amerika'ya sığınmak zorunda kaldı. Ünlü "Enternasyonal" türküsünü 1871 Haziranı'nda, diğer bir deyimle kanlı Mayıs yenilgisinden hemen sonra yazmıştır.

Komün ezilmiş... ancak Pottier'in "Enternasyonal"i Komün'ü bütün dünyaya yaymıştır. Ve Komün şimdi her zamankinden çok daha canlıdır. (...)"

(Lenin, *Eserler*, C.36, s.197-198, Almanca baskı.)